

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

นางสาวชิตชนก มโนพันธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สำนักวิทยบริการฯ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
วันรับ.....
วันลงทะเบียน..... 265520
เลขทะเบียน..... 20
เลขเรียกหนังสือ..... 372.6521 83420

2565

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2565

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวชิตชนก มโนจันทร์ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

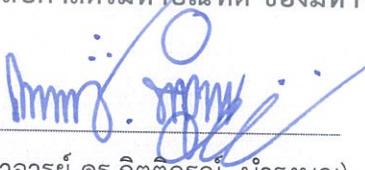

ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขศิลป์ ประสงค์สุข)

กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศาสตรา สหัทธนะ)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHARAKHAM UNIVERSITY

กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ดวงพร ศรีบุญเรือง)

กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลดาวัลย์ วัฒนบุตร)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ว่าที่พันตรี
(รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติกรณ์ บำรุงบุญ)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรณคำ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน.....ปี.....

- ชื่อเรื่อง** : การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
- ผู้วิจัย** : นางสาวชิตชนก มโนจันทร์
- ปริญญา** : ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษศึกษา)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- อาจารย์ที่ปรึกษา** : อาจารย์ ดร.ดวงพร ศรีบุญเรือง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลดาวัลย์ วัฒนบุตร
- ปีการศึกษา** : 2564

บทคัดย่อ

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดออกเสียง มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียน การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย (1) เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพไม่น้อยกว่าเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (3) เพื่อศึกษาคุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) (4) เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (5) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และ (6) เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน

3 แผน ๆ ละ 5 ชั่วโมง รวมเวลาเรียนทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง .23-.38 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) อยู่ระหว่าง .20-40 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.965 แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อ จำนวน 25 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อ ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ Likert แบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และเปรียบเทียบคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน และหลังเรียนกับหลังเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อผ่านไป 14 วัน โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

ผลการวิจัยพบว่า (1) การจัดการเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อ ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 91.76/88.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 (2) นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 15.43 คะแนน และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 คะแนน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (3) นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 โดยคุณภาพการจัดการเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อ ภาษาอังกฤษมีค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) เท่ากับ 4.50 (4) ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) เท่ากับ 0.7551 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อเพิ่มขึ้นหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 75.51 (5) นักเรียน มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อ ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางอยู่ในระดับมากที่สุด (6) ความคงทนในการเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อ ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อผ่านไป 14 วัน ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

คำสำคัญ: เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง; การเรียนรู้อำนาจจำแนกรายข้อ ภาษาอังกฤษ; ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

Title : The Development of English Vocabulary Learning Ability
by Using Total Physical Response (TPR) for Grade 2 Students.

Author : Miss Chidchanok Manokhan

Degree : M.A. (English language studies)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Dr.Duangpron Sriboonruang
Assistant Professor Dr.Ladawan Wattanabut

Year : 2021

ABSTRACT

Total Physical Response (TPR) is a teaching methodology that allows learners to develop listening and speaking skills and focuses on giving students a fun learning experience. The purposes of this research were to; (1) develop the processing of English vocabulary learning by using Total Physical Response (TPR); (2) compare the achievement score of English vocabulary before and after learning by using Total Physical Response (TPR) of grade 2 students; (3) study the quality of English vocabulary learning of grade 2 students by using Total Physical Response (TPR) with the coefficient of distribution finding; (4) determine the Effectiveness Index (EI) in English vocabulary learning for grade 2 students by using Total Physical Response (TPR); (5) study the satisfaction of grade 2 students toward Total Physical Response (TPR) for learning English vocabulary; and (6) study the retention in learning English vocabulary of grade 2 students using Total Physical Response (TPR). The sample group in this research were 30 students who studied in grade 2/2, in the first semester of the 2017 academic year at the Demonstration School of Maha Sarakham Rajabhat University. The sample was obtained by Cluster Random Sampling. The instruments used in this study were 3 lesson plans that provided for 5 hours each, totaling

15 hours of study time and using Total Physical Response (TPR) in learning, an achievement test of 30 items which the difficulty index (P) was between .23-.38, the discrimination (r) was between .20-40, and the reliability (rtt) was 0.965, 25 items of Learning activities quality assessment form and 15 items of the satisfaction questionnaire on English vocabulary learning which is characterized as 5 rating scale of Likert. The data were statistically analyzed by mean, standard deviation, percentage and t-test using Dependent Sample were used to compare the achievement scores before and after learning and after 14 days of learning.

The findings revealed that; (1) The efficiency (E1/E2) of English vocabular learning by using Total Physical Response (TPR) of Grade 2 students was 91.76/88.11 which was higher than the set threshold of 80/80; (2) The average achievement score of pre-study was 15.43 and an average achievement score of post-study was 26.43, The average scores in post-study were higher than the pre-study and were significantly different at the 0.01 level of statistic; (3) The average achievement score of post-study was 26.43 and the standard deviation was 1.19. The coefficient of distribution of English vocabulary learning was 4.50; (4) The Effectiveness Index (EI) in English vocabulary learning for grade 2 students by using Total Physical Response (TPR) was 0.7551, indicating that students' English vocabulary learning ability were increased for 75.51%; (5) The students were satisfied in learning English vocabulary by using Total Physical Response (TPR) at the highest level; (6) The retention in English vocabulary learning of Grade 2 students by using Total Physical Response (TPR) after 14 days of learning was not significantly different.

Keywords: The Development of English Vocabulary Learning Ability by Using
Total Physical Response (TPR) for Grade 2 Students.

Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้อย่างสมบูรณ์ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขศิลป์ ประสงค์สุข ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศาสตรา สหัสทัศน์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ดวงพร ศรีบุญเรือง ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลดาวัลย์ วัฒนบุตร กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะ ตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัยราชภัฏมหาสารคาม บุคลากร โรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัยราชภัฏมหาสารคาม และผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลและ ทดลองใช้เครื่องมืองานวิจัยครั้งนี้สำเร็จด้วยดี

ขอขอบพระคุณ นางจริยา โปธิแทน ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนดอนไทรงามพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากาฬสินธุ์ นางอารณศิริ พลรักษา ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชุมชนเชียงใหม่พัฒนา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 นางสาวกรณวิวัฒน์ ไคร์นุ่นสิงห์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด นายเทอดเกียรติ ชูบุรีรักษ์ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนดอนแคนโนนเปลือยวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 และนายทวิ พรหมมา ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนไตรรัตน์พิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากาฬสินธุ์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

ขอขอบคุณ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือ ทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบพระคุณบิดามารดา ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ ที่สนับสนุนและให้กำลังใจงานวิจัยสำเร็จด้วยดี

นางสาวชิตชนก มโนขันธุ์

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ท
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามของการวิจัย	7
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
1.4 สมมติฐานการวิจัย	8
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	9
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	10
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	14
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	15
2.1 องค์ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร	16
2.2 แนวคิด ทฤษฎี และจิตวิทยาในการสอนภาษาอังกฤษ	45
2.3 เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)	51
2.4 ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	56
2.5 ความคงทนในการจำคำศัพท์	68
2.6 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	77
2.7 ประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผล	91

หัวเรื่อง	หน้า
2.8 ความพึงพอใจในการเรียนรู้	97
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	100
2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย	107
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	108
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	108
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	109
3.3 การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ	109
3.4 วิธีดำเนินการวิจัย	122
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	125
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	126
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	127
บทที่ 4 ผลการวิจัย	132
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิจัย	132
4.2 ลำดับผลการนำเสนอผลการวิจัย	133
4.3 ผลการวิจัย	133
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	144
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	144
5.2 วิธีดำเนินการวิจัย	145
5.3 สรุป	146
5.4 อภิปรายผล	147
5.5 ข้อเสนอแนะ	154
บรรณานุกรม	155

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family	111
3.2 ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom	114
3.3 ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number	116
3.4 แบบแผนการทดลอง	122
3.5 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	123
4.1 คะแนนเต็ม คะแนนรวม และค่าร้อยละของคะแนนที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทุกคนได้จากการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)	134
4.2 ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80	137
4.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)	138
4.4 คุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation: C.V.)	139
4.5 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)	140
4.6 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนรู้ผ่านไปแล้ว 14 วัน	142
ค.1 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ กับข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	193

ตารางที่	หน้า
ค.2 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับ (rtt) ของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	195
ง.1 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแผนการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family ช่วงชั่วโมงที่ 1	198
ง.2 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family ช่วงชั่วโมงที่ 2	200
ง.3 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family ช่วงชั่วโมงที่ 3	202
ง.4 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family ช่วงชั่วโมงที่ 4	204
ง.5 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family ช่วงชั่วโมงที่ 5	206
ง.6 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 1	208
ง.7 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 2	210
ง.8 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 3	212

ตารางที่	หน้า
ง.9 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 4	214
ง.10 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 5	216
ง.11 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 1	218
ง.12 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 2	220
ง.13 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 3	222
ง.14 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 4	224
ง.15 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 5	226
ง.16 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนที่นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการจัดกิจกรรม การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง	228
ง.17 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนน ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผ่านไปแล้ว 14 วัน	230

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	ความสัมพันธ์ของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน	21
2.2	องค์ความรู้ ทักษะสำคัญ และคุณลักษณะในหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน	24
2.3	ความสัมพันธ์คำศัพท์	63
2.4	The Model of Memory	71
2.5	โครงสร้างความจำ	72
2.6	รูปแบบการลืม	74
2.7	Expanding Rehearsal	75
2.8	กรอบแนวคิดการวิจัย	107

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นภาษานานาชาติหรือภาษากลางของโลกที่มนุษย์บนโลกใช้ติดต่อระหว่างกันเป็นหลัก ไม่ว่าจะแต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมกันทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์และมีผลกระทบต่อประชากรไทยหลากหลายมิติ ทั้งการติดต่อสื่อสาร การศึกษา วัฒนธรรม การเดินทางท่องเที่ยว การประกอบอาชีพ และความสัมพันธไมตรีในการพัฒนาประเทศ ภาษาอังกฤษนอกจากจะเป็นภาษากลางหรือภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระดับโลกแล้วในหลายประเทศทั่วโลกยังได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักและภาษาที่สอง ซึ่งส่งผลทำให้ประเทศหรือชาติต่าง ๆ พยายามแสวงหาวิธีการดูแลช่วยเหลือและพัฒนาประชาชนของตนเองให้มีทักษะและสามารถติดต่อสื่อสารระหว่างประชากรในประเทศต่าง ๆ ด้วยภาษาอังกฤษทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระดับที่กว้างขึ้นหรือในระดับนานาชาติอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถยืนหยัดอยู่ในสังคมของตนเองและสังคมโลกได้อย่างมั่นคง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2554, น. 14)

ประเทศไทยถึงแม้จะมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ แต่ก็มีคามจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับนานาชาติในทุกด้าน ทั้งนี้เพราะปัจจุบันสังคมโลกอยู่ในยุคข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดนอันเป็นผลมาจากการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ โลกที่เคยกว้างใหญ่ในอดีตกลับมีขนาดเล็กลง ประเทศหรือชาติต่าง ๆ ต้องพึ่งพาอาศัยกันและเชื่อมโยงระหว่างกันมากขึ้น องค์ความรู้หรือศาสตร์ด้านต่าง ๆ ทั่วทุกมุมโลกต่างได้รับการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ด้วยเหตุนี้สถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัยในประเทศต่าง ๆ รวมถึงประเทศไทยได้มีการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้มีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น เช่น หลักสูตรที่เป็นภาษาไทยได้มีการนำเอาความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเข้ามาประยุกต์ใช้มากขึ้นและมีการจัดการเรียนการสอน

ในรูปแบบ English Program หรือ Mini English Program และหากคนไทยต้องการเรียนรู้ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม สภาพสังคมเศรษฐกิจ หรือการเมืองการปกครองของ ชาวต่างชาติได้ดียิ่งขึ้นเพื่อให้ทราบถึงความเหมือนและความแตกต่าง รวมไปถึงแนวคิดที่ทำให้คน แต่ละชาติแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน การศึกษาค้นคว้าเรื่องราวดังกล่าวเพื่อให้เกิดความรู้ความ เข้าใจในบริบทของชาติหรือประเทศนั้น ๆ จากหนังสือ วารสาร หรืองานวิจัยทางวิชาการโดยทั่วไป ก็มักจะเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น แม้แต่การพูดคุยพบปะกับคนต่างชาติต่างภาษาเพื่อแลกเปลี่ยน เรียนรู้ก็จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ เพราะหากเข้าใจภาษาอังกฤษแล้วก็จะทำให้เข้าถึงสื่อการเรียนรู้ และเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ได้กว้างขวางมากขึ้นกว่าคนที่รู้แค่ภาษาไทยภาษาเดียว (Festallor Education School, 2020, p. 2)

กระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทยได้ส่งเสริมให้นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ อนุบาลเพื่อเตรียมความพร้อมและให้ตัวนักเรียนได้มีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษดีขึ้นเมื่อเข้าเรียน ในระดับสูง โดยจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในทุกระดับ การศึกษาซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้บรรจุภาษาอังกฤษเข้าไป ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถ ใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับ ที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและ สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 221) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศตวรรษที่ 21 เป็นยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ มีการใช้เครื่องมืออย่าง หลากหลายในการแสวงหาความรู้ ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญแห่งศตวรรษที่ 21 และเป็นเครื่องมือ ที่สำคัญในยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุด ภาษาหนึ่ง โดยที่องค์ความรู้ที่สำคัญของโลกส่วนใหญ่ถูกบันทึกและเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ จึงมีความ จำเป็นที่จะต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้เด็กเรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ รวมถึงสามารถพัฒนาตนเองให้ทันโลกทันเหตุการณ์ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้มีนโยบายเร่ง ปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพ ของผู้เรียน (อรรชนีดา หวานคง, 2559, น. 304-314)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรจัดให้ครบทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะและสามารถนำทักษะทางภาษาไปใช้ได้จริง การเรียนรู้คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของภาษาอังกฤษที่ส่งผลไปถึงการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ยิ่งผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์มากและสามารถนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วย่อมจะบ่งบอกว่าบุคคลนั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น คำศัพท์ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้และเพิ่มพูนอยู่เสมอ (Long and Richards, 1987, p. 305, พรสวรรค์ สีป้อ, 2550, น. 127) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่า ความรู้เรื่องคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับทักษะทั้ง 4 ด้าน และการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ได้ดีนั้น นักเรียนที่รู้คำศัพท์มากจำได้แม่นยำ สามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องย่อมเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น (พิสมัย รุ่งโรจน์นิมิตชัย, 2548, น. 1) และสอดคล้องกับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า การสอนคำศัพท์มีความจำเป็นอย่างมากในการเรียนรู้ภาษา เพราะคำศัพท์เป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ทั้งนี้เป็นเพราะคำศัพท์เป็นหน่วยหนึ่งในโครงสร้างของภาษาที่เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาที่ผู้เรียนจะนำมาสร้างเป็นวลีหรือประโยคในการพูดหรือเขียนและการฟังหรืออ่านนั้น คำศัพท์จะเป็นส่วนประกอบของข้อความที่สื่อสาร (กนิษฐา ระเวช, 2543, น. 87)

นอกจากนี้พัฒนาการด้านการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศควรจัดประสบการณ์ให้สอดคล้องเหมาะสมกับวัยและบุคลิกภาพของผู้เรียนในช่วงแรกเริ่มของการพัฒนาการทางภาษา (Hashemi and Azizinezhad, 2011, p. 62) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเป็นระดับพื้นฐานขั้นเตรียมความพร้อมเป็นระยะที่สำคัญที่สุดเพราะนักเรียนจะมีความสนใจใฝ่รู้ในการสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ตามแนวธรรมชาติ ซึ่งเป็นการเรียนการสอนที่ควรเน้นความสามารถด้านการฟังและการพูดเป็นเบื้องต้น เพราะเด็กที่มีอายุระหว่าง 4-10 ปี สมองจะมีความยืดหยุ่นได้มากที่สุดและมีความสามารถพิเศษเกี่ยวกับการพูด (บัญชา อิงสกุล, 2545, น. 53) อีกทั้งชอบการมีส่วนร่วมหรือทำกิจกรรมแปลกใหม่ สนุกสนานและไม่ชอบอยู่นิ่ง ชอบการเคลื่อนไหวร่างกาย ซึ่งจะส่งผลต่อแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป (กรมวิชาการ, 2541, น. 12) ที่ผ่านมามองเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะเน้นในเรื่องการเรียนรู้ไวยากรณ์ การจดจำคำศัพท์ การแปลความหมายจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษและจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เพราะเชื่อว่าวิธีสอนแบบนี้จะสามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี แต่ผลปรากฏว่าผู้เรียนมีความรู้แต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้

ผู้เรียนมีความรู้แต่ขาดทักษะการฟังและการพูด (อรพิน พจนานนท์, 2537, น. 49) จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีวัตถุประสงค์มุ่งไปที่การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีเป้าหมายหลักคือการปลูกฝังและส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อม ๆ กัน ให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง (ประนอม สุรัสวดี, 2535, น. 2)

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีหลายแนวคิด มีทั้งแนวคิดเกี่ยวกับการจัดหลักสูตร แนวคิดเกี่ยวกับแนวการสอน และแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ แนวคิดทั้ง 3 นี้มีส่วนช่วยครูผู้สอนในการตัดสินใจวางแผนจัดการเรียนการสอน การคัดเลือกกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ตลอดจนเลือกสื่อการเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูผู้สอนที่จะต้องศึกษาทำความเข้าใจ เพื่อช่วยให้การสอนของตนเองมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แนวคิดสำคัญที่ครูควรศึกษาทำความเข้าใจ เช่น หลักสูตรภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Lerner – Centered Language Curriculum) แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Language for Specific Purposes) การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Learning) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) การจัดการเรียนการสอนแบบภาษาที่เน้นเนื้อหา (Content-Based Instruction) การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) การเรียนรู้จากการทำโครงการ (Project-Based Learning) การเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน (Task-Based Language) การสร้างองค์ความรู้ (Constructivism) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบไฟร์แมทซิสเต็ม (4 MATS Language System) และวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) เป็นต้น (ประนอม สุรัสวดี, 2535, น. 2-3)

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามเปิดทำการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2516 ปัจจุบันเปิดทำการสอน 3 ระดับ คือ ระดับอนุบาล ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา เป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรมจริยธรรม ระเบียบวินัย ใฝ่เรียนรู้ มีความพร้อม มีคุณภาพ และมีอัจฉริยภาพ สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขโดยเน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริงด้วยการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2560, น. 1) เพื่อการพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความสุขที่คำนึงถึงหลักการทางสมองและพหุปัญญา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามจึงได้กำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา

ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และ ภาษาต่างประเทศ ซึ่งในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญ ของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยมาตรฐานการเรียนรู้จะระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้และ มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์อย่างไรเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 8)

จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นโดยการสังเกตสภาพปัจจุบัน พบว่า ในปีการศึกษา 2559 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ได้ยึดสาระและ มาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักใน การจัดการเรียนการสอน มีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น E-BOOK, MULTIPPOINT มีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน มีห้องสมุด ELECTRONIC และ ห้องภาษาศาสตร์ที่ทันสมัย ห้องเรียนมีความสะอาด สวยงาม ปลอดภัย สะดวก เพียงพอสำหรับ ผู้เรียน และมีครูชาวต่างชาติปฏิบัติหน้าที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ แต่จากการสังเกตสภาพปัญหา การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ในปีการศึกษา 2559 พบว่า นักเรียนไม่รู้คำศัพท์ และฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษสั้น ๆ ไม่เข้าใจ ไม่ว่าจะเป็นการฟังจากครูผู้สอนหรือฟังจากสื่อ การเรียนรู้ทางอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้นักเรียนไม่สามารถสื่อสารพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ โดยสังเกตจากการพูดในระหว่างจัดกิจกรรมในห้องเรียน การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน การนำเสนอ กิจกรรมหน้าเสาธงหรือการนำไปใช้ในสถานการณ์จริง เช่น การสนทนากับครูชาวต่างชาติ ซึ่งมีสาเหตุ มาจากนักเรียนไม่กล้าแสดงออกไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษและไม่ได้นำภาษาอังกฤษไปใช้ จริงในชีวิตประจำวันให้เกิดความคุ้นเคย ทำให้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์และมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2560, น. 10)

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เห็นว่าเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีหลากหลายรูปแบบ และวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) เป็นวิธีที่เหมาะสม สำหรับนำมาจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากเป็นวิธีการสอน ที่เน้นบทบาทความเข้าใจ ซึ่งการรับรู้ภาษาเป็นภาษาที่สองของนักเรียนมีหลักการสำคัญ คือ เน้นบทบาทของความเข้าใจในการฟังด้วยการให้ปัจจัยที่มีความหมายและใช้คำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ โดยครู จะพูดพร้อมแสดงท่าทางหรือปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้นแล้วให้นักเรียนปฏิบัติตาม จนนักเรียน

มีความพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเองโดยที่ครูไม่ต้องเป็นแบบให้ การแสดงท่าทางในการฝึกด้วยประโยคคำสั่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะจะทำให้นักเรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงที่สุดและเป็นเทคนิคการสอนวิธีหนึ่งที่เหมาะสมต่อการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ (Asher, 1979, p. 34)

หลักการวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ดังที่กล่าวมาเป็นหลักการที่สอดคล้องกับพื้นฐานหลักอันเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ใช้ในการเรียนภาษาที่สองได้แก่ ทักษะการฟังต้องมาก่อนทักษะการพูด เนื่องจากเด็กมักจะสนใจข้อความหรือประโยคที่ซับซ้อนก่อนจึงจะสามารถพูดประโยคดังกล่าวได้ (Ashe, 1982, p. 35) วิธีสอนนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียน ผู้สอนได้สื่อสารกับนักเรียนทั้งชั้นและเป็นรายบุคคลทำให้ครูรู้จักและเข้าใจนักเรียนมากยิ่งขึ้น การเรียนภาษาจึงเป็นเรื่องสนุกและง่ายขึ้น ครูผู้สอนทราบได้ทันทีว่าผู้เรียนเข้าใจบทเรียนหรือไม่ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, น. 84-91) สอดคล้องกับ วารุณีศิริ (2560, น. 61-66) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จึงควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูนำรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้บรรลุผลต่อไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสิริวิภา จอกอบ (2553, น. 43) ที่ได้ศึกษาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียน มีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นักเรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงทั้งแบบรายบุคคลและเป็นกลุ่ม นอกจากนี้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ซึ่งจะเน้นการใช้ท่าทางและรูปภาพเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย และ ดารุณี คำมูล (2552, น. 62) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังพูดอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

จากการศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษตามบริบทของโรงเรียนที่ผ่านมา ผู้วิจัยเห็นว่าวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) จะสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้อำนาจภาษาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

1.2 คำถามของการวิจัย

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้อำนาจภาษาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือไม่?

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้อำนาจภาษาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพไม่น้อยกว่าเกณฑ์ 80/80

1.3.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อำนาจภาษาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

1.3.3 เพื่อศึกษาคุณภาพการจัดการเรียนรู้อำนาจภาษาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation)

1.3.4 เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้อำนาจภาษาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

1.3.5 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อำนาจภาษาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

1.3.6 เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพไม่น้อยกว่าเกณฑ์ 80/80

1.4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ก่อนเรียนและหลังเรียนสูงแตกต่างกัน

1.4.3 การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) มีค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจายน้อยกว่า 10.00

1.4.4 ความก้าวหน้าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการเรียนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพิ่มขึ้นหลังเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 75.00

1.4.5 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.4.6 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนรู้ผ่านไปแล้ว 14 วัน ไม่แตกต่างกันกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.5.1.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 67 คน

1.5.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.5.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โดยใช้เวลาทั้งหมด 3 สัปดาห์ จำนวน 15 ชั่วโมง (ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน)

1.5.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.5.3.1 ตัวแปรต้น คือ เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

1.5.3.2 ตัวแปรตาม

- 1) ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- 3) คุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- 4) ความก้าวหน้าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- 5) ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- 6) ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.5.4 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 220-243) จำนวน 3 เรื่อง ดังนี้

1.5.4.1 เรื่อง My Family จำนวน 5 ชั่วโมง

1.5.4.2 เรื่อง Classroom จำนวน 5 ชั่วโมง

1.5.4.3 เรื่อง Number จำนวน 5 ชั่วโมง

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการพัฒนาการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หมายถึง การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ประกอบด้วย 4 ชั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นเสนอบทเรียน เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยครูสนทนากับนักเรียน เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียน การกระตุ้นความทรงจำให้กับนักเรียน โดยครูใช้คำสำคัญเป็นหลัก กล่าวคือ ใช้คำศัพท์ที่เป็นแก่นความหมายหรือคำสำคัญที่คาดว่านักเรียนคุ้นเคยมากที่สุด เพื่อเชื่อมโยงความรู้เก่าและเตรียมพร้อมนักเรียนสำหรับความรู้ใหม่

2. ขั้นการปฏิบัติ ประกอบด้วยการสอนคำศัพท์และสอนประโยคคำถาม

- 2.1 การสอนคำศัพท์ ครูออกเสียงและให้นักเรียนออกเสียงตาม 2-3 ครั้ง พร้อมสะกดคำศัพท์ จากนั้นครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบประจำชั่วโมง เมื่อกิจกรรมเสร็จสิ้นครูบันทึกคะแนนนักเรียนด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ลงในแบบประเมิน

- 2.2 สอนประโยคคำถาม ครูออกเสียงและให้นักเรียนออกเสียงตามประโยค 2-3 ครั้ง ฝึกจนสามารถพูดคล่อง จากนั้นครูให้นักเรียนจับคู่เพื่อนสนทนาผลัดกันถาม-ตอบ

3. ขั้นตอนทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) เป็นขั้นฝึกฝนให้นักเรียน นำความรู้ที่ได้มาปฏิบัติซึ่งอาจมีการลองถูกลองผิดจนเข้าใจเนื้อหาหลัก

3.1 การทดสอบปฏิบัติ

3.1.1 ครูให้นักเรียนสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอกความหมาย เมื่อกิจกรรมเสร็จสิ้น ครูบันทึกคะแนนนักเรียนด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ลงในแบบประเมิน

3.1.2 ครูสนทนาถาม-ตอบกับนักเรียน เมื่อกิจกรรมเสร็จสิ้นครูบันทึกคะแนนนักเรียนด้านกระบวนการ (P) ลงในแบบประเมิน

3.2 การให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) ครูให้นักเรียนทำใบงาน เมื่อกิจกรรมเสร็จสิ้นครู บันทึกคะแนนนักเรียนด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) ลงในแบบประเมิน

4. ชั้นประเมินผล เป็นขั้นที่นำความรู้ที่ฝึกฝนมาบ้างแล้วมาทำความเข้าใจให้มากขึ้น ด้วยงานหรือกิจกรรม เพื่อทำให้เกิดความคล่องแคล่วในการใช้และเป็นการขยายองค์ความรู้ และสร้างความสัมพันธ์กับความรู้เดิมของนักเรียนด้วยตัวนักเรียนเอง โดยครูและนักเรียนทบทวนการอ่านออกเสียงและความหมายคำศัพท์ ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประโยคคำถาม-ตอบ ครูแนะนำนักเรียนเกี่ยวกับการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตและหนังสืออ่านเพิ่มเติม ครูสรุปประเมินผลการทำกิจกรรม ในช่วงเรียนของนักเรียนทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ด้านกระบวนการ (P) และด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและปรับปรุงผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 แผน ๆ ละ 5 ชั่วโมง รวมเวลาเรียนทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family จำนวน 5 ชั่วโมง
2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom จำนวน 5 ชั่วโมง
3. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number จำนวน 5 ชั่วโมง

แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและปรับปรุง โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อใช้วัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังเรียน โดยมีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก (a b c) จำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ

ประสิทธิภาพไม่น้อยกว่าเกณฑ์ 80/80 หมายถึง ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดเกณฑ์ไว้ไม่น้อยกว่า 80/80 (E_1/E_2) ดังนี้

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งเป็นคะแนนรวมเฉลี่ยจากการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่ได้จากการประเมิน 3 ด้าน ซึ่งเมื่อหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละกับคะแนนเต็มซึ่งต้องได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ได้แก่

1. ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ได้แก่ การทดสอบประจำชั่วโมง และประเมินการสะกดคำอ่านออกเสียง และบอกความหมาย
2. ด้านกระบวนการ (P) ได้แก่ ประเมินการฟัง การพูด และการอ่าน
3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) ซึ่งเป็นพฤติกรรมการทำงาน ได้แก่ ประเมินความมีวินัยใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งเป็นคะแนนรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนอง

ด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ซึ่งเมื่อหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละกับคะแนนเต็มซึ่งต้องได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ซึ่งประเมินได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คุณภาพการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ผลการเรียนรู้เฉลี่ยและค่าการกระจายของคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation)

ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ หมายถึง ค่าที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนหลังเรียนด้วยแผนการจัดการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ซึ่งได้จากการเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ที่ได้จากการทำแบบวัดความพึงพอใจผู้วิจัยสร้างขึ้นและปรับปรุงโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ ลิเคิร์ต (Likert) โดยแบ่งระดับความพึงพอใจออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ความคงทน หมายถึง ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่เรียนรู้จากเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วย
ท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ผ่านไปแล้ว 14 วัน

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ผลจากการศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพ
และประสิทธิภาพ ซึ่งสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ และครูผู้สอนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิด
ประโยชน์สำหรับเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
เพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน

1.7.2 ผลจากการศึกษาทำให้ทราบพัฒนาการทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความคงทน
ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ซึ่งสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ และครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ประโยชน์เป็น
แนวทางในด้านการออกแบบการเรียนรู้สำหรับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ให้เหมาะสมและมีคุณภาพ
รวมทั้งใช้ประโยชน์เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบนโยบายและโครงการในการพัฒนาทักษะ
ภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนทั้งในระดับสถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับในฐานะภาษาสำคัญของโลกจึงทำให้มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อความหมายกับบุคคลที่ต่างภาษาหรือต่างวัฒนธรรม และภาษาอังกฤษถือได้ว่ามีบทบาทต่อการจัดการเรียนรู้ในประเทศไทย เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาตนเอง และการประกอบอาชีพ ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ และเป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับตั้งแต่การศึกษาปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต การศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ครั้งนี้ผู้วิจัยมีการทบทวนวรรณกรรม ดังนี้

1. องค์ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร
2. แนวคิด ทฤษฎี และจิตวิทยาในการสอนภาษาอังกฤษ
3. เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR)
4. ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
5. ความคงทนในการจำคำศัพท์
6. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
7. ประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผล
8. ความพึงพอใจในการเรียนรู้
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 องค์ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร

2.1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ให้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ โดยกำหนดจุดหมาย และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายและกรอบทิศทางในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระดับโลก พร้อมกันนี้ได้ปรับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจทางการศึกษาให้ท้องถิ่นและสถานศึกษาได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

จากการวิจัยและติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตร พบว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีจุดดีหลายประการ เช่น ช่วยส่งเสริมการกระจายอำนาจทางการศึกษา ทำให้ท้องถิ่นและสถานศึกษามีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น และมีแนวคิดและหลักการในการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามผลการศึกษาดังกล่าวยังได้สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นที่เป็นปัญหาและความไม่ชัดเจนของหลักสูตรหลายประการทั้งในส่วนของเอกสารหลักสูตร กระบวนการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ และผลผลิตที่เกิดจากการใช้หลักสูตร ได้แก่ ปัญหาความสับสนของผู้ปฏิบัติในระดับสถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา สถานศึกษาส่วนใหญ่กำหนดสาระและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้มาก ทำให้เกิดปัญหาหลักสูตรแน่น การวัดและประเมินผลไม่สะท้อนมาตรฐาน ส่งผลต่อปัญหาการจัดทำเอกสารหลักฐานทางการศึกษาและการเทียบโอนผลการเรียน รวมทั้งปัญหาคุณภาพของผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์อันยังไม่เป็นที่น่าพอใจ

นอกจากนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยให้มีคุณธรรมและมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวการพัฒนาคนดังกล่าวมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะ และ

ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย ให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ

จากข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยและติดตามผลการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ประกอบกับข้อมูลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาคนในสังคมไทยและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ 21 จึงเกิดการทบทวนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนและกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตร การเรียนการสอนในแต่ละระดับ นอกจากนั้นได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปีไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมเวลาเรียนได้ตามความพร้อมและจุดเน้น อีกทั้งได้ปรับกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียนเกณฑ์การจบการศึกษาแต่ละระดับ และเอกสารแสดงหลักฐานทางการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 1-3)

2.1.1.1 วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 4)

2.1.1.2 หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 4)

- 1) เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
- 2) เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
- 3) เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
- 4) เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
- 5) เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 6) เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

2.1.1.3 จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 5)

- 1) มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- 2) มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
- 3) มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
- 4) มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสำนึกที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

2.1.1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 6-7)

1) สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้ 1) ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม 2) ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม 3) ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม 4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น 5) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี

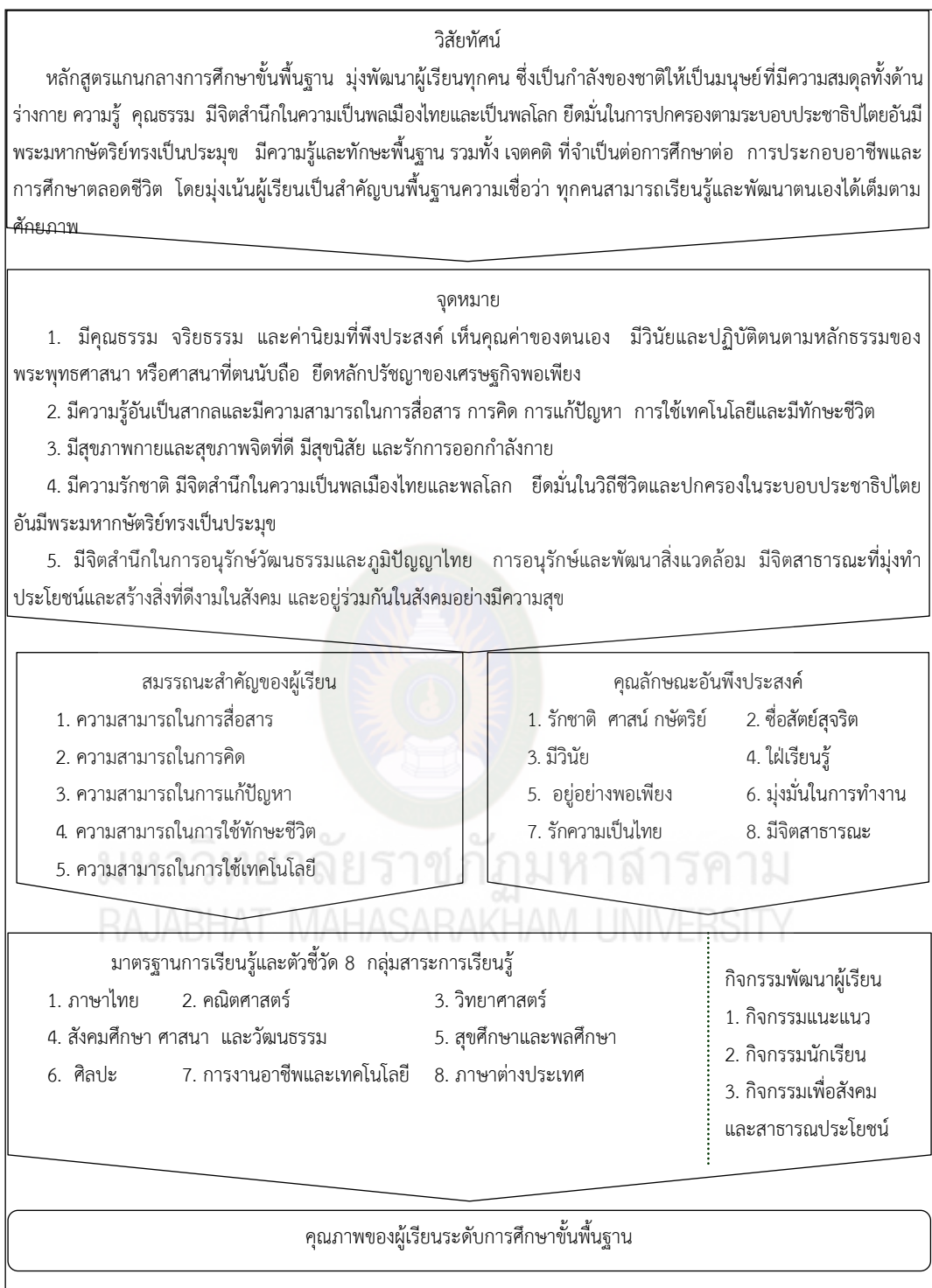
เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

2) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 7) 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 2) ซื่อสัตย์สุจริต 3) มีวินัย 4) ใฝ่เรียนรู้ 5) อยู่อย่างพอเพียง 6) มุ่งมั่นในการทำงาน 7) รักความเป็นไทย 8) มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง ดังภาพที่ 2.1

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.1.1.5 มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุลต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ 1) ภาษาไทย 2) คณิตศาสตร์ 3) วิทยาศาสตร์ 4) สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม 5) สุขศึกษาและพลศึกษา 6) ศิลปะ 7) การงานอาชีพและเทคโนโลยี 8) ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษาและการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 8)

2.1.1.6 ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 9)

- 1) ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1-มัธยมศึกษาปีที่ 3)
- 2) ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

หลักสูตรได้มีการกำหนดรหัสกำกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด เพื่อความเข้าใจและให้สื่อสารตรงกัน ดังนี้

ว 1.1 ป.1/2

- ว หมายถึง กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์
- 1.1 หมายถึง สาระที่ 1 มาตรฐานข้อที่ 1
- ป.1/2 หมายถึง ตัวชี้วัดขั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ข้อที่ 2

ต 2.2 ม.4-6/3

- ต หมายถึง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 2.2 หมายถึง สาระที่ 2 มาตรฐานข้อที่ 2
- ม.4-6/3 หมายถึง ตัวชี้วัดขั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้อที่ 3

2.1.1.7 สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนรู้โดยแบ่งเป็น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 10)

คณิตศาสตร์: การนำความรู้ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ไปใช้ในการแก้ปัญหาการดำเนินชีวิตและศึกษาต่อ การมีเหตุมีผลมีเจตคติที่ดีต่อคณิตศาสตร์พัฒนาการคิดอย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์

วิทยาศาสตร์: การนำความรู้และกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไปใช้ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้และแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ การคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล คิดวิเคราะห์คิดสร้างสรรค์ และจิตวิทยาศาสตร์

ภาษาไทย: ความรู้ ทักษะและวัฒนธรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความชื่นชมการเห็นคุณค่าภูมิปัญญาไทยและภูมิใจในภาษาประจำชาติ

สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม: การอยู่ร่วมกันในสังคมไทยและสังคมโลกอย่างสันติสุข การเป็นพลเมืองดีศรัทธาในหลักธรรมของศาสนาการเห็นคุณค่าของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ความรักชาติและภูมิใจในความเป็นไทย

ภาษาต่างประเทศ: ความรู้ทักษะ เจตคติและวัฒนธรรมการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ

สุขศึกษาและพลศึกษา: ความรู้ทักษะและเจตคติในการสร้างเสริมสุขภาพ
 พละนามัยของตนเองและผู้อื่น การป้องกันและปฏิบัติต่อสิ่งต่าง ๆ ที่มีผลต่อสุขภาพอย่างถูกวิธีและ
 ทักษะในการดำเนินชีวิต

ศิลปะ: ความรู้และทักษะในการคิดริเริ่ม จินตนาการสร้างสรรค์งานศิลปะ
 สุนทรียภาพและการเห็นคุณค่าทางศิลปะ

การงานอาชีพและเทคโนโลยี: ความรู้ ทักษะ และเจตคติในการทำงาน การ
 จัดการการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพและการใช้เทคโนโลยี ดังภาพที่ 2.2

ภาพที่ 2.2 องค์ความรู้ ทักษะสำคัญ และคุณลักษณะในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.1.1.8 กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพ พัฒนาอย่างรอบด้านเพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เสริมสร้างให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม สามารถจัดการตนเองได้ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 20-21)

1) กิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้จักสิ่งแวดล้อม สามารถคิดตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเรียน และอาชีพ สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูรู้จักและเข้าใจผู้เรียนทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองในการมีส่วนร่วมพัฒนาผู้เรียน

2) กิจกรรมนักเรียน เป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาความมีระเบียบวินัย ความเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี ความรับผิดชอบการทำงานร่วมกัน การรู้จักแก้ปัญหา การตัดสินใจที่เหมาะสม ความมีเหตุผล การช่วยเหลือแบ่งปันกันเอื้ออาทรและสมานฉันท์ โดยจัดให้สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนให้ได้ปฏิบัติด้วยตนเองในทุกขั้นตอน ได้แก่ การศึกษาวิเคราะห์วางแผน ปฏิบัติตามแผน ประเมินและปรับปรุงการทำงาน เน้นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มตามความเหมาะสม และสอดคล้องกับวุฒิภาวะของผู้เรียน บริบทของสถานศึกษาและท้องถิ่น กิจกรรมนักเรียนประกอบด้วย 1) กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ผู้บำเพ็ญประโยชน์ และนักศึกษาวิชาทหาร 2) กิจกรรมชุมนุม ชมรม

3) กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ชุมชน และท้องถิ่นตามความสนใจในลักษณะอาสาสมัคร เพื่อแสดงถึงความรับผิดชอบ ความดีงาม ความเสียสละต่อสังคมมีจิตสาธารณะ เช่น กิจกรรมอาสาพัฒนาต่าง ๆ กิจกรรมสร้างสรรค์สังคม

2.1.1.9 ระดับการศึกษา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดระดับการศึกษาเป็น 3 ระดับ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 21-22)

1) ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) การศึกษาระดับนี้เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

2) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัดและความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตัว มีทักษะในการคิดวิจารณ์ญาณ คิดสร้างสรรค์ และคิดแก้ปัญหา มีทักษะในการดำเนินชีวิต มีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความดีงาม และมีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือการศึกษาต่อ

3) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) การศึกษาระดับนี้เน้นการเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน สนองตอบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ มีทักษะในการใช้วิทยาการและเทคโนโลยี ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ มุ่งพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำและผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่าง ๆ

2.1.1.10 การจัดเวลาเรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำสำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนซึ่งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมได้ตามความพร้อมและจุดเน้น สามารถปรับให้เหมาะสมตามบริบทของสถานศึกษาและสภาพของผู้เรียน ดังนี้(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 22-24)

1) ระดับชั้นประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายปี โดยมีเวลาเรียนวันละไม่เกิน 5 ชั่วโมง

2) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาค มีเวลาเรียนวันละไม่เกิน 6 ชั่วโมง คำนวณน้ำหนักของรายวิชาที่เรียนเป็นหน่วยกิตใช้เกณฑ์ 40 ชั่วโมงต่อภาคเรียนมีค่าน้ำหนักวิชาเท่ากับ 1 หน่วยกิต (น.ก.)

3) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาค มีเวลาเรียนวันละไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง คำนวณน้ำหนักของรายวิชาที่เรียนเป็นหน่วยกิต ใช้เกณฑ์ 40 ชั่วโมงต่อภาคเรียน มีค่าน้ำหนักวิชาเท่ากับ 1 หน่วยกิต (นก.)

การกำหนดโครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐานและเพิ่มเติมสถานศึกษาสามารถดำเนินการ ดังนี้

1) ระดับประถมศึกษา สามารถปรับเวลาเรียนพื้นฐานของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ต้องมีเวลาเรียนรวมตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐาน และผู้เรียนต้องมีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนด 2) ระดับมัธยมศึกษา ต้องจัดโครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐานให้เป็นไปตามที่กำหนดและสอดคล้องกับเกณฑ์การจบหลักสูตร

สำหรับเวลาเรียนเพิ่มเติมทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ให้จัดเป็นรายวิชาเพิ่มเติมหรือกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับความพร้อม จุดเน้นของสถานศึกษา และเกณฑ์การจบหลักสูตร เฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 สถานศึกษาอาจจัดให้เป็นเวลาสำหรับสาระการเรียนรู้พื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่กำหนดไว้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีละ 120 ชั่วโมง และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 360 ชั่วโมงนั้น เป็นเวลาสำหรับปฏิบัติกิจกรรมแนะแนว กิจกรรมนักเรียน และกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ ในส่วนกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ให้สถานศึกษาจัดสรรเวลาให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรม ดังนี้

ระดับประถมศึกษา (ป.1-6) รวม 6 ปี จำนวน 60 ชั่วโมง

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-3) รวม 3 ปี จำนวน 45 ชั่วโมง

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-6) รวม 3 ปี จำนวน 60 ชั่วโมง

2.1.1.11 การจัดการศึกษาสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ

การจัดการศึกษาบางประเภทสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เช่น การศึกษาเฉพาะทาง การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ การศึกษาทางเลือก การศึกษาสำหรับผู้ด้อยโอกาส การศึกษาตามอัธยาศัยสามารถนำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปรับใช้ได้ตามความเหมาะสมกับสภาพและบริบทของแต่ละกลุ่มเป้าหมาย โดยให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 24)

2.1.1.12 การจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสมบัติตามเป้าหมายหลักสูตร ผู้สอนพยายามคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้โดยช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านสาระที่กำหนดไว้ในหลักสูตร 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พัฒนาทักษะต่าง ๆ อันเป็นสมรรถนะสำคัญให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมาย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 25-26)

1) หลักการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมองเน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม

2) กระบวนการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายเป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติลงมือทำจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้การเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย

กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนพัฒนาเพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้ในการจัดการกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) การออกแบบการจัดการเรียนรู้

ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน แล้วจึง พิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยเลือกใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและ ประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

4) บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามเป้าหมายของหลักสูตรทั้งผู้สอน และผู้เรียนควรมีบทบาท ดังนี้

4.1) บทบาทของผู้สอน ประกอบด้วย 1) ศึกษาวิเคราะห์ผู้เรียนเป็น รายบุคคลแล้วนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ท้าทายความสามารถของ ผู้เรียน 2) กำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนด้านความรู้และทักษะกระบวนการที่เป็น ความคิดรวบยอด หลักการ และความสัมพันธ์ รวมทั้งคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 3) ออกแบบการ เรียนรู้และจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เพื่อนำ ผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย 4) จัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และดูแลช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ 5) จัดเตรียมและเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรม นำภูมิปัญญาท้องถิ่นเทคโนโลยีที่เหมาะสม มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน 6) ประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วยวิธีการที่ หลากหลาย เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาและระดับพัฒนาการของผู้เรียน 7) วิเคราะห์ผลการประเมิน มาใช้ในการซ่อมเสริมและพัฒนาผู้เรียน รวมทั้งปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

4.2) บทบาทของผู้เรียน ประกอบด้วย 1) กำหนดเป้าหมาย วางแผน และ รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง 2) เสาะแสวงหาความรู้ เข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ข้อความรู้ ตั้งคำถาม คิดหาคำตอบหรือหาแนวทางแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่าง ๆ 3) ลงมือปฏิบัติจริง สร้างสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเองและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ 4) มีปฏิสัมพันธ์ ทำงาน ทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มและครู 5) ประเมินและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่าง ต่อเนื่อง

2.1.1.13 สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าถึง ความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะตามมาตรฐานของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ สื่อการเรียนรู้มีหลากหลายประเภท ทั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และเครือข่ายการเรียนรู้ ต่าง ๆ ที่มีในท้องถิ่น การเลือกใช้สื่อควรเลือกให้มีความเหมาะสมกับระดับพัฒนาการและลีลาการเรียนรู้ที่ หลากหลายของผู้เรียน

การจัดหาสื่อการเรียนรู้ ผู้เรียนและผู้สอนสามารถจัดทำและพัฒนาขึ้นเองหรือปรับปรุง เลือกใช้อย่างมีคุณภาพจากสื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่รอบตัวเพื่อนำมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนรู้ที่สามารถ ส่งเสริมและสื่อสารให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยสถานศึกษาควรจัดให้มีอย่างพอเพียง เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง สถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้มีหน้าที่ จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานควรดำเนินการ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 27) 1) จัดให้มีแหล่ง การเรียนรู้ ศูนย์สื่อการเรียนรู้ ระบบสารสนเทศการเรียนรู้ และเครือข่ายการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ทั้งในสถานศึกษาและในชุมชน เพื่อการศึกษาค้นคว้าและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ ระหว่างสถานศึกษา ท้องถิ่น ชุมชน สังคมโลก 2) จัดทำและจัดหาสื่อการเรียนรู้สำหรับการศึกษาค้นคว้าของผู้เรียน เสริมความรู้ให้ผู้สอน รวมทั้งจัดหาสิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้เป็นสื่อ การเรียนรู้ 3) เลือกและใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ มีความเหมาะสม มีความหลากหลาย สอดคล้อง กับวิธีการเรียนรู้ธรรมชาติของสาระการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน 4) ประเมินคุณภาพของสื่อการเรียนรู้ที่เลือกใช้อย่างเป็นระบบ 5) ศึกษาค้นคว้า วิจัยเพื่อพัฒนา สื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน 6) จัดให้มีการกำกับ ติดตาม ประเมิน คุณภาพและประสิทธิภาพเกี่ยวกับสื่อและการใช้สื่อการเรียนรู้เป็นระยะ ๆ และสม่ำเสมอ

ในการจัดทำ การเลือกใช้ และการประเมินคุณภาพสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ในสถานศึกษา ควรคำนึงถึงหลักการสำคัญของสื่อการเรียนรู้ เช่น ความสอดคล้องกับหลักสูตร วัตถุประสงค์ การเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียน เนื้อหามีความถูกต้องและ ทันสมัย ไม่กระทบความมั่นคงของชาติ ไม่ขัดต่อศีลธรรม มีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง รูปแบบการนำเสนอ ที่เข้าใจง่าย และน่าสนใจ

2.1.1.14 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการ คือ การประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนโดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ มีรายละเอียด ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 28-29)

- 1) การประเมินระดับชั้นเรียน เป็นการวัดและประเมินผลที่อยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ผู้สอน ดำเนินการเป็นปกติและสม่ำเสมอในการจัดการเรียนการสอน ใช้เทคนิคการประเมินอย่างหลากหลาย เช่น การซักถาม การสังเกต การตรวจการบ้าน การประเมินโครงงาน การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน แฟ้มสะสมงาน การใช้แบบทดสอบ เป็นต้น โดยผู้สอนเป็นผู้ประเมินเองหรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อนประเมินเพื่อน ผู้ปกครองร่วมประเมิน ในกรณีที่ไม่ว่างตัวชี้วัดให้มีการสอนซ่อมเสริมการประเมินระดับชั้นเรียนเป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการความก้าวหน้าในการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด มีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาปรับปรุงและส่งเสริมในด้านใด นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลให้ผู้สอนใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนของตนด้วย ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด
- 2) การประเมินระดับสถานศึกษา เป็นการประเมินที่สถานศึกษาดำเนินการเพื่อตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนเป็นรายปี/รายภาค ผลการประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน นอกจากนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของสถานศึกษาว่าส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนตามเป้าหมายหรือไม่ ผู้เรียนมีจุดพัฒนาในด้านใด รวมทั้งสามารถนำผลการเรียนของผู้เรียนในสถานศึกษาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ระดับชาติ ผลการประเมินระดับสถานศึกษาจะเป็นข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการปรับปรุงนโยบาย หลักสูตร โครงการ หรือวิธีการจัดการเรียน การสอน ตลอดจน

เพื่อการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาตามแนวทางการประกันคุณภาพ การศึกษาและการรายงานผลการจัดการศึกษาต่อคณะกรรมการสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครองและชุมชน 3) การประเมินระดับ เขตพื้นที่การศึกษา เป็นการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับเขตพื้นที่การศึกษาตามมาตรฐาน การเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาคุณภาพ การศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษา ตามภาระความรับผิดชอบ สามารถดำเนินการโดยประเมินคุณภาพ ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนด้วยข้อสอบมาตรฐานที่จัดทำและดำเนินการโดยเขตพื้นที่การศึกษาหรือ ด้วยความร่วมมือกับหน่วยงานต้นสังกัด ในการดำเนินการจัดสอบ นอกจากนี้ยังได้จากการตรวจสอบ ทบทวนข้อมูลจากการประเมินระดับสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา 4) การประเมินระดับชาติ เป็น การประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับชาติตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนทุกคนที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เข้ารับการประเมิน ผลจากการประเมินใช้เป็นข้อมูล ในการเทียบเคียงคุณภาพการศึกษาในระดับต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนยกระดับคุณภาพการ จัดการศึกษา ตลอดจนเป็นข้อมูลสนับสนุนการตัดสินใจในระดับนโยบายของประเทศ

ข้อมูลการประเมินในระดับต่าง ๆ ข้างต้น เป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาใน การตรวจสอบทบทวนพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ถือเป็นภาระความรับผิดชอบของสถานศึกษาที่จะต้อง จัดระบบดูแลช่วยเหลือ ปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริมสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพบน พื้นฐานความแตกต่างระหว่างบุคคลที่จำแนกตามสภาพปัญหาและความต้องการ ได้แก่ กลุ่มผู้เรียน ทั่วไป กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ กลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่ากลุ่มผู้เรียนที่มี ปัญหาด้านวินัยและพฤติกรรม กลุ่มผู้เรียนที่ปฏิเสธโรงเรียน กลุ่มผู้เรียนที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจและ สังคม กลุ่มพิการทางร่างกายและสติปัญญา เป็นต้น ข้อมูลจากการประเมินจึงเป็นหัวใจของ สถานศึกษาในการดำเนินการช่วยเหลือผู้เรียนได้ทันทั่วถึง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาและ ประสบความสำเร็จในการเรียน

สถานศึกษาในฐานะผู้รับผิดชอบจัดการศึกษา จะต้องจัดทำระเบียบว่าด้วยการวัดและ ประเมินผลการเรียนของสถานศึกษาให้สอดคล้องและเป็นไปตามหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่เป็น ข้อกำหนดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายถือปฏิบัติ ร่วมกัน

2.1.1.15 เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียน

1) การตัดสินการให้ระดับและการรายงานผลการเรียน 1) การตัดสินผลการเรียนในการตัดสินผลการเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้การอ่านคิดวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนนั้น ผู้สอนต้องคำนึงถึงการพัฒนาผู้เรียนแต่ละคนเป็นหลัก และต้องเก็บข้อมูลของผู้เรียนทุกด้านอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องในแต่ละภาคเรียน รวมทั้งสอนซ่อมเสริมผู้เรียนให้พัฒนาจนเต็มตามศักยภาพ โดยการตัดสินผลการเรียนมีหลักการ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 30-31) 1.1) ระดับประถมศึกษา 1.1.1) ผู้เรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด 1.1.2) ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัด และผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด 1.1.3) ผู้เรียนต้องได้รับการตัดสินผลการเรียนทุกรายวิชา 1.1.4) ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินและมีผลการประเมินผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด ในการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน 1.2) ระดับมัธยมศึกษา 1.2.1) ตัดสินผลการเรียนเป็นรายวิชา ผู้เรียนต้องมีเวลาเรียนตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมดในรายวิชานั้น ๆ 1.2.2) ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัดและผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด 1.2.3) ผู้เรียนต้องได้รับการตัดสินผลการเรียนทุกรายวิชา 1.2.4) ผู้เรียนต้องได้รับการประเมิน และมีผลการประเมินผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนดในการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การพิจารณาเลื่อนชั้นทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ถ้าผู้เรียนมีข้อบกพร่องเพียงเล็กน้อย และสถานศึกษาพิจารณาเห็นว่าสามารถพัฒนาและสอนซ่อมเสริมได้ให้อยู่ในดุลพินิจของสถานศึกษาที่จะผ่อนผันให้เลื่อนชั้นได้ แต่หากผู้เรียนไม่ผ่านรายวิชาจำนวนมากและมีแนวโน้มว่าจะเป็นปัญหาต่อการเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น สถานศึกษาอาจตั้งคณะกรรมการพิจารณาให้เรียนซ้ำชั้นได้ ทั้งนี้ให้คำนึงถึงวุฒิภาวะและความรู้ความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ

2) การให้ระดับผลการเรียน

2.1) ระดับประถมศึกษา ในการตัดสินเพื่อให้ระดับผลการเรียนรายวิชา สถานศึกษาสามารถให้ระดับผลการเรียนหรือระดับคุณภาพการปฏิบัติของผู้เรียน เป็นระบบตัวเลข ระบบตัวอักษร ระบบร้อยละ และระบบที่ใช้คำสำคัญสะท้อนมาตรฐาน 1) การประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์นั้น ให้ระดับผลการประเมินเป็นดีเยี่ยม ดี และผ่าน 2) การประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จะต้องพิจารณาทั้งเวลาการเข้าร่วมกิจกรรม การปฏิบัติ

กิจกรรมและผลงานของผู้เรียน ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด และให้ผลการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นผ่านและไม่ผ่าน

2.2) ระดับมัธยมศึกษา ในการตัดสินเพื่อให้ระดับผลการเรียนรายวิชาให้ใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนเป็น 8 ระดับ 1) การประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์นั้น ให้ระดับผลการประเมินเป็นดีเยี่ยม ดี และผ่าน 2) การประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จะต้องพิจารณาทั้งเวลาการเข้าร่วมกิจกรรม การปฏิบัติกิจกรรมและผลงานของผู้เรียนตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด และให้ผลการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นผ่านและไม่ผ่าน

3) การรายงานผลการเรียน

การรายงานผลการเรียนเป็นการสื่อสารให้ผู้ปกครองและผู้เรียนทราบความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งสถานศึกษาต้องสรุปผลการประเมินและจัดทำเอกสารรายงานให้ผู้ปกครองทราบเป็นระยะ ๆ หรืออย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง รวมทั้งการรายงานผลการเรียนสามารถรายงานเป็นระดับคุณภาพการปฏิบัติของผู้เรียนที่สะท้อนมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้

4) เกณฑ์การจบการศึกษา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดเกณฑ์กลางสำหรับการจบการศึกษาเป็น 3 ระดับ คือ ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 31-32) 1) เกณฑ์การจบระดับประถมศึกษา ผู้เรียนเรียนรายวิชาพื้นฐานและรายวิชา/กิจกรรมเพิ่มเติมตามโครงสร้างเวลาเรียนที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนด ผู้เรียนต้องมีผลการประเมินรายวิชาพื้นฐาน ผ่านเกณฑ์การประเมินตามที่สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนมีผลการประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียนในระดับผ่านเกณฑ์การประเมินตามที่สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนมีผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในระดับผ่านเกณฑ์การประเมินตามที่สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและมีผลการประเมินผ่านเกณฑ์การประเมินตามที่สถานศึกษากำหนด 2) เกณฑ์การจบระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้เรียนเรียนรายวิชาพื้นฐานและเพิ่มเติมไม่เกิน 81 หน่วยกิต โดยเป็นรายวิชาพื้นฐาน 63 หน่วยกิต และรายวิชาเพิ่มเติมตามที่สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนต้องได้หน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 77 หน่วยกิต โดยเป็นรายวิชาพื้นฐาน 63 หน่วยกิต และรายวิชาเพิ่มเติมไม่น้อยกว่า 14 หน่วยกิต ผู้เรียนมีผลการประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียนในระดับผ่านเกณฑ์การประเมิน

ตามที่สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนมีผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในระดับผ่านเกณฑ์ การประเมินตามที่สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและมีผลการประเมินผ่าน เกณฑ์การประเมินตามที่สถานศึกษากำหนด 3) เกณฑ์การจบระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้เรียน เรียนรายวิชาพื้นฐานและเพิ่มเติมไม่น้อยกว่า 81 หน่วยกิต โดยเป็นรายวิชาพื้นฐาน 39 หน่วยกิต และ รายวิชาเพิ่มเติมตามที่สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนต้องได้หน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 77 หน่วยกิต โดยเป็นรายวิชาพื้นฐาน 39 หน่วยกิต และรายวิชาเพิ่มเติมไม่น้อยกว่า 38 หน่วยกิต ผู้เรียนมีผลการประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียนในระดับผ่านเกณฑ์การประเมินตามที่ สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนมีผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในระดับผ่านเกณฑ์การประเมิน ตามที่สถานศึกษากำหนด ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและมีผลการประเมินผ่านเกณฑ์การ ประเมินตามที่สถานศึกษากำหนด

สำหรับการจบการศึกษาสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เช่น การศึกษาเฉพาะทาง การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ การศึกษาทางเลือก การศึกษาสำหรับผู้ด้อยโอกาส การศึกษาตามอัธยาศัยให้คณะกรรมการของสถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักเกณฑ์ในแนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับกลุ่มเป้าหมาย

2.1.1.16 เอกสารหลักฐานการศึกษา

เอกสารหลักฐานการศึกษา เป็นเอกสารสำคัญที่บันทึกผลการเรียน ข้อมูลและ สารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 33)

1) เอกสารหลักฐานการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด 1) ระเบียบแสดงผล การเรียน เป็นเอกสารแสดงผลการเรียนและรับรองผลการเรียนของผู้เรียนตามรายวิชา ผลการประเมิน การอ่านคิดวิเคราะห์และเขียน ผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสถานศึกษา และผล การประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน สถานศึกษาจะต้องบันทึกข้อมูลและออกเอกสารนี้ให้ผู้เรียนเป็น รายบุคคล เมื่อผู้เรียนจบการศึกษาระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) จบการศึกษามัธยม บัณฑิต (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) หรือเมื่อลาออกจาก สถานศึกษาในทุกกรณี 2) ประกาศนียบัตร เป็นเอกสารแสดงวุฒิการศึกษาเพื่อรับรองศักดิ์และสิทธิ์

ของผู้จบการศึกษาที่สถานศึกษาให้ไว้แก่ผู้จบการศึกษาภาคบังคับและผู้จบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 3) แบบรายงานผู้สำเร็จการศึกษา เป็นเอกสารอนุมัติการจบ หลักสูตรโดยบันทึกรายชื่อและข้อมูลของผู้จบการศึกษาระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) ผู้จบ การศึกษาภาคบังคับ (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) และผู้จบการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

2) เอกสารหลักฐานการศึกษาที่สถานศึกษากำหนด

เป็นเอกสารที่สถานศึกษาจัดทำขึ้นเพื่อบันทึกพัฒนาการผลการเรียนรู้และข้อมูล สำคัญเกี่ยวกับผู้เรียน เช่น แบบรายงานประจำตัวนักเรียน แบบบันทึกผลการเรียนประจำรายวิชา ระเบียบสะสม ใบรับรองผลการเรียน และเอกสารอื่น ๆ ตามวัตถุประสงค์ของการนำเอกสารไปใช้

2.1.1.17 การเทียบโอนผลการเรียน

สถานศึกษาสามารถเทียบโอนผลการเรียนของผู้เรียนในกรณีต่าง ๆ ได้แก่ การย้าย สถานศึกษา การเปลี่ยนรูปแบบการศึกษา การย้ายหลักสูตร การออกกลางคันและขอกลับเข้ารับ การศึกษาต่อ การศึกษาจากต่างประเทศและขอเข้าศึกษาต่อในประเทศ นอกจากนี้ยังสามารถเทียบ โอนความรู้ ทักษะประสบการณ์จากแหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น สถานประกอบการ สถาบันศาสนา สถาบันการฝึกอบรมอาชีพ การจัดการศึกษาโดยครอบครัว

การเทียบโอนผลการเรียนควรดำเนินการในช่วงก่อนเปิดภาคเรียนแรกหรือต้นภาคเรียน แรกที่สถานศึกษารับผู้ขอเทียบโอนเป็นผู้เรียน ทั้งนี้ผู้เรียนที่ได้รับการเทียบโอนผลการเรียนต้องศึกษา ต่อเนื่องในสถานศึกษาที่รับเทียบโอนอย่างน้อย 1 ภาคเรียน โดยสถานศึกษาที่รับผู้เรียนจากการเทียบ โอนควรกำหนดรายวิชา/จำนวนหน่วยกิตที่จะรับเทียบโอนตามความเหมาะสมการพิจารณาการเทียบ โอนสามารถดำเนินการได้ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 34)

- 1) พิจารณาจากหลักฐานการศึกษาและเอกสารอื่น ๆ ที่ให้ข้อมูลแสดงความรู้ ความสามารถของผู้เรียน
- 2) พิจารณาจากความรู้ ความสามารถของผู้เรียนโดยการทดสอบด้วยวิธีการ ต่าง ๆ ทั้งภาคความรู้และภาคปฏิบัติ
- 3) พิจารณาจากความสามารถและการปฏิบัติในสภาพจริง โดยการเทียบโอน ผลการเรียนให้เป็นไปตามประกาศหรือแนวปฏิบัติของกระทรวงศึกษาธิการ

2.1.1.18 การบริหารจัดการหลักสูตร

ในระบบการศึกษาที่มีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นและสถานศึกษามีบทบาทในการพัฒนาหลักสูตรนั้น หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับ ตั้งแต่ระดับชาติ ระดับท้องถิ่น จนถึงระดับสถานศึกษา มีบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบในการพัฒนา สนับสนุน ส่งเสริม การใช้ และพัฒนาหลักสูตรให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การดำเนินการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษามีประสิทธิภาพสูงสุด อันจะส่งผลให้การพัฒนาคุณภาพ ผู้เรียนบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในระดับชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 35)

ระดับท้องถิ่น ได้แก่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานต้นสังกัดอื่น ๆ เป็นหน่วยงานที่มีบทบาทในการขับเคลื่อนคุณภาพการจัดการศึกษา เป็นตัวกลางที่จะเชื่อมโยงหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานที่กำหนดในระดับชาติให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อนำไปสู่การจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา ส่งเสริมการใช้และพัฒนาหลักสูตรในระดับสถานศึกษา ให้ประสบความสำเร็จ โดยมีภารกิจสำคัญ คือ กำหนดเป้าหมาย และจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพ ผู้เรียนในระดับท้องถิ่นโดยพิจารณาให้สอดคล้องกับสิ่งที่มีความต้องการในระดับชาติ พัฒนาสาระ การเรียนรู้ท้องถิ่น ประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับท้องถิ่น รวมทั้งเพิ่มพูนคุณภาพการใช้หลักสูตร ด้วยการวิจัยและพัฒนา การพัฒนาบุคลากร สนับสนุน ส่งเสริม ติดตามผล ประเมินผล วิเคราะห์ และ รายงานผลคุณภาพของผู้เรียน

สถานศึกษามีหน้าที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การวางแผนและ ดำเนินการใช้หลักสูตร การเพิ่มพูนคุณภาพการใช้หลักสูตรด้วยการวิจัยและพัฒนา การปรับปรุงและ พัฒนาหลักสูตรจัดทำระเบียบการวัดและประเมินผล ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาต้องพิจารณา ให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และรายละเอียดที่เขตพื้นที่การศึกษาหรือ หน่วยงานต้นสังกัดอื่น ๆ ในระดับท้องถิ่นได้จัดทำเพิ่มเติม รวมทั้งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมในส่วน ที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและความต้องการของผู้เรียน โดยทุกภาค ส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

สรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้น เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้ และ ทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนา ตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทุก

ระดับเห็นผลคาดหวังที่ต้องการในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชัดเจนตลอดแนว ช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและสถานศึกษาร่วมกันพัฒนาหลักสูตรได้อย่างมั่นใจ ทำให้การจัดทำหลักสูตรในระดับสถานศึกษามีคุณภาพและมีความเป็นเอกภาพยิ่งขึ้น

2.1.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.1.2.1 ความสำคัญภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้านหรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 220)

2.1.2.2 สาระสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 221) 1) ภาษาเพื่อการสื่อสารการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม 2) ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษา

และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน 4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.2.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.2.4 คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 น. 222)

- 1) ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำ และกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ
- 2) พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟังใช้ คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง
- 3) พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน
- 4) พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาบอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย
- 5) บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
- 6) บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
- 7) ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
- 8) ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว
- 9) มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
- 10) ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 223)

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟัง และอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า
2. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ
3. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว
4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสมตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
5. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษา กับของไทย
6. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน
7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา
8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ
9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

10. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 224-226)

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัวสถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลบรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสมพูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ฉบับมัธยมศึกษาปีที่ 6 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 226-227)

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น ถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้เคียงตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและ

เขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์ เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

10. ใช้ประโยชน์ผสมและประโยชน์ซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

สรุปได้ว่า หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์อันเนื่องมาจากในภาวะปัจจุบันอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องและมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น

2.2 แนวคิด ทฤษฎี และจิตวิทยาในการสอนภาษาอังกฤษ

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงหลักการสอนที่เหมาะสมต่อธรรมชาติของวิชา เพื่อให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จ โดยมีผู้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

ดวงเดือน แสงชัย (2533, น. 46) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษมีแนวคิดสำคัญประกอบด้วย

1. ในการเริ่มสอนชั่วโมงแรก เมื่อผู้สอนเข้าห้องยังไม่ต้องเริ่มสอนเนื้อหาทันที แต่ผู้สอนควรสร้างความคุ้นเคย สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรและความเป็นกันเองระหว่างผู้สอนกับนักเรียนเสียก่อน ให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ โดยการสนทนาชี้แจงกับเด็กให้เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีประโยชน์ เรียนไม่ยาก พยายามสร้างแรงจูงใจให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ให้เด็กเห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์สำหรับชีวิตประจำวันของทุก ๆ คน ผู้เรียนจะต้องมีความประทับใจต่อครูผู้สอน ผู้สอนจึงจะสอนต่อไปได้อย่างราบรื่น

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรมิกิจกรรมให้เด็กได้เคลื่อนไหวและแสดงออกมาก ๆ เพื่อให้รับกับธรรมชาติของเด็ก เพราะเด็กชอบกระโดดโลดเต้นเคลื่อนไหวร่างกาย

3. การจัดแบ่งกลุ่มเด็กแต่ละกลุ่มควรมีเด็กเก่ง เด็กอ่อน และเด็กปานกลาง กลุ่มละเท่า ๆ กัน และควรจัดให้มีกิจกรรมการแข่งขัน

4. กิจกรรมแต่ละกิจกรรมไม่ควรใช้เวลาเกิน 15 นาที เพราะธรรมชาติของเด็กเบื่อเร็ว มีสมาธิสั้น ดังนั้น ถ้าสอน 1 ชั่วโมง ควรเตรียมกิจกรรมไว้ประมาณ 4-5 กิจกรรม

5. ผู้สอนควรพยายามรู้จักกับนักเรียนให้เร็วที่สุด พยายามจำชื่อนักเรียนให้ได้ทุกคน เรียนรู้ความสามารถพิเศษของแต่ละคน พยายามส่งเสริมให้มีโอกาสได้แสดงออก มีการชมเชยและให้กำลังใจในทางบวกเสมอ ๆ พยายามไม่ลงโทษหากไม่จำเป็นจริง ๆ พยายามให้เด็กเกิดความภูมิใจในตนเอง

6. การแสดงเนื้อหาใหม่ ผู้สอนควรเลือกให้เด็กเก่งตอบก่อน เพื่อให้มีโอกาสเด็กอ่อนได้ทบทวนซ้ำให้เกิดความมั่นใจและอยากจะตอบบ้าง และไม่ควรถังเด็กอ่อน

7. การตั้งคำถาม ผู้สอนควรจะถามคำถามก่อนแล้วจึงเรียกชื่อนักเรียนที่จะให้ตอบ เพื่อให้เด็กทุกคนตั้งใจฟังคำถามและเตรียมตัวคิดคำตอบไว้ หากมีนักเรียนอ่อนมาก ๆ ในห้อง ผู้สอนไม่ควรเสียเวลาเค้นเอาคำตอบกับนักเรียนผู้นั้นจนทำให้เสียเวลาของเด็กคนอื่น ๆ ผู้สอนต้องเข้าใจธรรมชาติ ความแตกต่างของคน ถ้าผู้สอนไม่มีเวลาช่วยเหลือเด็กอ่อน ผู้สอนอาจใช้วิธีเพื่อช่วยเพื่อน คือ ให้เด็กเก่งช่วยเด็กอ่อน

เสถียร โตรัตน์ (2534, น. 5-6) ได้กล่าวถึงหลักการทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา ดังนี้

1. การศึกษาเรื่องเสียง ควรเป็นสิ่งแรกแต่ไม่ควรเน้นการศึกษาถึงเสียงโดด ๆ ควรเน้นการใช้ภาษาจริง ๆ ที่พูดเป็นคำหรือประโยค พยายามเน้นให้พูดออกเสียงมีระดับเสียง มีการเน้นหนักและจังหวะของการพูดเหมือนเจ้าของภาษา

2. นักเรียนควรเรียนรู้จากตัวอย่างต่าง ๆ และเข้าใจถึงระบบของภาษา

3. การศึกษารูปแบบของภาษาควรฝึกให้เป็นนิสัยและใช้ได้อย่างอัตโนมัติ

4. รูปแบบของภาษาที่ใช้บ่อย ๆ ควรจะได้เรียนรู้ก่อน

5. การสอนคำศัพท์ควรสอนในบริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่ควรสอนคำเดี่ยว ๆ

6. กิจกรรมในห้องเรียนควรเป็นการใช้ภาษาเหมือนภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง

7. เนื้อหา ภาษาหรือบทสนทนาที่ฝึกควรเป็นการใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ในระยะเริ่มต้นควรจะเป็นบทสนทนาสั้น ๆ

8. นักเรียนควรมีโอกาสฟังจากเจ้าของภาษาหรือเทป การสอนจังหวะเสียง การเน้นเสียง การอ่านและการพูดไม่ควรเข้าเกินไปจนผิดธรรมชาติ เพราะจะทำให้เด็กสนใจผิดเกี่ยวกับการออกเสียง

9. การสอนรูปแบบของประโยคใหม่ ควรสอนและฝึกคู่ไปกับคำศัพท์ที่นักเรียนรู้แล้ว

10. ในการสอนเนื้อหาใหม่ในบทเรียนใหม่ควรสอนจะไม่มาก และเนื้อหานั้นควรสัมพันธ์กับสิ่งที่เรียนมาในบทเรียนก่อน โดยจัดกิจกรรมแตกต่างออกไป อาจจะเป็นการเล่นเกม บทบาทสมมติ ต่อภาพ เรียงตัวอักษร เป็นต้น

11. การเรียนรู้ภาษา คือ การฝึกโครงสร้างภาษาจนเป็นนิสัย โดยเริ่มจากการฟัง และการพูด เน้นการภาษาที่นำไปใช้จริง ควรฝึกให้นักเรียนเกิดความเข้าใจกฎเกณฑ์ทางภาษา ด้วยตนเอง จากการฝึกซ้ำอย่างสม่ำเสมอหรือฝึกจากความจริง จากการได้ฟัง ได้พูดหรือพบเห็น ตัวอย่างที่มีรูปแบบไวยากรณ์เหมือนกันมาก

12. คำศัพท์และโครงสร้างที่ได้เรียนมาควรจะได้ทบทวนอย่างสม่ำเสมอ

13. นักเรียนจะได้ฟังและฝึกพูดให้มาก ๆ ในสถานการณ์ที่เป็นจริงเหมือนการพูด ในภาษาแม่ เช่น การฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง ฟังเพื่อพูดโต้ตอบ ฟังเพื่อตอบคำถาม ฟังเพื่อพูดแสดงความคิดเห็น เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

14. การใช้ภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงความเหมาะสม นักเรียนควรได้เรียนรู้คำศัพท์ และโครงสร้างได้บ้างก่อนนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร

15. การพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน ควรเริ่มต้นด้วยทักษะการฟัง พูด แล้ว จึงฝึกทักษะการอ่านและการเขียน

16. การอ่านไม่ควรให้นักเรียนอ่านจนกว่านักเรียนจะเข้าใจว่าออกเสียงหรือใช้ โครงสร้างในเรื่องที่อ่านอย่างไร การสอนอ่านควรเริ่มโดยการสนทนาถึงเรื่องหรือซักถามประสบการณ์ ของนักเรียนที่สามารถเชื่อมโยงไปสู่เรื่องที่อ่านได้ การนำโดยการสนทนาให้ภูมิหลังของเรื่องที่อ่าน ช่วยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่เข้าใจได้เร็วยิ่งขึ้น

17. การเขียนควรฝึกหลังการอ่านแล้ว โดยเริ่มจากการลอกแบบที่เคยเรียน มาแล้ว เช่น บทสนทนาหรือข้อความที่อ่าน การพัฒนาการเขียนควรเริ่มเมื่อนักเรียนเข้าใจโครงสร้าง ทางภาษาดีแล้ว

นอกจากนี้ยังมีแนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มต่าง ๆ ที่มีผลต่อกระบวนการเรียนการสอน ภาษาตามที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, น. 27-29) ได้กล่าวถึงไว้ ดังนี้

1. กลุ่มที่เน้นโครงสร้าง ซึ่งเชื่อว่าภาษาเป็นสิ่งที่วิเคราะห์ได้ และสามารถพิจารณา เป็นส่วน ๆ โดยแต่ละส่วนของภาษาจะเกี่ยวพันกัน ภาษา คือ ภาษาพูดไม่ใช่ภาษาเขียน การวิเคราะห์ภาษา จึงดูจากสิ่งที่เจ้าของภาษาพูด ไม่ใช่สิ่งที่ควรจะต้องพูดและมีความเห็นว่าภาษาแต่ละภาษาแตกต่างกัน

2. กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต ซึ่งนำโดย Noam Chomsky มีความเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ การวิเคราะห์ไวยากรณ์ของประโยคทำให้เกิดแนวความคิดเกี่ยวกับโครงสร้างลึกซึ้ง ได้แก่ ความหมายของประโยคและโครงสร้าง ซึ่งได้แก่คำและประโยคที่ได้ยินได้อ่าน กลุ่มนี้เชื่อว่ามนุษย์สามารถเข้าใจภาษาและสามารถแสดงออกมาได้

3. กลุ่มภาษาศาสตร์สังคม กลุ่มนี้นำโดย D. Hymes ซึ่งกล่าวว่า ความสามารถทางภาษาก็คือความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำพูดที่พูด ซึ่งอาจไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้

Tracy (1997, อ้างถึงใน อรพิน พจนานนท์, 2537, น. 51) ได้กล่าวถึงแนวคิดในการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ดังนี้

1. การสอนภาษาที่ได้ผล คือ การสอนโดยเลียนแบบวิธีการเรียนภาษาแม่ของเด็ก ผู้สอนต้องจัดประสบการณ์ที่จะสอนให้เด็กได้พบและคุ้นเคยกับภาษาที่จะเรียนให้มากที่สุด เน้นการสอนคำศัพท์มากกว่าไวยากรณ์

2. ใช้กริยาท่าทางและวิธีพูดซ้ำ ๆ เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจ ไม่ใช่ใช้ภาษาแม่ในห้องเรียน

3. เน้นการสอนทักษะการพูดมากที่สุด เพื่อให้เด็กเกิดความเคยชิน ไม่เน้นการเปรียบเทียบภาษาที่เรียนกับภาษาแม่

สรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงวัยและความพร้อมของนักเรียน ควรเน้นกิจกรรมที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ครูผู้สอนต้องสอนให้นักเรียนคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษให้มากที่สุด และการสอนควรเริ่มที่ทักษะการฟังก่อนเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาไปสู่ทักษะอื่น ๆ ต่อไป ครูต้องทำให้นักเรียนเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนได้นำไปใช้บ่อย ๆ จึงจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ การสอนจึงจะประสบความสำเร็จได้

2.2.2 จิตวิทยาในการสอนภาษาอังกฤษ

ในการสอนนั้นครูต้องรู้จิตวิทยาในการสอน จึงจะทำให้การสอนประสบความสำเร็จและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยมีผู้กล่าวถึงจิตวิทยาในการสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2540, น. 41) ได้เสนอแนวคิดที่ครูผู้สอนต้องรู้จักในสิ่งต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) นักเรียนแต่ละคน ย่อมมีความแตกต่างกันทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และลักษณะนิสัย ดังนั้น ครูจึงต้องคำนึงถึง เรื่องนี้ในการจัดชั้นเรียน ถ้าโรงเรียนจัดชั้นเรียนคลonenักเรียนเก่ง ปานกลาง อ่อน ครูควรสอนอย่างไร

2. ความพร้อม (Readiness) เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้านักเรียนไม่มีความพร้อมก็ไม่สามารถที่จะเรียนต่อไปได้ ครูต้องสำรวจความพร้อมของนักเรียนก่อน นักเรียนที่มีวัยต่างกัน ความพร้อมย่อมไม่เหมือนกัน ครูจึงต้องตรวจความพร้อมของนักเรียนอยู่เสมอ นอกจากนี้ครูต้องดูความรู้พื้นฐานของนักเรียนก่อน ถ้านักเรียนยังไม่พร้อมครูจะต้องทบทวนความรู้เดิมก่อนเมื่อนักเรียนมีความพร้อมก็จะสามารถเรียนรู้ได้ดี

3. แรงจูงใจ (Motivation) เรื่องแรงจูงใจ เป็นสิ่งที่ครูควรเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ครูต้องคำนึงเสมอว่า การให้นักเรียนทำงานหรือแบบฝึกหัดนั้น นักเรียนต้องการความสำเร็จ เมื่อทำได้อีกก็เกิดความพอใจและเกิดขวัญกำลังใจที่ดี นักเรียนก็เกิดความภูมิใจอยากจะทำต่อไป ดังนั้นเมื่อนักเรียนทำงานไม่ได้ ครูจึงต้องหาบทเรียนที่ง่าย ๆ และทำซ้ำจนนักเรียนเข้าใจเสียก่อนจึงจะสอนบทเรียนต่อไปได้

4. การเสริมกำลังใจ (Reinforcement) การเสริมกำลังใจเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะคนเรานั้นเมื่อทราบว่าพฤติกรรมที่แสดงออกเป็นที่ยอมรับย่อมเกิดกำลังใจ การที่ครูกล่าวชมเชยนักเรียน เช่น เก่ง ดี ยิ้มหรือปรบมือ ย่อมเป็นกำลังใจที่ดีให้กับนักเรียน

ทศนา แคมมณี (2542, น. 24-25) กล่าวว่า การพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพและเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขตามกรอบและทิศทางการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ครูผู้สอนสามารถออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ดังนี้

1. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย (Physical Participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อช่วยให้ประสาทการรับรู้ของผู้เรียนตื่นตัว มีความพร้อมในการรับข้อมูลและการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการรับรู้เป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ หากผู้เรียนไม่มีความพร้อมในการรับรู้แม้จะมีการให้ความรู้ที่ดี ๆ ผู้เรียนก็ไม่สามารถรับได้ ซึ่งจากเหตุการณ์ที่พบเห็นได้ชัดเจน คือ การเคลื่อนไหวทางกายมีส่วนช่วยให้ประสาทการรับรู้ตื่นตัวพร้อมที่จะรับและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดี ดังนั้น กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนจึงควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเป็นระยะ ๆ ตามความเหมาะสมกับวัยและระดับความสนใจของผู้เรียน

2. กิจกรรมการเรียนรู้ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางสติปัญญา (Intellectual Participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเคลื่อนไหวทางสติปัญญาหรือเป็นกิจกรรมที่ท้าทายความคิดของผู้เรียน สามารถกระตุ้นสมองของผู้เรียนเกิดการเคลื่อนไหว ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความจดจ่อในการคิด สนุกที่จะคิด ซึ่งกิจกรรมจะมีลักษณะดังกล่าวได้ต้องมีเรื่องให้ผู้เรียนคิด โดยเรื่องนั้นจะต้องไม่ง่ายและไม่ยากเกินไปสำหรับผู้เรียน เพราะถ้าง่ายเกินไปผู้เรียนก็ไม่จำเป็นต้องใช้ความคิด แต่ถ้ายากเกินไปผู้เรียนจะเกิดความท้อถอยที่จะคิด ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องหาประเด็นการคิดที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดหรือลงมือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3. กิจกรรมการเรียนรู้ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางสังคม (Social Participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่อาศัยรวมกันเป็นหมู่คณะ มนุษย์โดยทั่วไปจะต้องเรียนรู้เพื่อที่จะปรับตัวเข้ากับผู้อื่นและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ทางด้านสังคมจะส่งผลถึงการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ ด้วย ดังนั้น กิจกรรมการเรียนรู้จึงควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย

4. กิจกรรมการเรียนรู้ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางอารมณ์ (Emotional Participation) คือ เป็นกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้นั้นเกิดความหมายต่อตนเอง กิจกรรมที่ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียนนั้นมักเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนโดยตรงหรือใกล้ตัวผู้เรียน โดยอารมณ์ความรู้สึกหรือจิตใจจะเป็นภาวะที่ไม่ได้เกิดขึ้นลอย ๆ แต่มักเกิดขึ้นพร้อมกับการกระทำด้านอื่น ๆ ได้แก่ ร่างกาย สติปัญญา และสังคม เช่น เมื่อครูให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวที่เปลี่ยนอิริยาบถเปลี่ยนกิจกรรม ผู้เรียนจะเกิดอารมณ์ความรู้สึกตามมา เช่น พอใจ ไม่พอใจ เฉย ๆ เมื่อครูให้คิดแก้ปัญหาประเด็นต่าง ๆ ผู้เรียนอาจจะเกิดอารมณ์สนุก ท้าทาย เพลิดเพลินที่จะคิด หรืออาจจะเกิดอารมณ์หงุดหงิด เครียด กังวล เมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ อาจทำให้เกิดความรู้สึกทางบวกหรือทางลบได้เช่นเดียวกัน

สรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษครูผู้สอนต้องรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สามารถรู้ได้ว่านักเรียนคนใดเหมาะกับการเรียนแบบใด และควรเสริมแรงให้กับนักเรียนแบบใดการสอนจึงจะประสบความสำเร็จได้

2.3 เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

รูปแบบการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือ TPR คิดค้นโดย Asher (1979) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนีย มีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 แนวคิดพื้นฐาน

กรมวิชาการ (2541, น. 20) กล่าวว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะรับรู้และเข้าใจภาษาได้ด้วยการได้ยิน โดยเฉพาะเด็กซึ่งมีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ ในช่วงระยะเวลาอันสั้น ซึ่งจะเป็นการจัดกิจกรรมที่มีรูปแบบและสาระสำคัญเป็นตัวกำหนด โดยยึดหลักว่าถ้าผู้เรียนเกิดความรู้สึกสบายใจและพร้อมที่จะเรียน ครูผู้สอนก็จะสามารถดำเนินกิจกรรมต่อไปได้ โดยใช้เกมและแบบฝึกเข้ามาช่วยให้สะดวกขึ้น ในการจัดกิจกรรมผู้สอนควรคำนึงถึงอายุพื้นฐาน ความรู้ภาษาอังกฤษเดิมและความพร้อมในการร่วมกิจกรรมของผู้เรียนด้วย ทฤษฎี TPR มีจุดมุ่งหมายเพื่อสอนทักษะการพูดเป็นหลัก

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, น. 84-85) กล่าวถึง วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method) ว่าเป็นตัวอย่างหนึ่งของแนวการสอนภาษาต่างประเทศแบบใหม่ ซึ่งเน้นความเข้าใจ (The Comprehension Approach) แนวการสอนแบบนี้ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ ในขณะที่วิธีสอนแบบอื่น ๆ มักจะเน้นให้นักเรียนพูดภาษาที่เรียนตั้งแต่เริ่มเรียนวันแรก แต่การสอนตามแนวคิดนี้จะเริ่มให้นักเรียนมีทักษะการฟังก่อน

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2540, น. 60-62) กล่าวว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทางจะให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ ในระยะแรกผู้เรียนไม่ต้องพูดแต่เป็นเพียงผู้ฟัง และทำตามผู้สอนเท่านั้น ผู้สอนเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของนักเรียนทั้งหมด ภาษาที่นำมาใช้ในการสอนเน้นเรื่องภาษาพูด เรียนเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่น ๆ โดยอิงในประโยคคำสั่ง ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นจากการท่าทาง

นพเก้า ณ พัทลุง (2548, น. 22-23) กล่าวว่า การสอนตามแนวธรรมชาติเป็นแนวคิดที่เชื่อว่าภาษาเป็นกลุ่มของข้อมูลหรือข่าวสารที่สามารถเข้าใจได้ บทบาทของผู้สอน คือ การสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ และบทบาทของผู้เรียนคือการตอบสนองตามธรรมชาติ แนวคิดนี้เหมาะสำหรับนักเรียนในระดับเริ่มต้น เพราะเป็นการเรียนรู้คำศัพท์โดยการท่าทาง เคลื่อนไหวร่างกาย

เทคนิคการสอนที่ใช้วิธีนี้ คือ การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method)

2.3.2 จุดมุ่งหมาย

สมิตรา อังวัฒนกุล (2539, น. 85-86) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้ คือ เน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนเพื่อการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไป หลังจากเรียนในระดับเริ่มต้นแล้วในระยะแรกของการเรียนการสอน ผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่ให้เป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ผู้เรียนเป็นผู้เรียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยผู้สอนออกคำสั่งและปฏิบัติเอง แล้วให้ผู้เรียน 2-3 คน ปฏิบัติตามจากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของผู้สอน หลังจากทีเรียนโดยการปฏิบัติตาม คำสั่งแล้วระยะหนึ่งเมื่อผู้เรียนพร้อมจะพูดก็จะเป็นผู้พูดออกคำสั่งเอง วิธีสอนนี้ทำให้ผู้สอนได้สื่อสาร กับผู้เรียนทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล ส่วนผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการสังเกตจากเพื่อนนักเรียน ช่วยให้เข้าใจ และจำได้ดี การให้ผู้เรียนพูดเมื่อพร้อมจะพูดจะช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ทำให้รู้สึกว่าการเรียนภาษาเป็นเรื่องที่สนุกและง่ายยิ่งขึ้น ภาษาที่ใช้ในการสอนเน้นที่ภาษาพูด โดยเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่น ๆ อยู่ในรูปของประโยคคำสั่ง ผู้สอนสามารถทราบได้ทันทีว่า ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนหรือไม่จากการสังเกตการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เรียน การพูดครั้งแรก ๆ ของ ผู้เรียนอาจจะมีข้อผิดพลาด ผู้สอนจะต้องอดทนและแก้ไขที่ผิดพลาดสำคัญ ๆ เท่านั้น เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับที่สูงขึ้นจึงแก้ไขในรายละเอียดต่อไป

2.3.3 ขั้นตอนการสอน

ขั้นตอนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมี ดังนี้

กรมวิชาการ (2541, น. 22) ได้แบ่งกระบวนการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. การนำเข้าสู่บทเรียน มีการนำเสนอคำศัพท์ที่สำคัญ
2. ขั้นเตรียมการ ให้นักเรียนนั่งล้อมวง ครูนำเสนอว่าจะให้นักเรียนทำ อะไรบ้าง
3. ขั้นสาธิต ครูอ่านเนื้อหาในบทเรียนและทำท่าทางประกอบ
4. เลือกนักเรียนทำท่าทางประกอบ
5. เสริมแรงจูงใจให้นักเรียน
6. ครูอ่านเนื้อหาบทเรียนแล้วให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม

7. สร้างความหลากหลายโดยการสลับขั้นตอนในบทเรียน

กุกุยา แสงเดช (2548, น. 140) กล่าวว่า ขั้นตอนการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทางมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การสาธิต (Demonstration) ครูออกคำสั่ง สาธิต และให้ผู้เรียน เลียนแบบ ประมาณ 2-3 ครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนทำความเข้าใจบทเรียน
2. การกระตุ้นให้ผู้เรียนปฏิบัติ (Hesitate) ครูออกคำสั่งโดยไม่ต้องสาธิต แต่ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งด้วยตนเอง
3. การทดสอบ (Test) เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจดีแล้ว ครูออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติ เป็นกลุ่มและรายบุคคล
4. ครูทำสิ่งที่แตกต่างจากคำสั่ง (Novelty) ครูออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติ แต่ครูทำในสิ่งที่ไม่ใช่การปฏิบัติตามคำสั่งนั้น เพื่อให้เกิดความสนุกสนานในบทเรียน
5. ผู้เรียนออกคำสั่ง (Role-Reversal) ผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งให้เพื่อน ๆ ปฏิบัติตาม สมโภชน์ ธรรมแสง (2546, น. 64) ได้จำแนกกิจกรรมที่ใช้ในการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง ดังนี้

1. กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง
  - 1.1 ในระยะแรกของการสอน ผู้เรียนไม่ต้องพูดแต่จะเป็นผู้ฟังและทำ ตามผู้สอน
  - 1.2 เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนไปแล้ว ผู้สอนจะเริ่มออก คำสั่งใหม่ให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติไปพร้อม ๆ กับผู้สอนและให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเอง
  - 1.3 ผู้สอนออกคำสั่งกับผู้เรียนที่เป็นตัวแทน ตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยผู้สอนไม่ได้แสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง
2. กิจกรรมการสอนทักษะการพูด
  - 2.1 ผู้เรียนจะมีทักษะการฟังอย่างเข้าใจ จากการที่ผู้เรียนฟังผู้สอน พูดประโยค คำสั่งและปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง และจากการที่ผู้เรียนดูตัวอย่างการกระทำของเพื่อนที่เป็นตัวแทน เมื่อผู้สอนให้ผู้เรียนพูดประโยคคำสั่งที่เรียนไปแล้ว ผู้เรียนสามารถพูดได้โดยไม่ต้องกลัวผิดเพราะได้ฟัง มาหลายครั้ง

2.2 ผู้สอนจะเขียนคำสั่งต่าง ๆ ไว้บนกระดาน จากนั้นพูดประโยคคำสั่งทีละข้อให้นักเรียนฟังพร้อมกัน ผู้สอนก็ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย จากนั้นจึงให้ผู้เรียนเป็นคนพูด ประโยคคำสั่งแล้วให้เพื่อนปฏิบัติตามโดยใช้คำสั่งบนกระดาน

2.3 ให้นักเรียนพูดประโยคคำสั่งเอง โดยดูประโยคคำสั่งบนกระดาน สั่งให้เพื่อน ๆ ในชั้นปฏิบัติตามเป็นกลุ่มหรือทีละคน

2.4 ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ถาม

2.5 จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาหรือประโยคคำสั่งต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์

2.6 ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา เช่น เกมพูด และปฏิบัติตามคำสั่ง

2.7 ให้แสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องที่เรียน

สมิตรา อังวัฒนกุล (2539, น. 84-91) ได้แบ่งการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้สอนพูดคำสั่งเป็นภาษาต่างประเทศ แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้นให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างพร้อมทั้งให้สัญญาณแก่ผู้เรียน 3-4 คน ที่เลือกมาเป็นตัวแทนให้ปฏิบัติตาม ทำแบบนี้หลาย ๆ ครั้งโดยที่ผู้เรียนไม่ต้องพูดอะไรเลย จากนั้นผู้สอนจะออกคำสั่งใหม่พร้อมทั้งปฏิบัติตามคำสั่งให้ดูเป็นตัวอย่างและให้ผู้เรียนที่ถูกเลือกมาปฏิบัติตามตัวอย่างพร้อมครูผู้สอน ผู้สอนออกคำสั่งเหล่านั้นแล้วให้นักเรียนถูกเลือกปฏิบัติตามคำสั่งเป็นกลุ่มและทีละคน จากนั้นครูออกคำสั่งและให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม

2. เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งแล้ว ผู้สอนจะเริ่มคำสั่งใหม่ให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตาม จากนั้นก็ฝึกด้วยตนเองและฝึกทั้งชั้นเช่นเดียวกับขั้นที่ 1

3. ผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยผู้สอน ไม่ได้แสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง ซึ่งจะต้องเป็นคำสั่งที่ไม่เคยฝึกมาก่อน แต่มีคำศัพท์ที่เรียนรู้อมาจากขั้นที่ 1 และ 2 บ้างแล้ว

4. ผู้สอนเขียนคำสั่งต่าง ๆ บนกระดาน โดยในการเขียนแต่ละครั้งผู้สอน ต้องปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ ให้นักเรียนดูด้วย ผู้เรียนก็จดบันทึกประโยคเหล่านั้นไว้ในสมุด

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงกลวิธีในการสอนตามวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ดังนี้

1. การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรม การออกคำสั่งจะทำให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ซึ่งคำสั่งควรมีความหมายอย่างชัดเจน เนื่องจากแอสเชอร์ (Asher) ได้เสนอแนะให้จัดกิจกรรมอย่างมีชีวิตชีวา ผู้สอนจึงต้องวางแผนการสอนล่วงหน้าว่าในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง ถ้าจะคิดเอาขณะที่สอนอาจจะทำให้การสอนล่าช้าได้

2. การสลับบทบาทของผู้สอนกับนักเรียน นักเรียนเป็นผู้ออกคำสั่งให้ครู และเพื่อนร่วมชั้นปฏิบัติตามคำสั่ง แอสเชอร์กล่าวว่านักเรียนจะต้องพูดหลังจากได้เรียนไปแล้ว ประมาณ 10-20 ชั่วโมง แต่นักเรียนบางคนอาจต้องใช้เวลามากกว่านั้น นักเรียนไม่ควรถูกระตุ้น หรือเร่งเร้าให้พูดจนกว่าเขาจะพร้อมที่จะพูดเอง

3. การปฏิบัติตามคำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับในขั้นแรก ผู้สอนควรออกคำสั่งแก่ผู้เรียน เช่น ให้ชี้ไปที่ประตู ให้เดินไปที่ประตูและให้แตะประตู เมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้น แล้ว ก็จะทำให้คำสั่งจำนวนมากและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้ ตัวอย่างเช่น

Take out a pen.

Take out a piece of paper.

Write a letter. (imaginary)

Fold the letter.

Put it in an envelope.

Seal the envelope.

Write the address on the envelope.

Put a stamp on the envelope.

Mail the letter.

ข้อดี

ข้อดีของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสรุปได้ ดังนี้ 1) ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติจริง จึงมีความเข้าใจสามารถจดจำได้ดี 2) ผู้เรียนสนุกสนานไม่เกิดความเครียด เพราะไม่มีการบังคับให้ผู้เรียนพูดเมื่อยังไม่พร้อม 3) ได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และสามารถใช้เป็นภาษาเพื่อการสื่อสารได้ 4) วิธีการสอนนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนในชั้นเริ่มเรียน

ข้อจำกัด

ข้อจำกัดของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสรุปได้ ดังนี้ 1) สิ่งที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถนำมาสอนให้เข้าใจได้ดีด้วยวิธีนี้ เพราะความคิดรวบยอดของคำศัพท์ที่เป็นนามธรรมไม่อาจแสดงได้ชัดเจน 2) การสอนด้วยวิธีนี้ การสอนโครงสร้างที่ซับซ้อนอาจไม่ได้ผลดี

2.3.4 การวัดและประเมินผล

กรมวิชาการ (2541, น. 24) กล่าวว่า วิธีการที่นำมาใช้ในการวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ได้แก่ การสังเกตในเวลาสอน ครูควรสังเกตนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสนใจและความเอาใจใส่ในการเรียน รวมทั้งการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนแต่ละครั้ง
2. การฟังอย่างตั้งใจและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่ผู้อื่นสั่งให้ปฏิบัติได้
3. ความถูกต้องในการใช้ภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจ
4. ความเข้าใจในเรื่องราวที่ฟังหรืออ่าน เช่น เล่าเรื่องที่อ่านเป็นภาษาไทยได้ถูกต้อง ใช้ภาษาท่าทางแสดงบทบาทตามเรื่องที่อ่านได้และแสดงท่าทางประกอบตามเรื่องในบทอ่านได้

สรุปได้ว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) เป็นรูปแบบการสอนที่เป็นไปตามธรรมชาติของผู้เรียน โดยเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก คือ การฝึกฝนการฟังให้มากจนสามารถพูดโต้ตอบได้ เป็นการสอนที่เหมาะสมที่จะพัฒนาการฟังและการพูดของเด็กในวัยเริ่ม เรียนเพราะชอบทำกิจกรรมเคลื่อนไหวร่างกาย

2.4 ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.4.1 ความหมายของคำศัพท์

คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของทุกภาษา เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อความหมายถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการหรือความรู้ต่าง ๆ ซึ่งถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษาใหม่ไม่เพียงพอ ผู้เรียนก็จะประสบปัญหาในการสื่อความหมายและความต้องการของตนเองในการใช้ภาษาได้ ดังนั้น คำศัพท์จึงเป็นองค์ประกอบเบื้องต้นในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านให้คำจำกัดความไว้ว่า ดังนี้

Moris (1979, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 11) ให้ความหมายไว้ว่า คำศัพท์ หมายถึง คำทุกคำในภาษาที่บุคคล วงสังคม วงการอาชีพ เชื้อชาติใช้และเป็นที่เข้าใจ

Richard (1976) ให้คำจำกัดความไว้ว่า คำศัพท์เป็นได้ทั้งคำโดด คำผสม และสำนวนต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาษา ถือเป็น การสื่อ นำความหมายที่มีใช้ เป็นเพียงแต่คำนาม คำกริยา หรือ คำคุณศัพท์เท่านั้น แต่หมายรวมไปถึงข้อมูลทุกอย่างที่ถูกถ่ายทอดออกมาได้จากคำศัพท์

วิลลาซีนี แก้ววรา (2549) ได้สรุปความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ คือ คำหรือถ้อยคำหรือวลีในภาษาทั้งหมดที่ใช้เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ความรู้ ความคิด ระหว่างหรือเฉพาะบุคคลกลุ่ม สังคม อาชีพ และชนชาติ

วรชาติ ภูทอง (2543) ให้นิยามของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ คือ คำหรือถ้อยคำหรือวลีในภาษาทั้งหมดที่ใช้เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ความรู้ ความคิด ระหว่างหรือเฉพาะบุคคล กลุ่ม สังคม อาชีพและชนชาติ

สรุปได้ว่า คำศัพท์ หมายถึง ถ้อยคำทุกคำที่มนุษย์ใช้ในการถ่ายทอดความหมายที่แสดงถึง ความรู้ ความคิด ตลอดจนสิ่งของหรือลักษณะอาการต่าง ๆ และความหมายของคำศัพท์ก็เป็น ที่เข้าใจ กันได้เฉพาะในกลุ่มคนที่มีความเกี่ยวข้องกันทางใดทางหนึ่ง

2.4.2 ประเภทของคำศัพท์

Nation (2001) ได้แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Productive หรือ Active Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ผู้เรียนต้องรู้ ความหมาย และสามารถนำไปใช้ในการพูดและการเขียน

2. Receptive หรือ Passive Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ผู้เรียนต้องรู้จัก และเข้าใจความหมายเมื่อได้อ่านหรือฟัง แต่ไม่มีความจำเป็นต้องเรียนรู้มากถึงระดับการนำไปใช้ในการพูดและการเขียน

อย่างไรก็ตาม Passive Vocabulary สามารถพัฒนาให้เป็น Active Vocabulary ได้ ถ้าผู้เรียนหมั่นทบทวนหรือใช้คำศัพท์บ่อย ๆ การทบทวนคำศัพท์สามารถทำได้ 2 ทาง คือ ครูผู้สอนให้นักเรียนทบทวนคำศัพท์ทันทีหลังจากที่เรียนเสร็จ หรือครูผู้สอนมอบหมายงานให้นักเรียนไปอ่าน ทบทวนเพิ่มเติมหลังจากหมดชั่วโมง

บำรุง ไตรรัตน์ (2535) แบ่งประเภทคำศัพท์ได้ 2 ประเภท ตามลักษณะการใช้งาน คือ คำศัพท์ที่นักเรียนในระดับนั้น ๆ ได้พบเห็นบ่อย ๆ ทั้งในการฟัง พูด อ่าน และ เขียน (Active Vocabulary)

นอกจากครูจะสอนให้รู้จักความหมายแล้วจะต้องสอนให้นักเรียนสามารถใช้คำประโยคได้ทั้งในการพูดและการเขียน ซึ่งถือว่าเป็นทักษะการนำไปใช้ คำศัพท์ที่นักเรียนในระดับชั้นนั้น ๆ ไม่ค่อยพบเห็นหรือนาน ๆ จะปรากฏครั้งหนึ่งในการฟังและการอ่าน การสอนคำศัพท์ที่นักเรียนไม่ค่อยพบเห็นบ่อยครูเพียงสอนแต่ให้รู้ความหมายที่ใช้ในประโยคก็เพียงพอ เน้นให้นักเรียนทั้งฟังและอ่านได้เข้าใจโดยไม่เน้นให้นักเรียนเอาคำศัพท์นั้นมาใช้ในการพูดและเขียน

นอกจากนี้ยังได้มีการแบ่งประเภทของคำศัพท์ตามโอกาสที่จะได้ใช้หรือได้พบในแต่ละทักษะภาษาสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. คำศัพท์เพื่อการฟัง เป็นคำศัพท์ที่ใช้มากในเด็กเล็กเพราะไม่เคยเรียนรู้ภาษามาก่อน เป็นคำศัพท์ที่ค่อนข้างง่ายและการเรียนรู้เกิดจากการฟังก่อน
2. คำศัพท์เพื่อการพูด เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาพูดซึ่งต้องสัมพันธ์กับการฟัง คำศัพท์ที่ใช้ในการพูดนั้นต้องสามารถใช้สื่อความหมายได้ คำศัพท์เพื่อการพูดจำแนกได้ 3 ชนิด ได้แก่ คำศัพท์ที่ใช้ภายในบ้านหรือระหว่างเพื่อนฝูง คำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนหรือการทำงาน และคำศัพท์ที่ใช้ในการติดต่อราชการหรือใช้ในชีวิตประจำวัน
3. คำศัพท์เพื่อการอ่าน เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการอ่านและเป็นปัญหาสำหรับเด็กที่เรียนภาษา คือ ต้องรู้ความหมายเพื่อที่จะนำไปตีความเนื้อหาและข้อความที่อ่านได้
4. คำศัพท์เพื่อการเขียน เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่สูงและยาก เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนจะต้องได้รับการสอนที่ถูกต้องและเป็นทางการ

การแบ่งคำศัพท์ออกเป็นประเภทตามลักษณะการใช้และตามโอกาสดังที่กล่าวมา มีผลสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนอย่างยิ่ง กล่าวคือสำหรับบทบาทครูผู้สอนนั้นจะต้องช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ที่จำเป็นสำหรับการใช้ในโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์นั้น หมายถึงการช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และเกิด พฤติกรรมดังนี้ คือ ออกเสียงและสะกดคำได้ บอกความหมายของคำศัพท์ได้ และสามารถนำคำศัพท์ที่รู้นั้นไปใช้ในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างถูกต้อง

2.4.3 ความสำคัญของคำศัพท์

ได้มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของคำศัพท์ไว้ ดังนี้

Steiglitz (n.d., อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 12) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกันในเรื่องความสำคัญของคำศัพท์ว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิดและความรู้ในการเรียนภาษาใหม่ นอกจากนี้ Steiglitz ยังได้ กล่าวอีกว่า คำ (Words) และความหมายหรือแนวความคิดนั้นไม่สามารถแยกสอนได้ คำและความหมายของคำเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจและคำยังเป็นตัวช่วยให้เข้าใจได้ง่ายกว่าประโยค การพัฒนาความเข้าใจระดับคำจึงมีความสำคัญและเป็นพื้นฐานต่อความเข้าใจในระดับข้อความหรือระดับประโยค

จรรยา สุวรรณทัต และคณะ (ม.ป.ป., อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 12) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้และการใช้ภาษาไว้ว่า การที่เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้เร็วขึ้นควรมีการใช้คำศัพท์ การใช้ประโยค การฟังเสียงหรือการอ่าน กระบวนการเหล่านี้จะเกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งกระบวนการนี้เรียกว่าวิธีที่เกิดขึ้นจากความชำนาญ เด็กจะเริ่มเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นกฎเกณฑ์ แต่เรียนรู้ภาษาในลักษณะการฝึกทักษะความชำนาญพร้อมความสามารถด้านอื่น ๆ การเรียนรู้คำที่ได้ยินคนอื่นพูดซ้ำ ๆ ก็จะนำมาพูด

สรุปได้ว่า คำศัพท์ คือ เครื่องมือที่ใช้ในการถ่ายทอดความคิด ความรู้ และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในกลุ่มผู้เรียน อีกทั้งคำและแนวความคิดของคำศัพท์ควรจะต้องสอนควบคู่กันไปเสมอ

2.4.4 เกณฑ์การเลือกคำศัพท์มาสอน

ก่อนที่ครูผู้สอนจะสอนคำศัพท์จะต้องเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน นักการศึกษาหลายท่านได้แบ่งเกณฑ์การเลือกคำศัพท์มาสอนนักเรียนไว้ ดังนี้

Nation (2001) กล่าวว่า ครูผู้สอนควรพิจารณาเลือกคำศัพท์มาสอนนักเรียน โดย ระดับคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย คือ ความบ่อยที่คำศัพท์นั้นปรากฏให้เห็นในบริบท Nation (2001) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (High-Frequency Words) คือ คำศัพท์ที่พบได้บ่อยที่สุดในสื่อพิมพ์ภาษาอังกฤษ
2. คำศัพท์วิชาการ (Academic Words) คือ คำศัพท์ที่พบได้บ่อยในหนังสือตำราวิชาการ เช่น หนังสือวิทยาศาสตร์หรือด้านการแพทย์

3. คำศัพท์เทคนิค (Technical Words) คือ คำศัพท์ที่พบได้บ่อยในหนังสือ เฉพาะด้านหรือสาขาวิชาชีพที่มีความหมายเฉพาะ

4. คำศัพท์ที่ปรากฏน้อย (Low Frequency Words) คือ คำศัพท์ที่พบน้อยในสื่อพิมพ์ภาษาอังกฤษ

Nation (2001) อธิบายว่าคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยรวมไปถึงคำเชื่อมต่าง ๆ เช่น in, for, the, a, of เป็นต้น และมากกว่า 80 % ของคำศัพท์ที่พบเห็นในข้อความจัดอยู่ในคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยมีโดยประมาณ 2,000 คำ ซึ่ง Mackey (1976, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 13) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับ หลักเกณฑ์ในการเลือกคำศัพท์มาสอนนักเรียน ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (Frequency) คือ คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยในหนังสือเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องรู้จัก ต้องนำมาสอนเพื่อให้นักเรียนรู้และใช้อย่างถูกต้อง

2. อัตราความถี่ของคำจากหนังสือต่าง ๆ สูง (Range) คือ จำนวนหนังสือที่นำมาใช้นับความถี่ ยิ่งใช้จำนวนหนังสือมากเท่าไรบัญชีความถี่ยิ่งมีคุณค่าและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น เพราะคำศัพท์ที่จะหาได้จากหลายแหล่งย่อมมีความสำคัญมากกว่าที่จะพบในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่ง แม้ว่าความถี่ของคำศัพท์ที่พบในหนังสือเล่มนั้นจะมีมากก็ตาม

3. สถานการณ์หรือภาวะในขณะนั้น (Availability) คือ คำศัพท์ที่เลือกมาใช้ ไม่ใช่เฉพาะความถี่เพียงอย่างเดียว ต้องพิจารณาถึงสภาวะแวดล้อมด้วย เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับห้องเรียน คำว่า Blackboard ครูผู้สอนต้องเลือกคำนี้แม้ว่าจะไม่ปรากฏบ่อยก็ตาม

4. คำที่ครอบคลุมความหมายได้หลายอย่าง (Coverage) คือ คำที่สามารถครอบคลุมได้หลายความหมายหรือสามารถใช้แทนคำอื่นได้ เช่น Seat อาจใช้แทน Chair, Bent หรือ Stool เป็นต้น

5. คำที่เรียนรู้ได้ง่าย (Learnability) คือ คำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย เช่น คำที่คล้ายกับภาษาเดิมที่มีความหมายชัดเจน สั้น ง่าย ซึ่งหลักการนี้สอดคล้องกับ Lado (1986) แต่มีหลายข้อที่เสนอเพิ่มเติม ดังนี้

5.1 ควรเป็นคำศัพท์ที่สัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน

5.2 ควรมีปริมาณตัวอักษรในปริมาณที่เหมาะสมกับระดับอายุและสติปัญญาของผู้เรียน เช่น ในระดับประถมต้นควรนำคำศัพท์สั้น ๆ มาสอน

5.3 ในบทเรียนหนึ่ง ๆ ไม่ควรมีคำศัพท์มากเกินไปหรือน้อยเกินไปควรให้เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของผู้เรียน

5.4 ควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น พบเห็นได้ตามป้ายโฆษณาหรือนำไปพูดสนทนา

Gairns and Redman (1986) แบ่งคำศัพท์ที่ควรนำมาสอนไว้ ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเรียน ซึ่งหมายรวมถึงหนังสือเรียนที่เกี่ยวกับการพูดและการเขียน กิจกรรมในการสอนและฝึกหัด โครงสร้างไวยากรณ์ การทำแบบฝึกหัดหรือการทำกิจกรรมในห้องเรียน

2. คำศัพท์ที่มาจากสื่อประกอบการสอน เช่น สื่อที่มีอยู่ในสถานศึกษาหรือสื่อที่ครูนำเข้ามาสอนในห้องเรียน รวมถึงบทเรียน แบบฝึก การบรรยาย บทบาทสมมติ แบบฝึกหัดและ วิดีโอ เป็นต้น

3. คำศัพท์ที่มาจากตัวผู้เรียนเอง เนื่องจากมีคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่สามารถเดาความหมายได้ ดังนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องถามความหมายคำศัพท์นั้นจากครูผู้สอน

4. คำศัพท์ที่มาจากกิจกรรมการฝึกคำศัพท์ที่ครูสร้างขึ้นสำหรับนักเรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาในระดับต่ำ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป หลักในการพิจารณาเลือกคำศัพท์ควรคำนึงถึงดังต่อไปนี้

1. มีประโยชน์ (Usefulness) ทุกระดับการวัดทักษะความรู้คำศัพท์ ประโยชน์ของคำศัพท์ที่ผู้เรียน เลือกและสามารถนำไปใช้ได้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดจะเป็นหลักการสำคัญแรก ๆ ที่ผู้สอนควรคำนึงถึง

2. ความถี่บ่อยของคำศัพท์ที่พบ (Frequency) ความถี่บ่อยที่พบมีความ สอดคล้องกับประโยชน์ของคำศัพท์ โดยทั่วไปคำศัพท์ที่พบบ่อยเพราะถูกพบบ่อยในความถี่ (Range) ปรากฏในข้อความหมายถึงในความถี่บ่อย 2,000 คำ ซึ่งเหมาะสำหรับผู้เรียนในระดับขั้นต้น แต่สำหรับผู้เรียนในระดับขั้นสูงขึ้นไป ลำดับคำศัพท์วิชาการ (Academic Word List) จะเหมาะสมกว่า เพราะสามารถนำไปใช้ในระดับต่อไป เช่น มหาวิทยาลัย

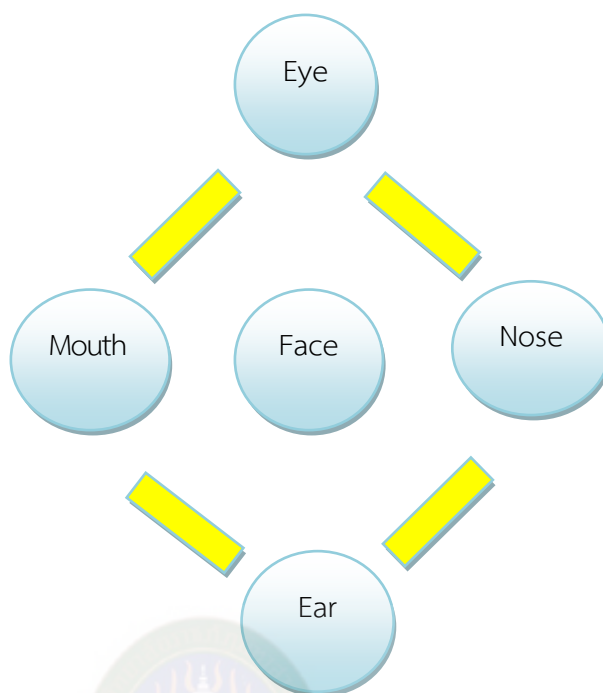
3. ง่ายต่อการเรียนรู้ (Ease of learning) หลักเกณฑ์ต่อไปคือควรเป็นคำศัพท์ ที่ไม่ยากเกินไปและควรเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาแม่ของผู้เรียน เพราะการเรียนรู้ในระดับเบื้องต้นถ้าหากไม่ยากเกินไปจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น

การเลือกคำศัพท์มาสอน ลำดับแรกครูผู้สอนต้องคำนึงถึงว่าสอนคำศัพท์นั้นแล้ว ผู้เรียนเข้าใจ และไม่สามารถเดาความหมายคำศัพท์ได้จากบริบทแวดล้อม แต่ครูผู้สอนอาจสอนคำศัพท์ ง่าย ๆ ได้หากมีเวลาเหลือพอ และครูควรนำเอาคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือนำเอาความถี่ คำศัพท์ที่ พบบ่อยมาใช้สอนก็ได้จึงจะเป็นประโยชน์สำหรับการพัฒนาการเรียนคำศัพท์สำหรับนักเรียน

2.4.5 การรู้คำศัพท์

ในการเรียนภาษาการรู้คำศัพท์เป็นสิ่งที่ช่วยสามารถให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาได้ Richard (1976) ได้สรุปเกี่ยวกับวงความรู้คำศัพท์และความหมายของการรู้คำศัพท์ที่ผู้สอนควรคำนึง ดังนี้ 1) วงความรู้คำศัพท์ของเจ้าของภาษา สำหรับคำศัพท์เพื่อความเข้าใจ มีประมาณ 20,000–100,000 คำ และมีการขยายวงความรู้ต่อเนื่อง 2) ความรู้คำศัพท์ หมายถึง การที่บุคคลรู้ว่า จะพบหรือได้ใช้คำศัพท์บ่อยหรือไม่ มีคำอื่นใดอีกที่ใช้ร่วมกับคำนั้นได้ มีขีดจำกัดในการใช้ในบทบาทหน้าที่และสถานการณ์ใดได้บ้าง มี บทบาทหน้าที่ทางโครงสร้างไวยากรณ์อย่างไร รากของคำเป็นอย่างไร เปลี่ยนรูปไปได้อย่างไรบ้าง สามารถที่จะสัมพันธ์กับคำอื่น ๆ กลุ่มใดได้บ้าง มีระดับความหมาย (Semantic Value) อยู่ในระดับใด ตลอดจนรู้ว่าความหมายของคำนั้นอาจมีได้หลายความหมายเมื่อใช้ความสัมพันธ์ร่วมกับคำอื่นที่ต่างกันไป ซึ่ง Yin (1981, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 15) สรุปเกี่ยวกับความรู้คำศัพท์ว่าอย่างน้อยที่สุดผู้เรียนควรทราบความหมายของคำและสามารถใช้คำนั้นได้ถูกต้อง

นอกจากนี้ นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาหลายท่าน Richard (1976); Nation (2001); Palmer (1983, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 15); Gains และ Redman (1986) and Schmitt (2000) ได้ให้นิยามของการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ซึ่งประมวลไว้ ดังนี้ 1) อ่านออกเสียงได้ 2) สกอตได้ถูกต้อง 3) รู้จักคำศัพท์นั้นเมื่อได้ฟังหรืออ่าน 4) ระลึกได้เมื่อต้องใช้ 5) ใช้ได้ ถูกหลักไวยากรณ์ 6) รู้ความสัมพันธ์ของคำศัพท์ในขอบข่ายความหมายซึ่งมี 4 ลักษณะ คือ 6.1) ความหมายตรงกันข้าม (Antonym) เช่น Male/ Female, Happy/ Sad 6.2) ความหมายร่วมกัน (Hyponym) เช่น Furniture: Chair, Table, Sofa Flower: Jasmine, Rose 6.3) ความหมายเหมือนกัน (Synonym) เช่น Flat= Apartment, Skinny= Thin 6.4) ความหมายสัมพันธ์อื่น ๆ เช่น เมื่อกล่าวถึง Face ศัพท์อื่น ๆ ที่ควรพุดถึงคือ

ภาพที่ 2.3 ความสัมพันธ์คำศัพท์

การเรียนรู้คำศัพท์มิได้หมายความว่าผู้เรียนจะต้องมีความสามารถทั้ง 6 ประการข้างต้น แต่ผู้เรียนจะมีความสามารถในระดับใดนั้นขึ้นอยู่กับการพัฒนาชนิดของคำศัพท์ ระดับชั้นของผู้เรียน และระดับความสามารถของผู้เรียนและ Nation (1983); Gains and Redman (1986) ได้แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. Productive and Active Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนต้องรู้ความหมาย และสามารถนำไปใช้ในการพูดหรือการเขียน
2. Receptive หรือ Passive Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนพึงรู้จักและเข้าใจความหมายเมื่อได้อ่านหรือฟัง แต่ไม่มีความจำเป็นต้องเรียนรู้มากถึงระดับการนำไปใช้

จากการแบ่งประเภทของคำศัพท์เบื้องต้น Nation (2001) ได้แบ่งการเรียนรู้คำศัพท์ที่เน้นความสัมพันธ์ส่วนประกอบของคำศัพท์สามส่วน คือ รูปแบบ (Form) ความหมาย (Meaning) และการนำไปใช้ (Use) โดยแบ่งประเภทความรู้คำศัพท์เป็น 2 ประเภท คือ Productive and Receptive knowledge ซึ่ง Nation (2001) กล่าวว่า การเรียนแบบ Receptive จะง่ายกว่าการเรียนแบบ Productive เพราะ Receptive เป็นคำถามระดับพื้นฐานที่ต้องการคำตอบความรู้ ความจำ แต่ Productive เป็นคำถามขั้นสูงที่ต้องการคำตอบแบบวิเคราะห์และนำไปใช้

สรุปได้ว่า ความรู้คำศัพท์ที่นักเรียนควรมีนั่น ได้แก่ รู้การออกเสียง สะกดคำ และใช้คำใน ประโยคโครงสร้างที่เหมาะสมกับสถานการณ์และโอกาส และที่สำคัญ ได้แก่ การรู้ถึงความหมาย คำศัพท์ การสอนคำศัพท์ที่บอกเพียงความหมายหรือคำแปลเพียงอย่างเดียวมันยังไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาความรู้คำศัพท์ หรือปล่อยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองโดยปราศจากคำแนะนำ จากครูผู้สอน อาจทำให้ผู้เรียนหลายคนเกิดการพัฒนางานความรู้คำศัพท์อย่างไม่เหมาะสมและเพียงพอ

2.4.6 หลักการสอนคำศัพท์

ในการช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้ให้ประสิทธิภาพ ดังที่ กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้สอนจำเป็นต้องทราบหลักการและวิธีการที่เหมาะสมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และพัฒนาความรู้คำศัพท์

Huang (1993, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 18) ได้เสนอแนวความคิดและ หลักการเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ไว้ว่า

1. วัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนต้องชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนเรียนรู้อะไรในแต่ละ บทเรียน
2. ความยากง่ายและจำนวนของคำศัพท์ที่จะนำเสนอในแต่ละครั้งจะต้องเหมาะสม กับระดับของผู้เรียนและตรงกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
3. หลังจากนำเสนอคำศัพท์ใหม่ ผู้สอนควรจัดให้มีการฝึกทบทวนและใช้คำศัพท์ ใหม่ให้บ่อยครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำความคุ้นเคยและซึมซับความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ เช่น ให้ผู้เรียน ออกเสียงคำศัพท์ใหม่หลาย ๆ ครั้ง หรือให้ผู้เรียนสังเกตหรือจดจำคำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในรูปแบบ ต่าง ๆ การพูด การอ่าน และการเขียน
4. การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ต้องชัดเจนและมีความหมาย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายถึง การออกเสียงและสะกดคำศัพท์ใหม่เท่านั้น แต่รวมถึงการเสนอให้ผู้เรียนเห็นว่าคำศัพท์ใหม่นั้นปรากฏ ในบริบทหรือสถานการณ์ใดด้วย
5. ควรเสนอคำศัพท์ใหม่ในรูปของประโยคและบริบทที่คำศัพท์นั้นถูกใช้อยู่เสมอ ตามสถานการณ์จริง

Nation (1983) กล่าวว่า การรู้คำศัพท์ประกอบด้วยสามส่วน คือ รูปแบบ (Form) ความหมาย (Meaning) และการใช้ (Use) ฉะนั้นการสอนคำศัพท์จึงควรนำทั้งสามส่วนนี้มาเชื่อมโยง เข้าด้วยกัน กล่าวคือสอนทั้งสามส่วนโดยใช้ประสาทสัมผัส ดังนี้

1. สอนรูปแบบคำ มีหลายวิธีที่จะสอนรูปแบบคำ ดังนี้

1.1 สอนทางสายตา

1.1.1 เขียนคำศัพท์นั้นให้นักเรียนเห็นบนกระดานดำ

1.1.2 ครูออกเสียงคำศัพท์นั้นให้นักเรียนเห็นท่าขยับปากแต่ละตัวอักษรที่

ออกเสียงคำศัพท์

1.1.3 ครูเขียนคำศัพท์บนอากาศให้นักเรียนสังเกตแต่ละพยัญชนะในคำศัพท์นั้น

1.1.4 ครูแสดงตัวอักษรพลาสติกและสะกดให้เป็นคำศัพท์นั้น ๆ

1.2 สอนด้วยการสัมผัส

1.2.1 ครูผู้สอนใช้ตัวอักษรพลาสติก, กระดาษบัตรคำ เป็นต้น เพื่อให้
นักเรียนสัมผัสตัวอักษร

1.2.2 เขียนคำศัพท์ลงบนฝ่ามือของนักเรียน โดยเขียนทีละตัว ๆ

1.3 สอนพูด

นักเรียนฝึกหัดออกเสียงคำศัพท์ตามครู

2. สอนความหมายของคำ ดังนี้

2.1 สอนแบบสาธิต

2.1.1 ครูแสดงของจริงหรือภาพของคำศัพท์นั้น

2.1.2 ครูแสดงท่าทางคำศัพท์นั้นให้นักเรียนดู เช่น คำว่า jump แปลว่า กระโดด

2.2 สอนแบบแสดงภาพ

ครูแสดงภาพจากหนังสือ ภาพวาด หรือนิตยสารของคำศัพท์นั้น ๆ

2.3 สอนแบบอธิบาย

2.3.1 ครูยกตัวอย่างคำศัพท์ที่เหมือนหรือตรงกันข้ามกับคำศัพท์นั้น ๆ

2.3.2 ครูให้คำนิยามหรือคำจำกัดความของคำศัพท์นั้น ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ

มากยิ่งขึ้น

2.3.3 แปลคำศัพท์ให้เป็นภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน

3. สอนการนำไปใช้ ครูต้องนำเสนอรูปแบบและความหมายไปพร้อม ๆ กัน เพื่อ ผู้เรียน
จะได้เชื่อมโยงทั้งสองส่วนไว้ด้วยกันและสามารถนำทั้งรูปแบบและความหมายไปใช้ได้

จากหลักการและแนวทางเกี่ยวกับการพัฒนาการสอนคำศัพท์ที่กล่าวมาแล้วนั้น การจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และพัฒนาคำศัพท์ได้นั้น ผู้สอนต้องมีจุดมุ่งหมายชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียน เรียนคำศัพท์ไต่บ้าง โดยคำศัพท์ควรเหมาะสมกับระดับและความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนสามารถเสนอคำศัพท์ใหม่ได้หลากหลายวิธี แต่หลังจากที่ได้เสนอคำศัพท์ใหม่ไปแล้ว ผู้เรียนควรได้ทบทวนคำศัพท์นั้น ๆ ได้โดยผู้สอนจัดให้ผู้เรียนพบคำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ บ่อยครั้งเพื่อให้ผู้เรียนซึมซับความหมายและจดจำคำศัพท์ได้เร็วขึ้น

Haycraft (1991) กล่าวว่า การสอนคำศัพท์ใหม่นั้นควรจะสอนความหมายโดย การฟังและพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นให้ได้ก่อนแล้วจึงพัฒนาไปสู่ทักษะการเขียนโดยมีวิธีการสอน ดังนี้

1. ให้ดูของจริงซึ่งครูสามารถนำมาในห้องเรียนได้สะดวกสำหรับการสอนคำศัพท์พื้นฐานใกล้ตัว

2. ให้ดูภาพและบัตรคำ

3. ครูวาดภาพบนกระดาน

4. ครูแสดงท่าทางใบ้คำศัพท์สำหรับสอนความหมายคำศัพท์ที่ต้องแสดง ท่าทาง

5. ครูบอกลักษณะหรือคำจำกัดความ

6. ครูสอนความหมายโดยใช้คำศัพท์ในบริบท เช่น Falls From Thee in Autumn. (Leaves)

7. ครูสอนความหมายคำศัพท์ที่เป็นนามธรรมโดยสร้างบริบทหรือสถานการณ์ขึ้น เช่น There Was a House on Fire and he Saved the Girl. (Brave)

8. ครูพาไปนอกสถานที่เพื่อเข้าใจความหมายจากบริบทหรือสถานการณ์จริง

9. การใช้คำตรงกันข้าม เช่น An ugly isn't Pretty.

10. การใช้คำเหมือน

11. การแปลความหมาย ครูสามารถใช้ภาษาท้องถิ่นตนแปลแต่วิธีการสอนนี้ไม่ค่อยเป็นที่นิยม เพราะไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

12. การใช้แผนภูมิที่มีภาพสิ่งของอยู่ไม่เกิน 10 ชนิด แล้วให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์นั้นตามที่ครูชี้ ถ้านักเรียนออกเสียงถูกต้องครูจะเขียนคำศัพท์นั้นกำกับไว้ใต้ภาพแล้วให้นักเรียนสะกดคำตามลำดับจนครบทุกคำ

13. เกมคำศัพท์ เช่น เกม Scrabble และเกม Crossword Puzzles เป็นต้น

2.4.7 การทดสอบคำศัพท์

การทดสอบความรู้คำศัพท์เป็นการวัดว่าผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ไปมากน้อยเพียงใด หรือสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนแล้วไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้หรือไม่ แบ่งออกเป็นชนิดของแบบทดสอบตามวัตถุประสงค์การวัด ดังนี้ (Nation, 1983)

2.4.7.1 การทดสอบความสามารถด้านคำศัพท์ (Proficiency Tests) เป็นการวัดความรู้คำศัพท์ว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์มากน้อยเพียงใดหรือรู้มากพอที่จะใช้ในการสื่อสารในแต่ละทักษะได้หรือไม่ การทดสอบลักษณะนี้จำแนกได้ 2 ชนิด คือ

1) การวัดวงความรู้คำศัพท์ (Measuring Total Vocabulary Size) เป็นการวัดเพื่อที่จะทราบว่าผู้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากน้อยเพียงไร ข้อสอบจะถูกสร้างขึ้นจากคำศัพท์ที่ได้จากการสุ่มเอาคำศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรมหรือคำศัพท์ในบัญชีคำศัพท์ (Vocabulary List) และหลังการทดสอบจะมีการนำเอาคะแนนที่ได้มาคำนวณด้วยสูตร ดังนี้

$$\text{วงความรู้คำศัพท์} = \frac{\text{จำนวนคำศัพท์ที่ตอบถูก}}{\text{จำนวนข้อสอบทั้งหมด}} \times \frac{\text{จำนวนคำตอบในพจนานุกรม}}{1}$$

2) การวัดวงคำศัพท์ความรู้เฉพาะกลุ่ม (Measuring Knowledge of a Particular Group of Words) เป็นการวัดเพื่อที่จะทราบว่าผู้เรียนรู้คำศัพท์ระดับใด เพียงพอหรือ เหมาะสมกับระดับที่จะเรียนแล้วหรือไม่ เช่น ผลจากการวัดพบว่าผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับที่สอง ของหนังสือ Longman Structure Reader จำนวน 500 คำ หมายความว่าเขาจะมีความสามารถที่จะอ่านหนังสือฉบับนั้นได้ในระดับที่สองหรือต่ำกว่า

2.4.7.2 การทดสอบ (Testing)

เป็นการทดสอบที่มักใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับการรู้คำศัพท์แบ่งได้เป็น 2 ชนิด ดังนี้

1) การทดสอบการจำคำศัพท์ (Recognition Test) เป็นการวัดว่าผู้เรียนสามารถจำคำที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงใด การทดสอบแบบนี้จะง่ายกว่าการทดสอบการระลึก เพราะในการสอบจะมีคำตอบที่ผู้เรียนนึกอยู่ปรากฏให้เห็น เช่น ผู้เรียนเขียนคำแปลและเลือกคำแปล คำคล้องความหมายหรือรูปภาพให้ตรงกับคำศัพท์ที่ปรากฏ เป็นต้น

2) การทดสอบการระลึก (Recall Test) เป็นการวัดว่าผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงไร ผู้เรียนจะต้องเขียนหรือพูดคำตอบเองโดยไม่มีตัวเลือกให้เห็น เช่น การให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปในตอนท้ายชั่วโมงเรียน

2.4.7.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Achievement Test)

เป็นการวัดความรู้คำศัพท์ที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอนภาษาในรายวิชาที่ผู้เรียนได้เรียนโดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ เพื่อเป็นการประเมินว่าผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้สิ่งที่ได้เรียนไปแล้วหรือยังและเป็นสิ่งที่จะช่วยเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น แบบทดสอบที่ใช้ควรมีลักษณะ ดังนี้

- 1) ต้องไม่เป็นการทดสอบคำโดด เนื่องจากในการเรียนแต่ละรายวิชา ผู้เรียนมักจะมีโอกาสได้พบและใช้คำศัพท์ในบริบทที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นประจำ
- 2) สามารถให้คะแนนง่าย แบบทดสอบ Cloze หรือจับคู่ เป็นต้น
- 3) ถ้าเป็นแบบเติมหรือเลือกคำตอบ คำตอบต้องเหมาะสมกับความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนไป
- 4) เป็นแบบทดสอบที่สามารถสร้างได้ ไม่ควรรยากหรือมีกระบวนการสร้างที่ซับซ้อนเกินไป
- 5) จำนวนข้อในแต่ละแบบทดสอบควรเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า การทดสอบความรู้คำศัพท์แบ่งออกได้ตามชนิดของแบบทดสอบได้ 3 ชนิด โดยแบบทดสอบแต่ละชนิดมีวัตถุประสงค์ในการวัดความรู้คำศัพท์แตกต่างกันไป แบบทดสอบดังกล่าว ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านคำศัพท์ ใช้วัดความรู้ด้านคำศัพท์โดยรวมของผู้เรียน แบบทดสอบที่ใช้วัดเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ ใช้วัดความสามารถในการจำและการระลึกได้ของคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ใช้ประเมินความรู้ด้านคำศัพท์ของผู้เรียนในกระบวนการวิชาการสอนภาษา

2.5 ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในระหว่างกระบวนการเรียนการสอนคำศัพท์ การเผชิญกับสภาวะการลืมคำศัพท์ย่อมเป็นสิ่งที่ผู้เรียนหลีกเลี่ยงไม่ได้ ฉะนั้นครูผู้สอนควรให้ความสำคัญและตระหนักถึงกระบวนการทำงานของความจำและความคงทนของคำศัพท์ดังที่จะกล่าวต่อไปนี้

2.5.1 ความหมายของการจำ

มีนักการศึกษาหลายท่านที่ให้คำนิยามของความจำไว้ ดังนี้

Janenoppakarn, 2010, Cited from Lefrancois, 2000, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 32) กล่าวว่า ความจำเป็นผลของประสบการณ์ที่มีต่อความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์

Janenoppakarn, 2010, Cited from Intelegan, 2008, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 32) กล่าวว่าความจำ คือ ความคงทนของข้อมูล ความรู้ที่ผ่านเข้ามาซ้ำแล้วซ้ำอีกในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530) กล่าวว่า ความจำ หมายถึง ความสามารถสะสมประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับจากการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม แล้วสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของการระลึกได้หรือจำได้

มาลินี จุฑะรพ (2537) สรุปไว้ว่า ความจำ คือ กระบวนการที่สมองเก็บสะสมสิ่งที่ได้เรียนรู้ไว้และสามารถนำออกมาใช้ได้เมื่อถึงภาวะจำเป็น

สรุปได้ว่า ความจำ คือ แหล่งเก็บความรู้ประสบการณ์ทั้งที่ได้จากทางตรงและทางอ้อมสามารถดึงออกมาใช้ได้ทุกเมื่อที่ต้องการ เพื่อที่จะให้เข้าใจถึงความจำและความคงทน จำเป็นต้องศึกษาถึงส่วนประกอบของความจำและกระบวนการทำงานของความจำ

2.5.2 ประเภทของการจำ

มาลินี จุฑะรพ (2537) จำแนกการจำออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การจำได้ (Recognition) ได้แก่ การจำสิ่งที่เราเคยรับรู้หรือเคยรู้จักเมื่อเราได้พบอีกครั้งหนึ่ง เช่น สามารถจำคุณครูที่เคยสอนเราตอนเด็ก ๆ ได้
2. การระลึกได้ (Recall) ได้แก่ การจำในสิ่งที่เคยรับรู้หรือเคยเรียนรู้มาก่อน โดยไม่ต้องพบเห็นสิ่งนั้นอีก เช่น ปัจจุบันเราสามารถท่องสูตรคูณได้หรือท่องบทอาขยานที่เคยท่องได้ในชั้นประถมโดยไม่ต้องดูบทสูตรคูณหรือบทอาขยานนั้น ๆ เลย เป็นต้น
3. การเรียนใหม่ (Relearning) ได้แก่ การจำในสิ่งที่เคยรับรู้หรือเคยเรียนมาก่อนแต่บัดนี้ลืมไปแล้ว เมื่อกลับมาเรียนใหม่ปรากฏว่าเรียนได้รวดเร็วกว่าหรือจำได้เร็วกว่าในอดีต เช่น เคยท่องสูตรคูณ 12x1 ถึง 12x12 ได้แต่บัดนี้ลืมแล้ว เมื่อเริ่มท่องใหม่ปรากฏว่าใช้เวลาการท่องน้อยลง เป็นต้น

4. การระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต (Reintegration) ได้แก่ การจำเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง โยงกันในอดีตได้เมื่อพบเห็นเหตุการณ์บางอย่างที่เกี่ยวข้องกัน เช่น เมื่อนักศึกษาเข้าห้องสอบในขณะที่ทำข้อสอบไม่ได้ ทำให้ต้องใช้การจำประเภทนี้โดยอาจจะต้องระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีตว่า ในขณะที่ฟังครูสอนเรื่องนี้นั้นครูได้ยกตัวอย่างหรือครูได้อธิบายไว้ว่าอย่างไร เป็นต้น

สมสุวรรณค์ พันธุ์เทพ (2540, อ้างถึงใน ไสว เลี่ยมแก้ว, ม.ป.ป.) ได้แบ่งประเภทของความจำ ดังนี้

1. การระลึก (Recall) หมายถึง การบอกสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้ว การระลึกแบ่งออกเป็นตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องได้ 3 แบบ คือ

1.1 การระลึกเสรี (Free Recall) คือ การบอกสิ่งที่เคยเห็นหรือเคยเรียนมาก่อน ระลึกสิ่งใดได้ก็ตอบสิ่งนั้น ไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับก่อนหลัง

1.2 การระลึกตามลำดับ (Serial Recall) คือ การตอบสิ่งที่เรียนมาจากลำดับ แรกจนกระทั่งลำดับสุดท้าย

1.3 การระลึกตามตัวแนะ (Cue Recall) คือ การบอกสิ่งที่เคยเห็นหรือเรียนรู้มา โดยมีตัวชี้แนะเป็นสิ่งเร้า

2. การรู้จักหรือจำได้ (Recognition) คือ การบอกสิ่งต่าง ๆ ได้เมื่อสิ่งที่เคยเรียนรู้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

3. การเรียนซ้ำ (Relearning) คือ การจำได้ที่เกิดจากการเรียนซ้ำในสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว

4. ความคงทนในการจำ (Retention) คือ ความสามารถในการระลึกหรือเรียกสิ่งที่ได้เรียนรู้ จำได้เมื่อเวลาผ่านไปแล้วช่วงหนึ่ง (Richard, 1987) ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาความคงทนในการจำมักมีผู้สนใจศึกษาไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ โครงสร้าง หรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งคุณภาพของความคงทนในการจำคำศัพท์ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการสอน ตลอดจนกิจกรรมเสริมต่าง ๆ ในห้องเรียน และรวมไปถึงความสนใจของตัวผู้เรียนเองด้วย

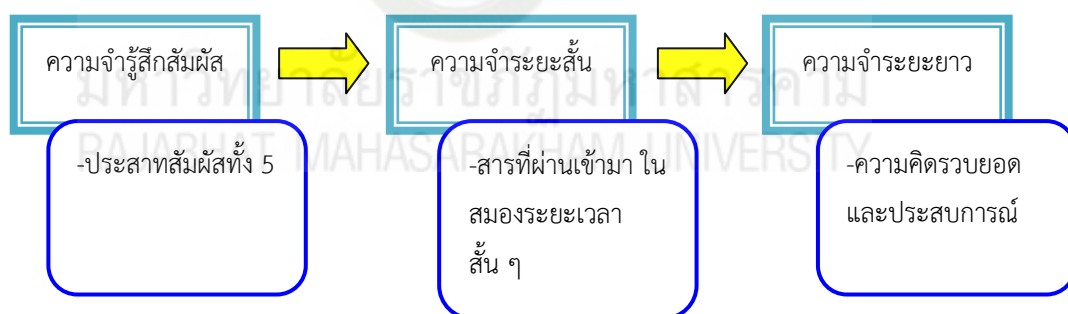
สรุปได้ว่า การจำมีระดับที่แตกต่างกันออกไป ได้แก่ การระลึกซึ่งเป็นการเรียกความจำโดยไม่ต้องมีอะไรมาช่วยนึกเลย การรู้จักหรือการจำได้เป็นการเรียกความจำที่ต้องมีสิ่งเร้าที่ตรงกับสิ่งที่เรียนรู้มาก่อนแล้ว การเรียนซ้ำ คือ การเรียกความจำที่ต้องมีการเรียนซ้ำสิ่งที่เรียนรู้มาแล้ว ส่วนความคงทนในการจำนั้นเป็นการเรียกความจำมาใช้ได้อีกหลังจากทิ้งช่วงไปสักระยะหนึ่ง (จตุพร เพชรแก้ว, 2546)

2.5.3 องค์ประกอบของการจำ

แม้ว่าการจำจะแบ่งออกได้หลายประเภทดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ความคงทนใน การจำ ได้รับความสนใจมากที่สุดใในวงการศึกษานี้ เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จากคุณภาพของการเรียน การสอน (สมสวรรณค์ พันธุ์เทพ, 2540) ได้มีการศึกษาขั้นตอนและกระบวนการที่นำไปสู่การจำและ ความคงทนในการจำเพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดผลในกระบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้มีนักจิตวิทยาได้ อธิบายเกี่ยวกับการจำว่าเป็นกระบวนการทางสมองที่จัดกระทำกับสารที่ได้รับหลังจากจัดการเรียนรู้ เรียกว่ากระบวนการจัดสาร (Information Processing) โดยเริ่มจากขั้นตอน (Stages) ในโครงสร้าง ของความจำและกระบวนการจัดกระทำต่อสาร (Process)

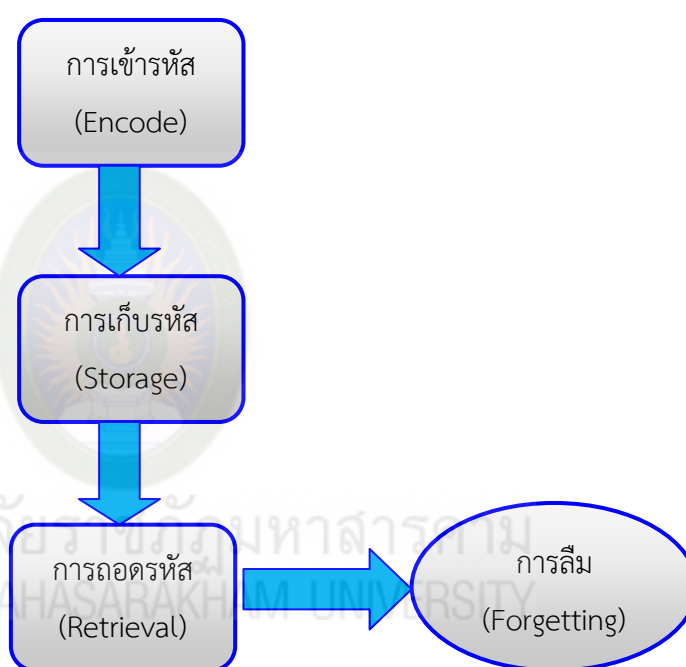
มีนักการศึกษาหลายท่าน เช่น Lefrancois (2000, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 34) and Baddeley (1990) ได้ศึกษาส่วนประกอบและวิธีการทำงานของส่วนประกอบนั้นความจำไว้ ดังนี้ รูปแบบการทำงานของสมองที่จัดกระทำกับสารที่ได้รับจากการเรียนรู้ รูปแบบการ ทำงาน ลักษณะนี้อ้างอิงมาจากการศึกษาของ Atkinson and Shiffrin (1986) บางครั้งเรียกรูปแบบนี้ว่า “Modal Model of Memory” (Baddeley, 1990) ดังภาพที่ 2.4

ภาพที่ 2.4 The model of Memory

จากภาพที่ 2.4 แสดงให้เห็นถึงส่วนประกอบของความจำซึ่งประกอบไปด้วย 3 ส่วน ได้แก่ แถวบน คือ ส่วนประกอบของความจำ ได้แก่ ความจำรู้สึกสัมผัส ความจำระยะสั้น และความจำ ระยะยาว ส่วนแถวข้างล่าง คือ กระบวนการที่ความจำแต่ละส่วนเกิดขึ้น กระบวนการทำงานของความจำ ขั้นตอนแรกที่สมองรับสารเข้าไปหลังจากที่ได้สัมผัสจากสิ่งเร้า ขั้นตอนนี้สมองยังไม่เกิดการรับรู้ ความหมายของสารนั้นและสารจะยังคงอยู่ในขั้นนี้เพียง 1 วินาที แล้วจะเข้าสู่ขั้นต่อไปซึ่งคือ ขั้นความจำระยะสั้น (Short Term Memory) ขั้นนี้สมองสามารถจดจำสารได้อย่างจำกัดและสาร

จะยังคงอยู่ในขั้นตอนนี้ประมาณ 20 วินาที กล่าวคือความจำนี้จะเกิดขึ้นทันทีหลังจากที่สมองได้รับสาร แต่ความจำเกี่ยวกับสารก็จะหายไปหากปราศจากการกระตุ้นสร้างรอยความจำเกี่ยวกับสารนั้น เช่น มีการฝึกฝนหรือทำซ้ำเพื่อเก็บสะสมข้อมูลสารนั้น ซึ่งจะทำให้เกิดความจำระยะยาว (Long Term Memory) ขั้นนี้จะอยู่ในช่วงความจำที่นานกว่า 20 วินาที และไม่มีการจำกัดความยาวนานของการจำสาร อีกทั้งยังสามารถดึงสารนั้นหรือสิ่งที่เคยเรียนรู้หรือมีประสบการณ์มาก่อนไปใช้ในโอกาสต่อไปได้อีกด้วยส่วนกระบวนการจัดกระทำต่อสาร (Process) ที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของโครงสร้างความจำนั้นสามารถจัดแบ่งได้ตามแผนผัง ดังนี้

ภาพที่ 2.5 โครงสร้างความจำ

จากแผนผังข้างต้น การเข้ารหัส (Encode) คือ การแปลงสิ่งที่เรียนรู้จากลักษณะหนึ่งไปแฝงไว้ในสารลักษณะหนึ่งเพื่อที่จะเข้าสู่ขั้นตอนอื่น ๆ การเข้ารหัสแบ่งออกได้หลายลักษณะ เช่น การเข้ารหัสเป็นภาพ การเข้ารหัสเป็นเสียงหรือถ้อยคำหรือการเข้ารหัสเป็นความหมาย การเก็บรหัส (Storage) หมายถึง การคงอยู่ของรหัสในโครงสร้างความจำ โดยที่รหัสนั้นคงทนต่อการรบกวนของสารอื่น ๆ หรือคงทนต่อการเลือนหายของรอยความจำ และการถอดรหัส (Retrieval) หมายถึง การดึง รหัสที่เก็บไว้ออกมาใช้ในขณะที่มีการลืม (Forgetting) หมายถึง การที่สมองไม่สามารถเก็บสารที่เรียนรู้ไว้ได้หรือไม่สามารถนำเอาความรู้ที่เก็บไว้ออกมาใช้ได้

Janenoppakarn, 2010, Cited from Lefrancois (2000, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 35) ยัง กล่าวเพิ่มเติมอีกว่าการจำจะเกิดขึ้นได้มากน้อยหรือคงทนเพียงใดขึ้นอยู่กับการจัดกระทำให้สารหรือสิ่ง ที่เรียนรู้เข้าไปอยู่ในความจำระยะยาวหรือใช้เวลาดทบทวนนาน ๆ ในความจำระยะสั้น ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ (Atkinson and Shiffrin, 1986) ที่ว่ากระบวนการที่ทำให้สารคงทนอยู่ในความจำระยะยาวได้ขึ้นอยู่กับความซับซ้อนหรือระดับความถี่ของกระบวนการเข้ารหัส (Encoding) หรือการแปลงสารก่อนการจัดเก็บหรือเข้าสู่ขั้นตอนอื่นนั่นเอง

Bourne and Ekstrand (1982, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 36) ได้กล่าวถึงวิธีการจำคำศัพท์โดยการเข้ารหัสในระดับที่ซับซ้อนกว่ามีลักษณะหลายประการ ดังนี้

1. การโยงใยระหว่างความรู้ (Elaboration) การที่ผู้เรียนพยายามนึกถึงความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ ว่าเหมือนอะไร
2. การสังเกตความแตกต่าง (Distinctiveness) การเข้ารหัสที่จำเฉพาะจุดเด่นของความหมายคำศัพท์คำนั้นกับคำอื่น ๆ ที่เรียนมาแล้ว
3. การใช้ความพยายาม (Effort) เป็นการเข้ารหัสที่ต้องใช้ความพยายามในการคิดพอสมควรจึงจะตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์นั้นได้
4. การจินตนาการและการจัดระบบ (Imaginary and Organization) การเข้ารหัสโดยการจำคำศัพท์นั้นโยงกับเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ

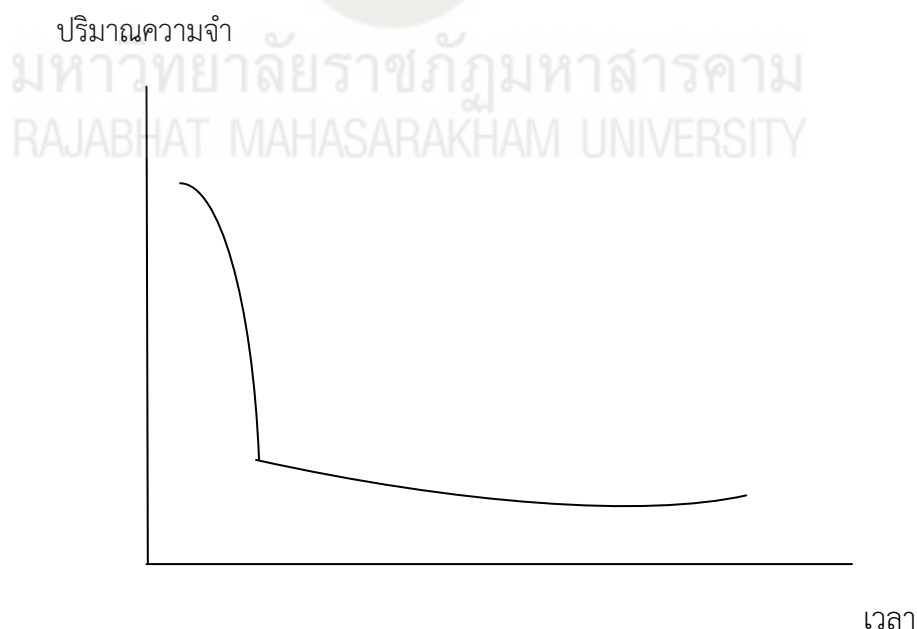
จากขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าในกระบวนการที่นำไปสู่การจำเริ่มต้นที่การรับสารในชั้นความจำรู้สึกสัมผัสที่สารยังไม่มีความหมายใด จากนั้นสารจะเข้าสู่ความจำระยะสั้น ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้รับสารสามารถจดจำสารในระยะเวลานั้นสั้นและ ปริมาณที่จำกัด จากนั้นหากมีการจัดกระทำกับสารที่ได้รับซ้ำ ๆ มาก ๆ เช่น การฝึกฝนทบทวนสม่ำเสมอ นั้นก็จะเข้าสู่ชั้นความจำระยะยาว เกิดการจดจำสารดังกล่าวและนำไปใช้ได้ รวมไปถึงเมื่อถึงสถานการณ์ที่จะใช้สารนั้น สามารถดึงสารนั้นมาใช้ได้ คือ เกิดความคงทนในการจำนั่นเองโดยที่ความจำหรือความคงทนในการจำจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความถี่ในการจัดกระทำกับสาร ในขั้นตอน ความจำระยะสั้นและความซับซ้อนของกระบวนการเข้ารหัสหรือการแปลงสารเพื่อการจัดเก็บและการนำไปใช้ในโอกาสต่อไป

ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาที่สนใจจะสอนภาษาให้คงทนอยู่ในความจำระยะยาวควรจัด สถานการณ์ ที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้จัดสิ่งๆที่เรียนรู้เข้าไปในขั้นตอนความจำระยะยาวหรือใช้กระบวนการ ทำงาน ของความจำเพื่อเป็นประโยชน์และแนวทางในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์

2.5.4 บทบาทของความจำต่อการเรียนและความคงทนในการเรียนคำศัพท์

Schmitt (2000, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 36) กล่าวว่า ความรู้คำศัพท์นั้น หมายถึงไปถึงการเรียนรู้คำศัพท์และการลืม จะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ จนกว่าผู้เรียนจะเชี่ยวชาญและคงทน ความรู้คำศัพท์ไว้ในความจำได้ ครูผู้สอนจึงควรตระหนักว่าการลืมที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนรู้คำศัพท์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในผู้เรียนทุกคน ในหัวข้อนี้จึงจะกล่าวถึงการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบทบาทการจำต่อ การเรียนและความคงทนโดยเฉพาะการลืมที่จะกล่าวถึงดังต่อไปนี้

แนวความคิดเรื่องการลืมของ Schmitt (1998, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 36) ได้สนับสนุนการศึกษาของ Weltens, et al. (1989, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 36) ที่ว่าการลบเลือนของความจำระยะยาวส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการลืมในชั้นความจำระยะสั้นหรืออีก ความหมายหนึ่งเมื่อผู้เรียนรับสารหรือคำศัพท์ใหม่ ส่วนมากการลืมนั้นมักจะเกิดขึ้นทันที หลังจากหมด คาบชั่วโมง

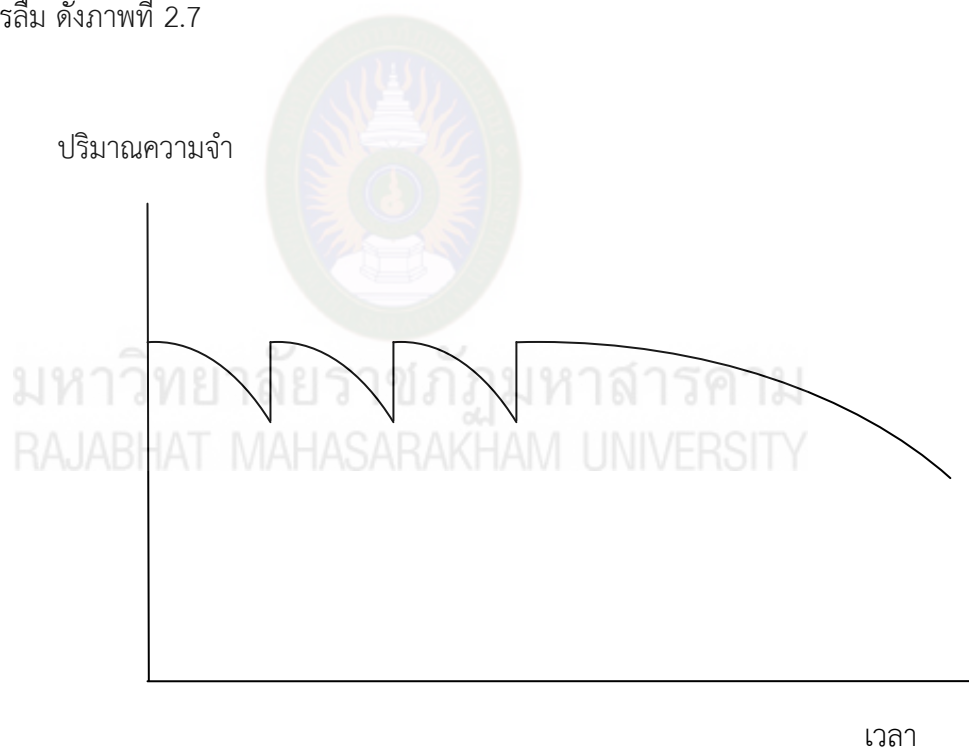

ภาพที่ 2.6 รูปแบบการลืม

จากภาพที่ 2.6 แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการลืม Schmitt (2000) กล่าวว่า ถ้าหาก ครูผู้สอน เข้าใจถึงธรรมชาติของการลืม จึงเป็นการสำคัญที่จะทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนไปแล้วทันที หลังจาก ที่เรียนเนื้อหานั้น ๆ ผ่านไปแล้ว โดยครูจะต้องจัดประสบการณ์หรือสถานการณ์เพื่อที่จะให้ ผู้เรียนได้ ทบทวนสิ่งที่เรียนผ่านไปแล้ว ซึ่งจะนำไปสู่ความคงทนในการเรียนรู้ตนเอง

จากรูปแบบการลืมข้างต้นเราสามารถนำหลักของ “Expanding Rehearsal” มาใช้ เพื่อให้ ผู้เรียนทบทวนทันทีหลังจากที่เรียนเสร็จ (Baddeley, 1990, p. 156) นอกจากนี้การศึกษาของ Russell (1979) ได้บอกว่าช่วงระยะเวลาที่เหมาะสมแก่การทบทวนได้แก่ 5-10 นาที หลังจากเรียนไปแล้ว 1 วัน หรือ 1 สัปดาห์ หรือ 1 เดือน และ 6 เดือนนับจากเรียนเสร็จ

Schmitt (2000) ได้เสนอแผนภูมิจำลองแสดงหลักการ “Expanding Rehearsal” ที่มี ผลต่อการลืม ดังภาพที่ 2.7

ภาพที่ 2.7 Expanding Rehearsal

Schmitt (2000) ได้เน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความจำกับการเรียนรู้และความ คงทน ของคำศัพท์ โดยเขาได้อธิบายถึงลักษณะของความจำ 2 ประเภท คือ ความจำระยะยาว (Long Term Memory) คือ ความจำที่จะนำออกมาใช้ในระยะเวลาานาน ๆ ได้ และความจำระยะสั้น (Short Term Memory) คือ ข้อมูลความจำที่มีไว้ในชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น

Schmitt ยังกล่าวเสริมอีกว่าความสามารถเพิ่มขยายได้อีกด้วยการฝึกทบทวน หรือนำข้อมูลสารนั้นมาใช้เสมอ ๆ สารหรือข้อมูลนั้นก็จะไม่ถูกลืม ซึ่งนั่นคือวัตถุประสงค์ของการเรียนคำศัพท์ คือ ส่งผ่านความรู้คำศัพท์จากความจำระยะสั้นไปสู่ความจำระยะยาว เพื่อให้วัตถุประสงค์นี้สัมฤทธิ์ครูผู้สอนจะต้องจัดเตรียมสถานการณ์ที่ให้ผู้เรียนเกี่ยวข้องกับข้อมูลสารในความจำระยะยาวเข้ากับข้อมูลสารใหม่ที่ผู้เรียนเพิ่งได้รับ ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น นำเอาเทคนิคคำสำคัญมาใช้หรือจัดกลุ่มคำศัพท์ใหม่ให้เข้ากับคำศัพท์เดิมที่มีความหมายคล้ายกัน หรือจัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีโครงสร้างคล้ายกัน เป็นต้น

สรุปได้ว่า กระบวนการทำงานของความจำ องค์ประกอบของความจำ และความคงทนทางการเรียนรู้มีความสำคัญและจำเป็นที่ครูผู้สอนควรจะตระหนักถึงเป็นลำดับแรก ๆ ของการเรียนการสอนคำศัพท์ ครูผู้สอนภาษาสามารถนำความรู้เรื่องความคงทนทางการเรียนรู้ไปเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอนภาษาได้ เพราะหากผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วอย่างดี ก็จะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้เมื่อต้องการโดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งนักเรียนจะต้องจดจำคำศัพท์เพื่อนำคำศัพท์ไปใช้ประโยชน์ด้านการฟัง การพูด การ อ่าน และการเขียน

2.5.5 การทดสอบความคงทนในการจำ

Houston (1983, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 38) กล่าวว่า ปกติการเรียนรู้และการคงทนในการจำจะอยู่ร่วมกันแต่สามารถแยกทดสอบอย่างหนึ่งอย่างใดได้ตามอิสระ เมื่อเราสำรวจพฤติกรรมกรรมการเรียนและอัตราข้อมูลที่ได้จากการเรียนนั้นแสดงว่าเรามุ่งทดสอบการเรียนรู้ แต่ถ้าเรามุ่งพิจารณาข้อมูลที่นักเรียนสะสมไว้หลังจากเรียนเสร็จสิ้นไปแล้วในช่วงเวลาหนึ่ง แสดงว่าเราต้องการทดสอบความจำความคงทนในการจำนั่นเอง

นอกจากนี้ Houston (1983, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 38) ยังได้เสนอวิธีการทดสอบความคงทนในการจำไว้ 3 วิธี ดังนี้

1. การระลึกได้ (Recall) ให้นักเรียนเล่าหรือเขียนสิ่งที่ผ่านไปโดยไม่ให้ออกาสทบทวนก่อนการสอบ
2. การจำได้ (Recognition) โดยกำหนดคำถามหรือตัวเลือกคำตอบให้ผู้เรียนเลือกตอบตามความคิดเห็น วิธีนี้จะง่ายกว่าวิธีการระลึกได้
3. การเรียนซ้ำ (Relearning) ให้ผู้เรียนฝึกทำบทเรียนในช่วงเวลาหนึ่งแล้วกลับมาฝึกซ้ำอีก ถ้าผู้เรียนจำบทเรียนได้จะประหยัดเวลาในการฝึกครั้งหลัง

ชัยพร วิชาวุธ (2525, อ้างถึงใน ปวีณา บุตรวงศ์, 2558, น. 38) กล่าวถึง การทดสอบความจำว่ามี 3 วิธี ดังนี้

1. การรับรู้ (Recognition) การจำสิ่งที่ประสบพบเห็นได้ในการวัดความจำนี้ต้องแสดงสิ่งของหรือเหตุการณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่เราเคยกระทบมาแล้วต่อหน้าผู้ถูกทดสอบ เพื่อให้ผู้ถูกทดสอบเกิดการรับรู้ซึ่งตนเคยมีมาก่อนในอดีตว่าเหมือนกันหรือไม่ ผู้ถูกทดสอบจะตอบว่าจำได้หรือจำไม่ได้จากการ ทดสอบนี้

2. การระลึก (Recall) แตกต่างจากการรับรู้ ตรงที่ในการระลึคนั้นผู้ระลึกจะต้องสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ จากความจำ ส่วนการรับรู้ที่เหตุการณ์ได้ปรากฏตรงหน้าแล้วผู้ทดสอบเพียงแต่ อ่านความรู้สึกของตนว่าจำสิ่งที่ปรากฏตรงหน้าได้หรือไม่

3. การเรียนซ้ำ (Relearning) ในการจำนั้นเราต้องใช้ความพยายามทำซ้ำ ๆ อ่านซ้ำ ๆ หรือฟังซ้ำ ๆ เพื่อให้สิ่งที่ต้องการจำติดอยู่ในความทรงจำ ความพยายามนี้อาจใช้เวลาหรือจำนวนครั้งในการทำซ้ำเพื่อให้จำได้เป็นเครื่องมือวัด นักเรียนจะประหยัดเวลาหรือจำนวนครั้งในการทำซ้ำมากขึ้นถ้าผู้เรียนมีความคงทนในการจำอยู่มาก

สรุปได้ว่า ความคงทนในการจำสามารถทดสอบได้และมีหลากหลายวิธีในการทดสอบในการทดสอบความจำครูผู้สอนควรพิจารณาข้อมูลที่นักเรียนสะสมไว้หลังจากเรียนเสร็จสิ้นไปแล้วในช่วงเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามความคงทนในการจำมีความสัมพันธ์กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ถ้าครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างความเข้าใจและฝึกทักษะอย่างพอเพียงแล้วจะทำให้เกิดความคงทนทางการเรียนรู้

2.6 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.6.1 ความหมาย

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเครื่องมือที่ผู้สอนใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยจัดทำไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบและลายลักษณ์อักษร ซึ่งมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ได้มีผู้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549, น. 249) ให้ความหมายว่า แผนการสอน คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าแผนการสอนเป็นแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการสอนของกรมวิชาการ ทำให้ผู้สอนทราบว่าสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

เขียน วันทนียตระกูล (2551, น. 22) ได้ให้ความหมายว่า แผนการสอน คือ การนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผล โดยจัดเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์ และตรงกับชีวิตจริงในห้องเรียน

ชวลิต ชูกำแหง (2551, น. 93) ได้สรุปเพิ่มเติมไว้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรของครูผู้สอนเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง โดยใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหา เวลา เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553, น. 125) ยังได้สรุปความหมายไว้อีกว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแผนที่ผู้จัดการเรียนรู้จัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ ทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่าจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้อย่างไร ใช้สื่ออะไรและวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

สำลี รักสุทธี (2553, น. 152) ได้ให้ความหมายว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการนำวิชาหรือกลุ่มวิชาที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน และการวัดประเมินผลเพื่อใช้สอนในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ โดยกำหนดเนื้อหาสาระและจุดประสงค์ของการเรียนย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในห้องเรียน

สรุปได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้สอนสร้างขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการสอนแต่ละครั้ง โดยมีการกำหนด การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีการเตรียมการสอนอย่างเป็นสายลักษณะอักษรไว้ล่วงหน้า ใช้เป็นคู่มือการจัดการเรียนการสอนตลอดภาคเรียนหรือตลอดปีการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางการสอนสำหรับครูช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพโดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิชา สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนการวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านสติปัญญา เจตคติ และทักษะ

2.6.2 ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549, น. 250) ได้อธิบายว่า การทำแผนการสอนส่งผลดี คือ

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนวิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการจัดทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง
2. ช่วยให้ครูมีสื่อการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบถ้วนตรงตามหลักสูตร และสอนได้ทันเวลา
3. เป็นผลของวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้
4. ช่วยให้ความสะดวกแก่ครูผู้สอนแทนในกรณีที่ผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนได้นอกจากนั้น

สุวิทย์ มุลคำ และอรทัย มุลคำ (2551, น. 58) ยังได้กล่าวว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสำคัญอยู่ 6 ประการ คือ

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนที่ดี วิธีเรียนที่ดี ที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ครูผู้สอนมีคู่มือการจัดการเรียนรู้ที่ทำไว้ล่วงหน้าด้วยตนเองและทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย
3. ช่วยให้ครูผู้สอนทราบว่า การสอนของตนได้เดินไปในทิศทางใดหรือทราบว่า จะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดและประเมินผลอย่างไร

4. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนเฝ้าศึกษาหาความรู้ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีจัดการเรียนรู้จะจัดหา และใช้แหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและประเมินผล

5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอน (จัดการเรียนรู้) แทนได้

6. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้วจะเกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษาก็คือเป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญและความเชี่ยวชาญของครูผู้สอนสำหรับประกอบการประเมินเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและวิทยฐานะครูให้สูงขึ้น

ชวลิต ชูกำแพง (2552, น. 95-96) กล่าวว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสำคัญ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้มีความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะจัดกิจกรรม และเลือกกิจกรรมได้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีคุณภาพตรงกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร ซึ่งส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอนและทันเวลา

2. ช่วยให้ผู้มีความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น เมื่อได้เตรียมการสอนมาอย่างดีแล้ว การสอนก็จะเป็นไปอย่างเรียบร้อย

3. ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะเมื่อครูเตรียมการสอนดีย่อมทำให้การจัดกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนจนนักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเร็วขึ้น

4. ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อกลุ่มประสบการณ์ที่เรียน การที่ครูเตรียมการสอนทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมได้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนานและเกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องที่เรียน

5. ทำให้นักเรียนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวครู เพราะครูมีความมั่นใจมีการเตรียมการเรียนการสอนมาอย่างดี กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธาครูยิ่งขึ้น

6. ถ้าครูมีความจำเป็นไม่ได้สอนด้วยตัวเอง ผู้อื่นมาสอนแทนก็จะสามารถสอนแทนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

7. ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ช่วยให้ครูสามารถวินิจฉัยจุดอ่อนของนักเรียนที่จะได้รับการแก้ไข และทราบจุดเด่นที่จะได้รับการส่งเสริมต่อไป นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูเห็นภาพการทำงานของตนเองได้เด่นชัดยิ่งขึ้น

8. ครูผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ต้องเที่ยงตรงเพื่อเสนอแนะแก่บุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมวิชาการ ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหาร เพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

9. ช่วยให้ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบขั้นตอนกระบวนการต่าง ๆ ในการสอนของครูเพื่อการนิเทศติดตามและประเมินผลการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

10. เป็นการพัฒนาวิชาชีพครู ที่แสดงว่าการสอนต้องได้รับการฝึกฝนที่มีความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเอกสารที่จะจำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ

11. เป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึงความชำนาญพิเศษ หรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำแผนการสอน ซึ่งสามารถนำไปพัฒนางานในหน้าที่และเสนอเลื่อนระดับให้สูงขึ้น

สำลี รักสุทธี (2553, น. 153-154) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ก่อให้เกิดการวางแผนและการเตรียมตัวล่วงหน้า เป็นการนำเทคนิควิธีการสอน การจัดการเรียนรู้ เทคโนโลยีและจิตวิทยาการสอนมาผสมผสานประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ส่งเสริมให้ครูผู้สอน ค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอน การเลือกใช้สื่อ การวัดและประเมินผล ตลอดจนประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. เป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกให้ครูใช้นวัตกรรมนั้น ครูคนอื่นที่นำนวัตกรรมนั้นไปใช้และครูที่สอนแทนสามารถนำไปใช้ปฏิบัติการสอนได้อย่างมั่นใจ

3. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอนและเป็นเครื่องมือยืนยันถึงหลักฐานการใช้นวัตกรรมและการวัดและประเมินผลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครั้งต่อไป

4. เป็นหลักฐานแสดงความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการได้

สรุปได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คือเครื่องมือที่ช่วยให้ครูผู้สอนได้เตรียมการวางแผนไว้ล่วงหน้า ทำให้ครูมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะได้รู้วิธีสอนวิธีเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดกิจกรรมและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.6.3 ลักษณะของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูมีความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะจัดกิจกรรมและเลือกกิจกรรมได้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ มีผู้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2551, น. 59) สรุปไว้ว่าลักษณะที่ดีของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ชัดเจน (ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไร หรือด้านใด)
2. กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ชัดเจน และนำไปสู่ผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง (ระบุนุ้บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรจึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล)
3. กำหนดสื่ออุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน (จะใช้สื่อ อุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ อะไร ช่วยบ้าง และจะใช้อย่างไร)
4. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลไว้ชัดเจน (จะใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น)
5. ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ (ในกรณีที่มีปัญหาเมื่อมีการนำไปใช้หรือไม่สามารถกำหนดการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ก็สามารถปรับเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ โดยไม่กระทบต่อการเรียนการสอน และผลการเรียนรู้)
6. มีความทันสมัย ทันท่วงทีต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่
7. แปลความได้ตรงกัน แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกัน เขียนให้อ่านเข้าใจง่าย กรณีมีแผนการสอนแทนหรือเผยแพร่ ผู้นำไปใช้สามารถเข้าใจและใช้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
8. การบูรณาการ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีจะสะท้อนให้เห็นการบูรณาการแบบองค์รวมของเนื้อหาสาระความรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้เข้าด้วยกัน

9. มีการเชื่อมโยงความรู้ไปใช้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์ใหม่ และนำไปใช้ในชีวิตจริงกับการเรียนในเรื่องต่อไป

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553, น. 326) ได้สรุปไว้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีเป็นการเตรียมการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้า ทำให้ครูมีแนวทางในการจัดการเรียนรู้ได้ทราบว่าจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด ในเวลาเท่าใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้โดยวิธีใด ใช้สื่ออะไรประกอบการจัดการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จัดทำได้ 2 ลักษณะ คือ จัดทำเป็นกำหนดการจัดการเรียนรู้ และจัดทำเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการจัดทำต้องศึกษาหลักสูตร ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการเป็นหลัก จะช่วยให้จัดการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักการ จุดหมายของหลักสูตร เพื่อให้การจัดการเรียนรู้บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ ผู้จัดการเรียนรู้ควรได้เขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างรอบคอบ กระจ่าง ชัดเจน และให้ความสอดคล้องสัมพันธ์กัน เมื่อนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ควรได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนที่วางไว้ทุกขั้นตอนก็จะเป็นการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้คุณค่าอย่างแท้จริง

สำลี รักสุทธี (2553, น. 153-154) ยังได้สรุปเพิ่มเติมถึงลักษณะของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีไว้ ดังนี้

1. เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับนวัตกรรมที่ใช้ให้นักเรียนเรียน มีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้ได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยครูเป็นเพียงผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริมหรือกระตุ้นให้กิจกรรมที่ผู้เรียนดำเนินการไปตามความมุ่งหมาย

2. มีกิจกรรมเสริมนวัตกรรม เช่น การนำเข้าสู่บทเรียน การใช้คำถามกระตุ้นให้คิด การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่สนุกสนาน เป็นต้น

3. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นหาความรู้ ข้อมูลและพบคำตอบหรือทำสำเร็จด้วยตนเองจากนวัตกรรมนั้น ๆ โดยครูพยายามลดบทบาทของผู้บอคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหาให้ผู้เรียนคิดแก้หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมเอง

4. เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบ และสร้างองค์ความรู้เอง เมื่อเรียนจบแล้วสามารถสรุปองค์ความรู้ได้ มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และนำกระบวนการไปใช้จริง

5. เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สามารถจัดหาได้ในท้องถิ่นมาเพิ่มเติมนวัตกรรมให้ดูมีชีวิตชีวามากขึ้น หลีกเลี่ยงการใช้วัสดุอุปกรณ์สำเร็จรูปราคาสูง

สรุปได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเป็นแผนการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยครูเป็นเพียงผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้กิจกรรมดำเนินไปตามความมุ่งหมาย เน้นทักษะกระบวนการ การแก้ปัญหาจนพบคำตอบด้วยตนเอง มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และนำกระบวนการไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

2.6.4 ส่วนประกอบที่สำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรมีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่ ได้มีผู้กล่าวถึงส่วนประกอบที่สำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549, น. 298) ได้สรุปไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบ ได้แก่ 1) วิชา หน่วยที่สอนและสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอด) ของเรื่อง 2) จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม 3) เนื้อหา 4) กิจกรรมการเรียนการสอน 5) สื่อการเรียนการสอน 6) วัดผลประเมินผล

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2551, น. 63) ได้สรุปเพิ่มเติมไว้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีหลายรูปแบบอาจอยู่ในรูปของความเรียงหรือตารางหรือทั้งความเรียงและตารางรวมกันก็ได้ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบได้ตามความเหมาะสม แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรประกอบด้วยส่วนประกอบสำคัญ 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ส่วนนำหรือหัวแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นส่วนประกอบที่แสดงให้เห็นภาพรวมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ใดใช้กับผู้เรียนระดับใด เรื่องอะไร ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมนานเท่าใด

ส่วนที่ 2 ตัวแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (องค์ประกอบที่สำคัญ) ได้แก่ 1) สาระ 2) มาตรฐานการเรียนรู้ 3) มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น 4) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 5) สาระสำคัญ 6) จุดประสงค์การเรียนรู้ ประกอบด้วยจุดประสงค์ปลายทางและจุดประสงค์นำทาง 7) สาระการเรียนรู้/เนื้อหา 8) กิจกรรม/กระบวนการเรียนรู้ 9) สื่อ/นวัตกรรม/แหล่งเรียนรู้ 10) การวัดและ

ประเมินผล ประกอบด้วยวิธีการประเมิน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน และเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน
11) เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ 12) บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ส่วนที่ 3 ท้ายแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วยบันทึกผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้สอนบันทึกข้อสังเกตที่พบจากการนำไปใช้ เช่น ปัญหาและแนวทางแก้ไข กิจกรรมเสนอแนะและข้อมูลอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงแผนฯ ในการนำไปใช้ต่อไป อีกส่วนหนึ่งของท้ายแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ เอกสารประกอบการสอน ได้แก่ ใบงาน แบบทดสอบที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้น ๆ เป็นต้น

ชวลิต ชูกำแพง (2551, น. 96-97) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง/จุดประสงค์การเรียนรู้
2. สารระการการเรียนรู้
3. กระบวนการจัดการเรียนรู้
4. การวัดผลและการประเมินผล
5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้
6. กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติม
7. ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะผู้บริหาร
8. บันทึกผลหลังการใช้แผนการเรียนรู้
9. ภาคผนวก /หมายเหตุ

องค์ประกอบดังกล่าวนี้กำหนดเป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นมาตรฐานกลาง ส่วนในทางปฏิบัตินั้นครูผู้สอนสามารถที่จะสร้างสรรค์รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลในรูปแบบที่แตกต่างไปจากนี้ได้ โดยจะต้องยังคงองค์ประกอบที่สำคัญที่จะสะท้อนให้เห็นว่าแผนดังกล่าวเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลจริงในการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีอยู่ 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำหรือหัวแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการบอกรายละเอียดของแผน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ระดับชั้น เวลาในการจัดกิจกรรม ส่วนที่ 2 ส่วนกระบวนการจัดการเรียนรู้ เช่น สารระ มาตรฐาน

การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรม/กระบวนการเรียนรู้สื่อ/นวัตกรรม/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และส่วนที่ 3 เป็นส่วนสรุปจากการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น บันทึกผล การใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ข้อค้นพบข้อเสนอแนะต่าง ๆ รวมถึงส่วนที่เป็นภาคผนวกแผน เช่น ใบงาน แบบทดสอบหรือแบบประเมินต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.6.5 ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครูผู้สอนสามารถที่จะสร้างสรรค์รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลในรูปแบบที่แตกต่างจากรูปแบบที่กำหนดได้ แต่จะต้องยังคงองค์ประกอบที่สำคัญที่จะสะท้อนให้เห็นว่าแผนดังกล่าวเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งในการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้มีผู้กล่าวถึงขั้นตอนดำเนินการได้ ดังนี้

ถวัลย์ มาศจรัส (2550, น. 36-44) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ (Objective) การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นการกำหนดสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ซึ่งในหลักสูตรเน้นการบรรลุจุดประสงค์ใน 3 ด้าน ได้แก่

1. พุทธิพิสัย (Cognitive) จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นความสามารถทางสมอง (Head) ความรอบรู้ในเนื้อหาสาระหรือในทฤษฎี
2. ทักษะพิสัย (Skill) จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เป็นการลงมือปฏิบัติ (Hand)
3. จิตพิสัย (Affective) จุดประสงค์ที่เน้นคุณธรรม เจตคติ ความรู้สึกในด้านจิตวิญญาณ จิตใจ (Heart)

ขั้นที่ 2 การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน (Learning) การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นขั้นสืบเนื่องมาจากขั้นที่ 1 ซึ่งในขั้นนี้จะมีการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะทำให้จุดมุ่งหมายการเรียนบรรลุผล ได้แก่ การกำหนด ข้อยรายละเอียดที่จำเป็นในการจัดทำแผนการเรียนรู้ เช่น สาระสำคัญ เนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน แหล่งเรียนรู้ ในขั้นนี้ผู้สอนจะต้องเตรียมการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ ในแผนมีจุดเน้นสาระ เนื้อหาวิชาที่สำคัญจะจะใช้รูปแบบการถ่ายทอด การเรียนรู้แบบใด

เช่น การอธิบายการสาธิต การสืบค้น การจัดทำโครงการ การวิจัย การทดลอง ทั้งนี้รวมไปถึงสื่อ การเรียนการสอนที่จะช่วยให้กระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างเต็มศักยภาพ สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

ขั้นที่ 3 การวัดและการประเมินผล (Evaluation) เป็นกิจกรรมที่สำคัญจะต้องกำหนดไว้ ทุกขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนการสอนหรือการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. การวัดผล (Measurement) คือการตรวจสอบว่าพฤติกรรมของผู้เรียนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความรู้ ทักษะ เจตคติ เป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ด้วยการใช้เครื่องมือวัด แบบต่าง ๆ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การตรวจแบบฝึกหัดการใช้ แบบทดสอบการใช้แฟ้มสะสมงาน

2. การประเมินผล (Evaluation) คือการตัดสินคุณภาพของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับ ไต เมื่อนำผลคะแนนหรือการปฏิบัติงานหรือผลคะแนนมาเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เช่น ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ดีมาก ดี พอใช้ ต้องปรับปรุง การประเมินผลกำหนดไว้ 4 ประเภทหลัก ๆ ได้แก่

2.1 การประเมินผลก่อนเรียน (Placement Test) เป็นการตรวจสอบความรู้ พื้นฐานเดิมของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใดจะต้องพัฒนาในเรื่องใดบ้าง

2.2 การประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน เพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียน และของผู้สอนไปพร้อม ๆ กัน

2.3 การประเมินเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง (Diagnostic Evaluation) ได้แก่ การประเมินผลที่ผู้สอนประเมินผู้เรียนที่มีปัญหาด้านวิชาการ เพื่อค้นหาสาเหตุสำหรับการแก้ปัญหา

2.4 การประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) เป็นการประเมินผล ระหว่างช่วงเวลาที่กำหนด

สำลี รักสุทธี (2553, น. 153-154) ได้สรุปถึงการจัดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร ต้องศึกษาหลักสูตรอย่างกว้างขวาง ลึกและรอบด้านในวิชาและ รายวิชาที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม สารและตัวบ่งชี้ เช่น ศึกษาโครงสร้างของวิชาจุดประสงค์ของวิชา สื่อการเรียนการสอนที่กำหนดในรายวิชา คำอธิบายรายวิชาและธรรมชาติของวิชา เป็นต้น เพื่อจะได้ เข้าใจและเห็นความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันกับนวัตกรรม

2. จัดทำคำอธิบายรายวิชาขึ้นใหม่ ผู้จัดทำต้องเขียนคำอธิบายรายวิชาประกอบ นวัตกรรมขึ้นเอง โดยยึดเนื้อหา กิจกรรมที่ควรจัดให้นักเรียนปฏิบัติ และวัดผลประเมินผลที่ปรากฏใน นวัตกรรมนั้น มาเขียนคำอธิบายประกอบนวัตกรรม

3. ระบุตัวบ่งชี้ให้ชัดเจน สาเหตุที่จัดทำนวัตกรรมนั้นมาจากอะไร ปัญหาคืออะไร ตรงหรือสอดคล้องกับตัวบ่งชี้ใด ต้องระบุตัวบ่งชี้ที่ใช้อย่างชัดเจน

4. สร้างจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา เวลา กิจกรรม วิเคราะห์ได้จากคำอธิบายรายวิชา โดยให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์ ตัวบ่งชี้ของวิชาและ จุดประสงค์ของหลักสูตร

5. หากวิธี เทคนิคในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลวิธีจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะต้อง สอดคล้องกับนวัตกรรม หลักสูตร และทันสมัย โดยใช้ทักษะกระบวนการและทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ ตลอดทั้งประสมประสานระหว่างประสบการณ์และจินตนาการของผู้สอนเองคงจะไม่มีวิธีการจัด กิจกรรมใดวิเศษสุดในโลก แต่วิธีการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมและสอดคล้องกับนวัตกรรมและทฤษฎี การเรียนรู้มากที่สุดจะต้องยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติให้ค้นพบคำตอบด้วยตนเองให้รู้จัก การวางแผนและฝึกทักษะเป็นกลุ่มและรายบุคคล เพื่อให้นักเรียนได้เป็นผู้คิดเป็น ทำเป็น และเห็น ช่องทางในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

6. จัดทำสื่อประกอบการจัดกิจกรรมเพิ่มเติมจากนวัตกรรม แผนฯ ประกอบเรียน ขณะเรียนและหลังเรียน ไม่ใช่ให้ศึกษาจากนวัตกรรมอย่างเดียว ซึ่งกิจกรรมเสริมนี้้นนอกจาก จะสอดคล้องกับนวัตกรรมซึ่งเป็นสื่อที่ใช้อยู่แล้ว ควรเป็นสื่อที่คิดขึ้นใหม่และเสริมสร้างความคิด สร้างสรรค์ด้วยแต่ต้องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับวัยของผู้เรียนด้วย

7. กำหนดโครงสร้างสำหรับ 1 นวัตกรรม (รายวิชา) การกำหนดโครงสร้างสำหรับ หนึ่งนวัตกรรม (รายวิชา) สามารถปฏิบัติได้ 2 ลักษณะ กล่าวคือ โครงสร้างอย่างสังเขป และ โครงสร้างอย่างละเอียด โครงสร้างอย่างละเอียด เป็นการวางโครงสร้างโดยสัมพันธ์กับจุดประสงค์ การเรียนรู้ และเนื้อหา เวลา กระบวนการ สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลให้เห็น ภาพรวมตลอดใน 1 นวัตกรรม (รายวิชา) ส่วนโครงสร้างอย่างสังเขปเป็นการวางโครงสร้างโดยสัมพันธ์ กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา และเวลา เพื่อให้เห็นภาพรวมทั้งหมดใน 1 นวัตกรรม (รายวิชา)

8. กำหนดหน่วยการเรียนรู้ การกำหนดหน่วยการเรียนรู้ เป็นการนำเนื้อหาจาก นวัตกรรมทั้งหมดมาวิเคราะห์ว่าแต่ละเรื่องจะใช้เวลาเรียนเท่าไร จะใช้เวลาทำแผนฯ ก็แผนฯ

9. จัดทำกำหนดการจัดการเรียนรู้ เป็นการนำเนื้อหา จุดประสงค์ กิจกรรมที่ให้นักเรียนปฏิบัติ และการวัดผลประเมินผลมาเขียนลงในตารางให้เห็นโครงร่างของแผนขนาดเล็กให้เห็นภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ว่าจะดำเนินการจัดการเรียนรู้ไปอย่างไร เพื่อที่จะได้นำไปขยายสู่แผนใหญ่ได้ง่ายขึ้น

10. เขียนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การเขียนแผนนั้นคือการขยายจากโครงสร้างหน่วยและกำหนดการจัดการเรียนรู้เป็นการเขียนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะนำไปใช้ในแต่ละคาบ/ชั่วโมงอย่างละเอียดและปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้โดยมีส่วนประกอบในแผนการเรียนรู้ประกอบบนวัตรกรรมที่จะช่วยให้การดำเนินการสอนบรรลุเป้าหมายตามจุดประสงค์การเรียนรู้ซึ่งมีมากมายหลากหลายข้อแตกต่างกันไป แต่ส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้จะต้องมีในแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบบนวัตรกรรมก็เหมือนแผนฯทั่วไป คือ

10.1 สารสำคัญ (Concept) เป็นความคิดรวบยอดหรือหลักการของเรื่องหนึ่งที่ต้องการให้เกิดกับนักเรียนตามแผนการเรียนรู้แล้ว

10.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ (Learning Objective) เป็นการกำหนดจุดประสงค์ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อเรียนตามแผนการเรียนรู้แล้ว

10.3 เนื้อหา (Content) เป็นเนื้อหาที่จัดกิจกรรมและต้องการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้

10.4 กิจกรรมการเรียนการสอน (Instructional Activities) เป็นการเสนอขั้นตอนหรือกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะนำไปสู่จุดประสงค์ที่กำหนดไว้

10.5 สื่อและอุปกรณ์ (Instructional Media) เป็นสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้

10.6 การวัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation) เป็นการกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการ วัดผลประเมินผลว่านักเรียนบรรลุจุดประสงค์ตามกำหนดในกิจกรรมการเรียนการสอน แยกประเมินผลเป็นการประเมินผลก่อนสอน ขณะสอน และหลังสอน

10.7 กิจกรรมเสนอแนะ เป็นกิจกรรมการบันทึกการสอนก่อนนำไปใช้สอน

10.8 ข้อเสนอแนะของผู้บังคับบัญชา เป็นการบันทึกการตรวจแผนการเรียนรู้ เพื่อเสนอแนะหลังจากได้ตรวจสอบความถูกต้อง การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม การเรียนการสอน การใช้สื่อและการวัดผลประเมินผลให้มีความสอดคล้อง ส่งเสริมการเรียนรู้ กิจกรรม การเรียนการสอน

10.9 บันทึกการสอน เป็นการบันทึกของผู้สอน บันทึกหลังจากนำแผนการใช้สื่อ และการวัดผลประเมินผลไปใช้แล้วเพื่อนำแผนไปปรับปรุงและใช้สอนในคราวต่อไป

10.9.1 ผลการเรียนรู้ เป็นการบันทึกผลการเรียนรู้และด้านคุณภาพและ ปริมาณทั้ง 3 ด้าน ด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย ด้านจิตพิสัย ซึ่งได้กำหนดในชั้นกิจกรรมการเรียน การสอนและประเมินผล

10.9.2 ปัญหาและอุปสรรค เป็นการบันทึกปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นในขณะ สอน ก่อนสอน และหลังทำการสอน

10.9.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข เป็นการบันทึกเสนอแนะเพื่อแก้ไข ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ บรรลุจุดประสงค์ของบทเรียนที่หลักสูตรกำหนด

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553, น. 131-132) กล่าวไว้ว่า การเขียนแผนการจัดการ กิจกรรมการเรียนรู้เป็นงานสำคัญในการกำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้สำหรับครู เพราะเป็นการเตรียม การช่วยเหลือในการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุผลตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ ซึ่งขั้นตอนใน การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้มี ดังนี้

1. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของกลุ่มสาระ การเรียนรู้ที่จะจัดทำหลักสูตรเพื่อให้เข้าใจเป้าหมายและทิศทางของการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เพื่อกำหนดสาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและ กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค (เฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กำหนดสาระ การเรียนรู้เป็นรายภาคเรียน) สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นการกำหนดเนื้อหาที่จะต้องเรียนโดยต้อง คำนึงถึงจุดเน้นของหลักสูตร ความต้องการของผู้เรียน ความต้องการของท้องถิ่นและชุมชนจำนวน เวลาที่จัดการเรียนรู้ในแต่ละสัปดาห์ วัยและระดับชั้น ส่วนการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/ รายภาคเรียนนั้นเป็นการระบุถึงความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งจะเกิดหลังจากการ เรียนรู้ในแต่ละปี/ภาค

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค เพื่อกำหนดเป็นสาระการเรียนรู้รายปี/รายภาค กล่าวคือ เป็นเนื้อหาที่จะต้องเรียนให้สอดคล้องกับ สภาพและความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน

4. นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค และสาระการเรียนรู้ รายปี/รายภาค เรียนมาพิจารณาเพื่อจัดทำคำอธิบายรายวิชา

5. นำคำอธิบายรายวิชาที่กำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าหน่วย การเรียนรู้เปรียบเสมือนบทเรียนบทหนึ่ง ๆ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาหลายเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้การจัดทำหน่วยอาจใช้หลักการบูรณาการหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้เข้าด้วยกันโดยใช้วิชา ใดวิชาหนึ่งเป็นแกน เช่น สังคมศึกษา แล้วนำลักษณะเนื้อหาของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นที่มี ความสัมพันธ์เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

6. นำหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยมาจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นรายหน่วย

7. นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นรายหน่วยมาจัดทำเป็นแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้รายชั่วโมง

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรประกอบด้วยขั้นตอน การเตรียมการ ขั้นตอนการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดกระบวนการเรียนรู้ และ ขั้นตอนการวัดและการประเมินผล ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนที่ หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนอันจะส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนที่มี ประสิทธิภาพ

2.7 ประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผล

2.7.1 ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การนำแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้แล้วนำผลที่ได้ไปปรับปรุง เพื่อนำไปสอนจริงให้ได้ ประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2537, น. 494-498) ได้ให้ ความหมายของเกณฑ์ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่า เกณฑ์การหา ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิด

การเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้จัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะพึงพอใจว่าหากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ก็จะมีคุณค่าที่จะนำไปสอนผู้เรียน โดยเกณฑ์การหาประสิทธิภาพกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการสอบหลังสอบของผู้เรียนทั้งหมดนั้นคือ E_1/E_2 ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ตัวอย่าง

1. 80/80 หมายความว่า เมื่อเรียนจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้วผู้เรียนจะสามารถทำแบบฝึกหัดหรืองานได้ผลเฉลี่ย 80 % และทำการทดสอบหลังเรียนได้ผลเฉลี่ย 80 % การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ 80/80 85/85 หรือ 90/90 เป็นต้น ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตศึกษาอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น อย่างไรก็ตามไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำ เพราะตั้งเกณฑ์ไว้เท่าใดมักจะได้ผลเท่านั้น

2. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นเป็นต้นฉบับแล้วต้องนำไปหาประสิทธิภาพ เสร็จแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้น 1: 1: 1 (แบบเดี่ยว) คือ นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับผู้เรียน 3 คน ซึ่งประกอบด้วยคนเก่ง คนปานกลาง และคนเรียนอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้น 3: 3: 3 (แบบกลุ่ม) คือ นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับผู้เรียน 6-10 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้น 1: 100 (ภาคสนามหรือกลุ่มใหญ่) คือ นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับผู้เรียน 30-100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

เผชิญ กิจระการ (2544, น. 49-50) ได้กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพของเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมายการหาประสิทธิภาพของสื่อ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียนหรือแบบทดสอบย่อยโดยแสดงเป็นตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 75/75$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1/E_2 = 75/75$ ดังนี้

1. เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนร้อยละ 75 ถือว่าเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ส่วนการหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100 \quad (2-1)$$

เมื่อ E_1 แทน คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนทุกคนที่ได้คะแนนแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

$$E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100 \quad (2-2)$$

เมื่อ E_2 แทน คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนทุกคนที่ได้คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน

$\sum F$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียนในสมมติฐาน

2. เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 75 ทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ทุกคน ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 75 ของนักเรียนทั้งหมด คือ 32 คน แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนถึงร้อยละ 75 (E_1) ส่วน 75 ตัวหลัง (E_2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด (40 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75

3. เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยเปรียบเทียบคะแนนที่ทำได้ก่อนการเรียน (Pre-test)

4. เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) แต่ละข้อถูกจำนวนร้อยละ 75 หากนักเรียนทำข้อสอบข้อใดถูกมีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 75 แสดงว่าข้อไม่มีประสิทธิภาพและชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีความบกพร่อง

กล่าวโดยสรุปว่า เกณฑ์ในการประเมินหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 75/75 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น หากเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 75/75 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อห่าย่อยอาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความคาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้ คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 เป็นต้น

ประสิทธิภาพของสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอนจะมาจากผลลัพธ์ของการคำนวณ E_1 และ E_2 เป็นตัวแรกและค่าตัวหลังเป็นลำดับ ถ้าตัวเลขเข้าใกล้ 100 มากเท่าไรยิ่งถือว่ามีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการรับรองประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนส่วนแนวคิดในการหาประสิทธิภาพที่ควรคำนึงมีดังนี้

1. สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นต้องมีการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อการเรียนการสอนอย่างชัดเจนและสามารถวัดได้

2. เนื้อหาของบทเรียนที่สร้างขึ้นต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหาตาม วัตถุประสงค์การเรียนการสอน

3. แบบฝึกหัดและแบบทดสอบต้องมีการประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหาตาม วัตถุประสงค์ของการสอนที่ได้วิเคราะห์ไว้ ส่วนความยากง่ายและอำนาจจำแนกแบบฝึกหัดและ แบบทดสอบควรมีการวิเคราะห์ เพื่อนำไปใช้กำหนดค่าน้ำหนักของคะแนนในแต่ละข้อคำถาม

4. จำนวนแบบฝึกหัดต้องสอดคล้องกับจำนวนวัตถุประสงค์และต้องมีแบบฝึกหัด และข้อคำถามในแบบทดสอบครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของการสอน จำนวนแบบฝึกหัดและข้อคำถาม ในแบบทดสอบไม่น้อยกว่าจำนวนวัตถุประสงค์

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537, น. 495) ได้เสนอสูตรการคำนวณหาประสิทธิภาพของสื่อ การสอน ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X_1}{A} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\sum X_2}{B} \times 100$$
(2-3)

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum X_1$ แทน คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน ทุกหน่วย

$\sum X_2$ แทน คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียนทุกหน่วย

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียน

2.7.2 ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.)

ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) หมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นมาเรามักจะดูถึงประสิทธิผลทางการสอนและการวัดผลประเมินผลทางสื่อ นั้น โดยทั่วไปแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างของคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนหรือการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ในทางปฏิบัติส่วนมากมักจะเน้นที่ผลความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่าผลความแตกต่างทางสถิติ การหาดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index) ของสื่อการสอน Goodman Fretchern and Schniceider (1980, pp. 30-40, อ้างถึงใน เพลชญา กิจระการ, ม.ป.ป., น. 84) ได้กำหนดสูตรในการหาดัชนีประสิทธิผลไว้ ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - (\text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน})}{\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม} - (\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน})}$$

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลสื่อ โดยเริ่มจากทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัวชี้วัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงวัดทางด้านความเชื่อ เจตคติและความตั้งใจของผู้เรียน คะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงเป็นร้อยละ หาค่าคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ นำนักเรียนเข้ารับการทดลองเสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียน แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาดัชนีประสิทธิผล โดยนำคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากคะแนนหลังเรียนได้เท่าใดนำมาหารด้วยค่าที่ได้จากค่าทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียนโดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ

2.8 ความพึงพอใจในการเรียนรู้

2.8.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อสิ่งเร้าซึ่งได้มีผู้กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจ ดังนี้

ซาโรช ไสยสมบัติ (2534, น. 15) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นปัจจัยประการสำคัญหนึ่ง ที่ช่วยให้งานประสบผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นงานเกี่ยวกับการให้บริการ ดังนั้น ผู้บริหาร และผู้ปฏิบัติงานต้องดำเนินการให้ผู้มาใช้บริการเกิดความพึงพอใจด้วย

มนตรี ฉะยบาล (2536, น. 7) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกมีความสุขเมื่อเราได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Want) หรือแรงจูงใจ (Motivation)

ศลใจ วิบูลกิจ (2542, น. 42) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพของอารมณ์บุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของบุคคลนั้น ๆ

Applewhite (1965, p. 6, อ้างถึงใน ศุภสิริ โสมาเกต, 2544, น. 49) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลในการปฏิบัติงานซึ่งมีความหมายกว้าง รวมไปถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพด้วย การมีความสุขที่ทำงานร่วมกับคนอื่นที่เข้าได้ มีทัศนคติที่ดีต่องานด้วย

จึงสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ในทางบวกและเป็นความรู้สึกที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาหรือสถานการณ์เปลี่ยนไป ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้ จึงหมายถึงความรู้สึกพอใจที่มีต่อการได้ร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนจนบรรลุผลหรือเป้าหมายในการเรียนรู้

2.8.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ได้มีผู้กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจดังนี้ คือ Scott (1970, p. 124, อ้างถึงใน ศุภสิริ โสมาเกต, 2544, น. 49) กล่าวว่า แนวคิดในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติมี ดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานจะมีความหมายต่อผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงานต้องมีลักษณะดังนี้ คือ คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรงและงานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวคิดของสก็อตมาประยุกต์ให้กับกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนมีแนวทาง ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการ ความสนใจของผู้เรียน และระดับความสามารถหรือพัฒนาการตามวัยของผู้เรียน
2. วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการและประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ
3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมและกำหนดเป้าหมายในการทำงาน สะท้อนผลงานและการทำงานร่วมกันได้

นอกจากนั้นศุภสิริ โสมาเกต (2544, น. 53) ได้กล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือที่ต้องปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงาน มีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน ดังนี้

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง
2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards)

จึงสรุปได้ว่า เมื่อนำแนวคิดพื้นฐานดังกล่าวมาปรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอน จึงต้องมีบทบาทสำคัญในการจัดการกิจกรรม วิธีการ สื่ออุปกรณ์ ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เพื่อตอบสนอง ความพึงพอใจให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน จนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง โดยให้ผู้เรียนได้รับผลตอบแทนจากการเรียนรู้ในแต่ละครั้งโดยเฉพาะผลตอบแทนภายในหรือรางวัล ภายในที่เป็นความรู้สึกของผู้เรียน เช่น ความรู้สึกถึงความสำเร็จของตนเมื่อสามารถเอาชนะความ ยุ่งยากต่าง ๆ ได้ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ โดยครูอาจให้ผลตอบแทนภายนอก เช่น คำชมเชยหรือการให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพึงพอใจ ดังนั้น ความพึงพอใจใน การเรียนรู้ และผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กันในทางบวก คือ เมื่อเกิดความพึงพอใจจะเกิดผลที่ดีต่อ การเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่ดีหรือที่น่าพอใจทำให้เกิดความพึงพอใจ กิจกรรมที่จัดจึงควรคำนึงถึง องค์ประกอบที่ทำให้เกิดแรงจูงใจจนเกิดเป็นความพึงพอใจในการเรียนรู้

2.8.3 วิธีวัดความพึงพอใจ

ได้มีผู้กล่าวถึงวิธีวัดความพึงพอใจ ดังนี้

สมนึก ภัททิยธนี (2544, น. 36-42) กล่าวว่า แบบสอบถามความพึงพอใจมีลำดับการสร้าง เพื่อวัดความพึงพอใจ ดังนี้

1. ศึกษาข้อความแสดงถึงความพึงพอใจและสร้างแบบสอบถามเป็นมาตราส่วน โดย กำหนดระดับคะแนนของความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ คือ ระดับ 5, 4, 3, 2, 1 และกำหนดเกณฑ์ใน การแปลความหมาย ดังนี้

ระดับ 5	4.50–5.00	หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	3.50–4.49	หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
ระดับ 3	2.50–3.49	หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ 2	1.50–2.49	หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
ระดับ 1	1.00–1.49	หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การกำหนดข้อความในแบบสอบถามมีสิ่งที่ควรคำนึงถึง ดังนี้ 1) ข้อความแสดงถึง ความรู้สึก ความเชื่อ หรือความตั้งใจในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป ไม่ใช่เป็นข้อเท็จจริง 2) ข้อความ ต้องสั้น เข้าใจง่าย ชัดเจน

2. นำแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อ ปรับปรุงข้อความ

สรุปได้ว่า การที่ผู้เรียนได้รับเสรีภาพทางการเรียน รวมทั้งได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจและมีแรงกระตุ้นที่ดี จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนและมีผลการเรียนดีขึ้น

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

รุ่งนภา เทศนา (2550, น. 69-72) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิริภรณ์ ศรีนาค (2550, น. 59-64) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีคะแนนโดยรวมเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้คะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนที่ใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่ด้านความรู้ทางภาษาของนักเรียนโดยใช้วิธีสอนทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเจตคติต่อการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ดารุณี คำมูล (2552, น. 62) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้รับการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนจำนวน 27 คน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 81.48 ของนักเรียนทั้งหมด ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 18.52 ของนักเรียนทั้งหมด โดยทุกคนมีคะแนนมากกว่า 30 คะแนน ซึ่งเกินครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม คะแนนรวมของนักเรียนทั้งหมด เฉลี่ยร้อยละ 84.26 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป แสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังพูด อยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สิริวิภา จอกกลบ (2553, น. 43) ได้ศึกษาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งหมด จำนวน 43 คน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 83.72 ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 16.28 ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ จำนวนนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 มีผลสัมฤทธิ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป ผลการศึกษานี้ แสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นักเรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ทั้งแบบรายบุคคลและเป็นกลุ่ม นอกจากนี้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ซึ่งจะเน้นการใช้ท่าทางและรูปภาพเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

อุดมลักษณ์ เนตรโกศล (2556, น. 72-79) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 79.63/78.42

ศศิรดา พันชัยภู (2556, น. 50) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนโดยการเล่าเรื่องแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการศึกษาพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของการพัฒนาความสามารถทางการฟัง และพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการเล่าเรื่องแบบตอบสนองด้วย ท่าทางมีค่าเท่ากับ 0.5802 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 58.02

ฐานิศวรร กิจพิสิฐปรีชา (2556, น. 73-77) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีพัฒนาการเรียนรู้เพิ่มขึ้น ตามค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6512 หรือร้อยละ 65.12

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีระดับความพึงพอใจเฉลี่ย 4.92 อยู่ในระดับมากที่สุด

อัจฉริยาพร รมรัตน์ (2556, น. 62-65) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับกิจกรรมแบบผสมผสาน ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการการเรียนรู้ที่ใช้พัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 83.72/82.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับกิจกรรมแบบผสมผสาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

วารุณี ศิริ (2560, น. 61-66) ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 76.73/75.83

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าดัชนีประสิทธิผล ($E.I$) ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 47.27

3. คะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ย 4.20 อยู่ในระดับมาก

แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมี ประสิทธิภาพและประสิทธิผลช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จึงควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูนำรูปแบบการเรียนรู้ ดังกล่าวไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้บรรลุผลต่อไป

ปาหนัน วรณสุข (2563, น. 112-116) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากการทำแบบประเมินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการผ่านเกณฑ์ประเมินโดยได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากการทำแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการผ่านเกณฑ์ประเมินโดยได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากแบบบันทึกผลระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประเมินจากแบบ สังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในขณะที่ฟังและพูด จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการนักเรียน มีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในด้านบุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก และ พฤติกรรมแสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ที่ 4.48 ซึ่งเป็นพฤติกรรมการกล้า แสดงออกอยู่ในระดับสูง

โดยสรุปการพัฒนาความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง (TPR) สนับสนุนให้นักเรียนร่วมกิจกรรมเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีและมีพัฒนาการฟังและพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนจึงสามารถนำการจัดการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์

การเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จ จึงควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูนำรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้บรรลุผลต่อไป

2.9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Asher (1979, pp. 24-32) ได้ทำการทดลองสอนภาษาสเปนแก่นักศึกษาผู้ใหญ่ใช้เวลาในการทดลอง 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในเวลา 2 ภาคเรียน สอนด้วยวิธีใช้ประโยคคำสั่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดก็ให้พูดโดยใช้ประโยคคำสั่งเช่นกัน เมื่อดำเนินการสอนไปได้ร้อยละ 20 ของเวลาเรียนทั้งหมด ปรากฏว่าผู้เรียนสามารถพูดภาษาสเปนกับผู้สอนได้ ต่อมาสามารถแต่งเรื่องและแสดงบทบาทสมมติเป็นภาษาสเปนได้ ในการสอนครั้งนี้ไม่มีการสอนอ่านและเขียนที่เป็นระบบเมื่อดำเนินการสอนไปได้ครึ่งหนึ่งของเวลาเรียนทั้งหมด คือ 45 ชั่วโมง ผลปรากฏว่าผู้เรียนเข้าใจคำพูดซึ่งเป็นประโยคคำสั่ง ร้อยละ 70 สามารถพูดประโยคทั่วไปได้ร้อยละ 20 อ่านและเขียนได้ ร้อยละ 10 และผลสำเร็จในการฟังที่เรียนในเวลา 45 ชั่วโมง เท่ากับการเรียนด้วยวิธีอื่นเป็นเวลา 200 ชั่วโมง และเท่ากับการเรียนด้วยวิธี Audio-Lingual 75 ชั่วโมง เมื่อเสร็จสิ้นการสอน 90 ชั่วโมง มีผลสำเร็จเท่ากับการเรียนด้วยวิธี Audio-Lingual ที่ใช้เวลาเรียน 150 ชั่วโมง

Haley (1986, pp. 3295-A) ได้ศึกษาผลการโต้ตอบทันทีและการใช้ท่าทางในการตอบสนองที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะคิด แรงจูงใจ และความสนใจของนักเรียนในประเทศสเปน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จในทักษะการพูดหรือไม่เมื่อได้รับการสอนแบบ TPR กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในบัลติมอร์ จำนวน 178 คน ซึ่งได้รับการวัดผลโดยการให้พูดวัดทักษะคิด แรงจูงใจและตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถการพูดสูงขึ้นและการสอนแบบ TPR เป็นวิธีสอนที่ได้ผลดีในการสอนภาษาต่างประเทศ

Rashed (1990, pp. 732-A) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบ TPR และการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) ที่มีผลต่อการฟังเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศอียิปต์ ผู้เรียนเป็นนักเรียนชาย จำนวน 100 คน ในระดับอุดมศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มแรกสอนด้วยวิธีสอนแบบ TPR กลุ่มที่สองสอนด้วยวิธีสอนแบบ Audio-Lingual พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าและมีความคงทนในการเรียนรู้นานกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบ Audio-Lingual

Zuengler (1993, pp. 403-432) ได้ทดลองส่งเสริมกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-เมดิสัน สหรัฐอเมริกา กลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาชายในวิชาเอกเดียวกันเป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 22 คน กับนักศึกษาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาแม่ 23 คน รวม 45 คน โดยให้นักศึกษาทั้ง 45 คนนี้ ฟังบทสนทนาเกี่ยวกับเนื้อหาในวิชาเอกของเขา ด้วยการใส่หูฟังในห้องปฏิบัติการพร้อมกัน 1 บท จากนั้นให้นักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จับคู่กับนักศึกษาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 15 คู่ ส่วนอีก 15 คน ที่เหลือเป็นผู้สังเกตการณ์ จากนั้นให้นักศึกษาทั้ง 15 คู่ ฟังบทสนทนาที่ 2 ด้วยกัน ในขณะที่ฟังการสนทนาให้ทุกคนมีโอกาสพูดคุยกันให้มากที่สุด มีการหยุดเทปเพื่อทำความเข้าใจเป็นระยะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงปฏิกิริยาตอบสนองว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจด้วยท่าทางหรือน้ำเสียง จนผู้พูดและผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ตรงกัน ผู้สอนจะใช้คำถามเพื่อให้คู่สนทนาได้มีโอกาสพูดคุยถึงสิ่งอื่น ๆ ที่ขยายออกไปจากการสนทนา หลังจากการเรียนปรากฏว่าผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว และผู้สังเกตการณ์ก็สามารถเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน เมื่อผู้ทำการทดลองได้นำไปทดลองกับกลุ่มนักศึกษาหญิงและกลุ่มสหศึกษาก็ปรากฏว่า ได้ผลดีเช่นเดียวกัน

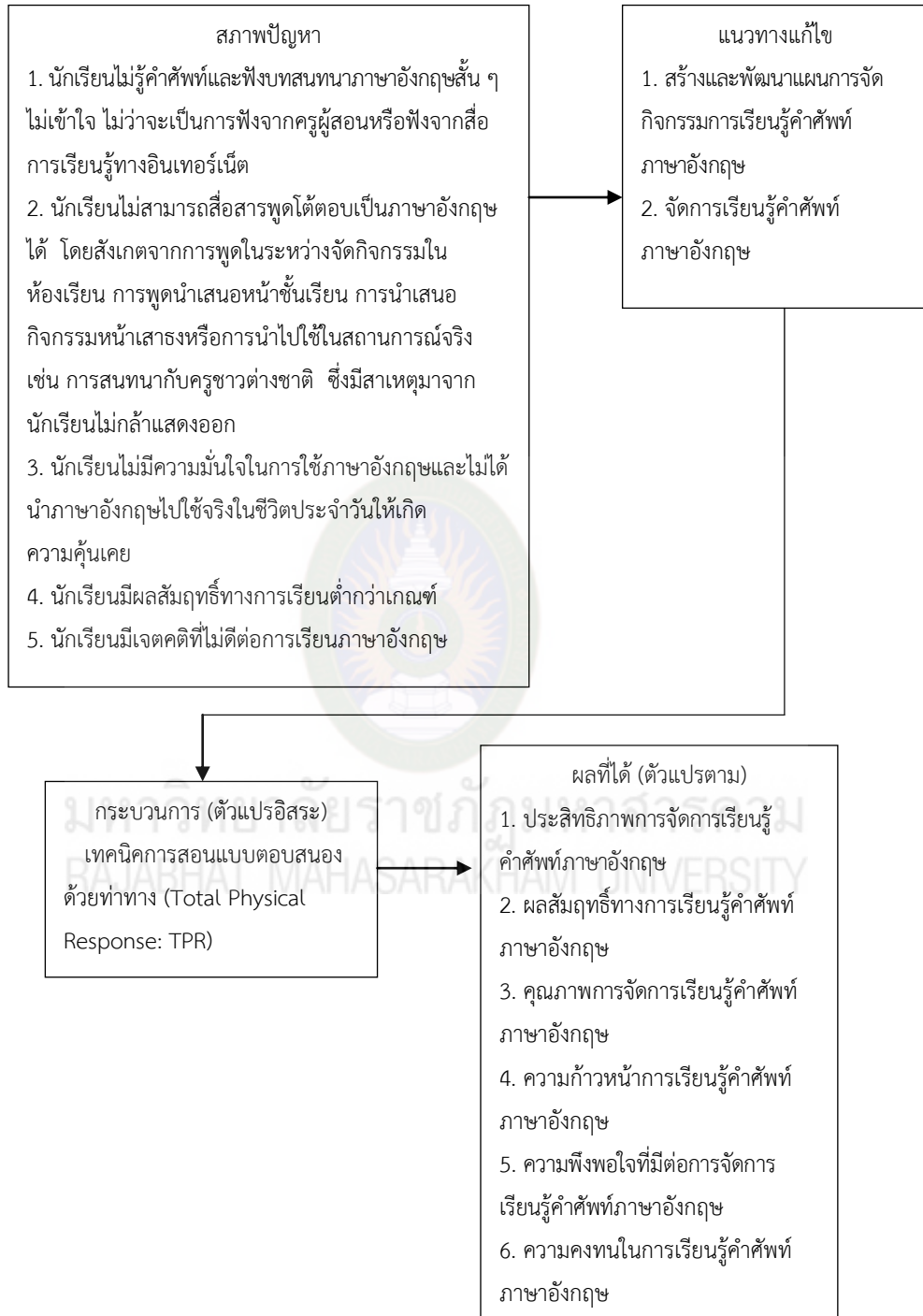
Francisco (2011, p. 89) ได้ทดลองวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการที่ถูกยืนยันว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการสอนภาษาอังกฤษและสำหรับเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษในระยะแรกเริ่ม วิธีสอนนี้ คือ วิธีสอนที่ดีที่สุดที่จะใช้กับเด็กหรือผู้เรียนในระดับเริ่มต้นเราค้นพบว่าวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางว่าเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กพัฒนาเมื่อพวกเขาผสมผสานการกระทำและพวกเขากลายเป็นผู้กระทำด้วยการออกคำสั่งด้วยคำพูด ท่าทาง และส่งผลให้แรงจูงใจเพิ่มขึ้น ผลการศึกษาที่มีดังนี้ การเรียนการสอน TPR มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อความเข้าใจในการฟังคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พิการทางจิตใจและผลของการเรียนการสอน TPR เกี่ยวกับความสามารถในการอธิบายคำภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่พิการทางด้านจิตใจมีความไม่แน่นอน การเรียนการสอน TPR มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการเก็บรักษาความเข้าใจในการฟังคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พิการทางจิตใจ ผลของการเรียนการสอน TPR เกี่ยวกับการเก็บรักษาความสามารถในการอธิบายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พิการทางด้านจิตใจมีความไม่แน่นอน การเรียนการสอน TPR สามารถกระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น จะเห็นว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีกิจกรรมที่สนุกสนานเหมาะสำหรับการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการสอนภาษาต่างประเทศหลาย ๆ ภาษา และเหมาะสำหรับผู้เรียนในวัยเริ่มเรียนเพราะมีความตื่นตัวสูง ชอบการแสดงออกและการเคลื่อนไหวร่างกาย นอกจากนี้ยังส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ผู้วิจัยจึงได้นำวิธีสอนนี้มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.8 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. วิธีดำเนินการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 67 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.2.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน ๆ ละ 5 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง

3.2.2 แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 25 ข้อ

3.2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ

3.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ จำนวน 15 ข้อ

3.3 การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยหนังสือ ตำรา วารสารและอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คู่มือครู องค์กรความรู้เกี่ยวกับแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ องค์กรความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3.3.1.2 วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ นำองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ามากำหนดกรอบขอบข่ายและองค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นดำเนินการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (ฉบับร่าง)

3.3.1.3 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ฉบับร่าง) ที่จัดทำขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาได้ให้คำแนะนำ ดังนี้

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะขึ้นอยู่กับความเจริญของพัฒนาการด้านต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนซึ่งมีทั้งด้านชีววิทยาและสภาพแวดล้อม เช่น สถิติปัญญาของผู้เรียน สภาพร่างกาย สภาพทางสังคม และสภาพทางด้านอารมณ์ นอกจากนี้ความคงทนในการเรียนรู้อยู่ขึ้นอยู่กับภูมิหลังและประสบการณ์ วุฒิภาวะ ความสนใจและเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมของผู้สอน

2) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นอกจากจะเสริมสร้างความรู้ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์แล้ว ผู้เรียนควรได้รับการเสริมสร้างจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รวมทั้งช่วยปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมที่ดีงามและสร้างศรัทธาในเอกลักษณ์ไทย

3) หนังสืออ่านเพิ่มเติมและแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตถือเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่ง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีที่ควรระบุแหล่งสืบค้นข้อมูลที่ชัดเจน ถูกต้องและเป็นระบบตามหลักการอ้างอิง เพราะหนังสืออ่านเพิ่มเติมและแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตจะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองส่งเสริมจินตนาการและช่วยขยายความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

4) ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ฉบับร่าง) ตามคำแนะนำและผ่านความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำมาจัดพิมพ์เพื่อนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบให้คำแนะนำและประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้ 1) นางจรินยา โปธิแทน ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนดอนไทรงามพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 2) นางอรุณศิริ พลรักษา ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชุมชนเชียงใหม่พัฒนา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ 3) นางสาวกรณียวันณ์ ไคร์นุ่นสิงห์ ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 4) นายเทอดเกียรติ ชูรัฐรักษ์ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนดอนแคนโนนเปลือยวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาภาคสกลนคร เขต 2 ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติการวิจัย 5) นายทวี พรหมมา ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนไตรรัตน์พิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและภาษา

5) ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ฉบับร่าง) โดยผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะให้ปรับปรุงเกี่ยวกับการใช้ภาษา ลำดับขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา จนผ่านความเห็นชอบและการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ

6) นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ฉบับร่าง) ที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาตรวจให้คะแนนแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย โดยยึดเกณฑ์การประเมินของ บุญชม ศรีสะอาด (2553, น. 100) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.51-5.00	มีคุณภาพมากที่สุด
3.51-4.50	มีคุณภาพมาก
2.51-3.50	มีคุณภาพปานกลาง
1.51-2.50	มีคุณภาพน้อย
1.00-1.50	มีคุณภาพน้อยที่สุด

โดยกำหนดให้มีคะแนนคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป จึงจะถือว่าเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคุณภาพสามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ ดังตารางที่ 3.1-3.3

ตารางที่ 3.1 ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	
	$\bar{X}$	แปลความหมาย
1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด		
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.80	มากที่สุด
1.2 สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้	4.80	มากที่สุด
1.3 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.60	มากที่สุด
1.4 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายสามารถประเมินผลได้	4.80	มากที่สุด
1.5 สามารถประเมินผลได้	4.60	มากที่สุด
รวม	4.72	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	
	$\bar{X}$	แปลความหมาย
2. สารสำคัญ		
2.1 ความถูกต้อง	5.00	มากที่สุด
2.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.80	มากที่สุด
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.60	มากที่สุด
2.4 สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	5.00	มากที่สุด
รวม	4.85	มากที่สุด
3. เนื้อหาสาระ		
3.1 สอดคล้องกับผลจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	มากที่สุด
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน	5.00	มากที่สุด
3.3 เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.80	มากที่สุด
3.4 สอดคล้องกับท้องถิ่น	4.40	มาก
รวม	4.80	มากที่สุด
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน		
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4.60	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.60	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ	4.80	มากที่สุด
รวม	4.80	มากที่สุด
5. สื่อการสอน		
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมการสอน	4.80	มากที่สุด
5.2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	5.00	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	
	$\bar{X}$	แปลความหมาย
5.3 ประหยัดเวลาในการสอน	5.00	มากที่สุด
รวม	4.90	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล		
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	มากที่สุด
6.3 เครื่องมือที่ใช้เหมาะสมกับวัย	4.80	มากที่สุด
6.4 การประเมินผลเป็นไปตามสภาพจริง	5.00	มากที่สุด
รวม	4.95	มากที่สุด
โดยรวม	4.83	มากที่สุด

จากตารางที่ 3.1 พบว่า โดยรวมและทุกด้านของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.83$) เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.95$) ด้านสื่อการสอน ($\bar{X} = 4.90$) ด้านสาระสำคัญ ($\bar{X} = 4.85$) ด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{X} = 4.80$) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.80$) และด้านมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ($\bar{X} = 4.72$)

ซึ่งผลที่ได้จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า โดยรวมแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 จึงสรุปได้ว่าโดยรวมแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 3.2 ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	
	$\bar{X}$	แปลความหมาย
1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด		
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.80	มากที่สุด
1.2 สอดคล้องกับพฤติกรรมกรการเรียนรู้	4.60	มากที่สุด
1.3 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.60	มากที่สุด
1.4 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายสามารถประเมินผลได้	4.80	มากที่สุด
1.5 สามารถประเมินผลได้	4.80	มากที่สุด
รวม	4.72	มากที่สุด
2. สาระสำคัญ		
2.1 ความถูกต้อง	5.00	มากที่สุด
2.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน.	4.80	มากที่สุด
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.40	มาก
2.4 สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.60	มากที่สุด
รวม	4.70	มากที่สุด
3. เนื้อหาสาระ		
3.1 สอดคล้องกับผลจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	มากที่สุด
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.80	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.40	มาก
3.4 สอดคล้องกับท้องถิ่น	4.80	มากที่สุด
รวม	4.75	มากที่สุด
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน		
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.80	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.60	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	
	$\bar{X}$	แปลความหมาย
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4.60	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.60	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนในการปฏิบัติ	5.00	มากที่สุด
รวม	4.72	มากที่สุด
5. สื่อการสอน		
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมการสอน	5.00	มากที่สุด
5.2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	5.00	มากที่สุด
5.3 ประหยัดเวลาในการสอน	4.80	มากที่สุด
รวม	4.93	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล		
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.80	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	มากที่สุด
6.3 เครื่องมือที่ใช้เหมาะสมกับวัย	5.00	มากที่สุด
6.4 การประเมินผลเป็นไปตามสภาพจริง	4.80	มากที่สุด
รวม	4.90	มากที่สุด
โดยรวม	4.80	

จากตารางที่ 3.2 พบว่า โดยรวมและทุกด้านของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$) เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ ด้านสื่อการสอน ($\bar{X} = 4.93$) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.90$) ด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{X} = 4.75$) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.72$) ด้านมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ($\bar{X} = 4.72$) และด้านสาระสำคัญ ($\bar{X} = 4.70$)

ซึ่งผลที่ได้จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า โดยรวมแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 จึงสรุปได้ว่าโดยรวมแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 3.3 ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	
	$\bar{X}$	แปลความหมาย
1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด		
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.40	มาก
1.2 สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้	4.40	มากที่สุด
1.3 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.60	มากที่สุด
1.4 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายสามารถประเมินผลได้	4.60	มากที่สุด
1.5 สามารถประเมินผลได้	4.60	มากที่สุด
รวม	4.52	มากที่สุด
2. สาระสำคัญ		
2.1 ความถูกต้อง	4.80	มากที่สุด
2.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.80	มากที่สุด
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5.00	มากที่สุด
2.4 สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	5.00	มากที่สุด
รวม	4.90	มากที่สุด
3. เนื้อหาสาระ		
3.1 สอดคล้องกับผลจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	มากที่สุด
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.60	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	
	$\bar{X}$	แปลความหมาย
3.3 เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5.00	มากที่สุด
3.4 สอดคล้องกับท้องถิ่น	5.00	มากที่สุด
รวม	4.85	มากที่สุด
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน		
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.60	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.40	มาก
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4.80	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5.00	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ	5.00	มากที่สุด
รวม	4.76	มากที่สุด
5. สื่อการสอน		
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมการสอน	4.80	มากที่สุด
5.2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	5.00	มากที่สุด
5.3 ประหยัดเวลาในการสอน	4.20	มากที่สุด
รวม	4.66	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล		
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.40	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.00	มาก
6.3 เครื่องมือที่ใช้เหมาะสมกับวัย	5.00	มากที่สุด
6.4 การประเมินผลเป็นไปตามสภาพจริง	5.00	มากที่สุด
รวม	4.60	มากที่สุด
โดยรวม	4.71	มากที่สุด

จากตารางที่ 3.3 พบว่า โดยรวมและทุกด้านของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.71$) เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยคือ ด้านสาระสำคัญ ($\bar{X} = 4.90$) ด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{X} = 4.85$) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.76$) ด้านสื่อการสอน ($\bar{X} = 4.66$) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.00$) และด้านมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ($\bar{X} = 4.52$)

ซึ่งผลที่ได้จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า โดยรวมแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.71 จึงสรุปได้ว่าโดยรวมแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด

7) นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (ฉบับร่าง) ที่ผ่านความเห็นชอบจากผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปทดลองใช้ จำนวน 2 ครั้ง เพื่อปรับปรุงคุณภาพ ดังนี้

- 1) การทดลองครั้งที่ 1 ทดลองกลุ่มย่อย โดยใช้ทดลองสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วยกลุ่มนักเรียนที่เรียนเก่ง จำนวน 3 คน กลุ่มปานกลาง จำนวน 3 คน และกลุ่มอ่อน จำนวน 3 คน ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 1.85 ถึง 3.64 แล้วดำเนินการทดลองใช้ตามลำดับขั้นเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และเวลา ผลปรากฏว่ากิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับขั้นใช้เวลามากกว่าที่กำหนดไว้ จึงปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเวลาและนักเรียน
- 2) การทดลองครั้งที่ 2 ทดลองกลุ่มใหญ่ โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและเคยผ่านการเรียนเนื้อหาเรื่องนี้มาแล้ว จำนวน 23 คน เพื่อหาข้อบกพร่องของกิจกรรมการเรียนรู้ ผลปรากฏว่านักเรียนใช้เวลาในการเรียนรู้ตามลำดับขั้นของกิจกรรมการเรียนรู้ได้พอดีและมีความเข้าใจเนื้อหาสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ตามที่กำหนด

8) ตรวจสอบภาษา ข้อความ และองค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้(ฉบับร่าง) จากนั้นนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาตรวจสอบให้คำปรึกษาแนะนำอีกครั้งจนผ่านความเห็นชอบและนำไปจัดพิมพ์เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์สำหรับนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (ดั่งภาคผนวก ก)

3.3.2 แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาเอกสารการสร้างแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จากหนังสือการวิจัยเบื้องต้นของ บุญชม ศรีสะอาด (2553, น. 67-91)

3.3.2.2 กำหนดกรอบขอบข่ายในการประเมินและสร้างแบบประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ฉบับร่าง) ให้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการประเมิน จำนวน 25 ข้อ

3.3.2.3 นำแบบประเมิน (ฉบับร่าง) เสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับการใช้ภาษาและข้อความที่กะทัดรัดจนผ่านความเห็นชอบ

3.3.2.4 นำแบบประเมิน (ฉบับร่าง) ที่ปรับปรุงแก้ไขและผ่านความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 5 คน พิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของแบบประเมิน

3.3.2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมิน (ฉบับร่าง) ตามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ภาษา การตั้งคำถามจนผ่านความเห็นชอบของผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม

3.3.2.6 นำแบบประเมิน (ฉบับร่าง) ที่ปรับปรุงแล้ว จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป (ดั่งภาคผนวก ข)

3.3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คู่มือครูวิธีการวัดผลและประเมินผล และเนื้อหาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3.3.3.2 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้าง

3.3.3.3 สร้างตารางวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างจำนวนข้อสอบที่ต้องการกับหน่วยการเรียนรู้

3.3.3.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน (ฉบับร่าง) แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ เพื่อจะคัดเลือกให้เหลือ จำนวน 30 ข้อ

3.3.3.5 นำแบบทดสอบ (ฉบับร่าง) ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขจนผ่านความเห็นชอบ

3.3.3.6 นำแบบทดสอบ (ฉบับร่าง) เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาที่ใช้ และประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยกำหนดค่า IOC ที่ใช้ได้ คือ ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3.3.7 วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัทธิยธนี, 2551, น. 221) โดยกำหนดค่าดัชนีความสอดคล้องที่ต้องการ คือ .60-1.00 ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง .60-1.00 จำนวน 40 ข้อ (ดังตารางที่ ค 1) ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3.3.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ฉบับร่าง) จำนวน 40 ข้อ ที่มีค่าความสอดคล้องตามต้องการไปทดสอบ (Try-out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งเคยผ่านการเรียนเนื้อหาเรื่องนี้มาแล้วและไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 23 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยกำหนดค่าความยากง่าย (P) ที่ต้องการ คือ .20-80 และกำหนดค่าอำนาจจำแนก (r) ที่ต้องการคือ .20-.60 ซึ่งผลปรากฏว่าข้อสอบทั้ง 40 ข้อ มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง .20-.38 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)

อยู่ระหว่าง .20-40 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ตามวิธีของ Richardson (KR-20) เท่ากับ 0.965 (ดังตารางที่ ค 2) จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกเอาข้อสอบ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.23-0.38 และมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-0.40 เพื่อนำมาเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อไป

3.3.3.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ฉบับร่าง) จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป (ดังภาคผนวก ก)

3.3.4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

3.3.4.1 ศึกษาเอกสารการสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จากหนังสือการวิจัยเบื้องต้นของ บุญชม ศรีสะอาด (2553, น. 67-91)

3.3.4.2 กำหนดกรอบขอบข่ายในการสอบถามและสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ (ฉบับร่าง) ให้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการสอบถามจำนวน 15 ข้อ

3.3.4.3 นำแบบสอบถาม (ฉบับร่าง) ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้ออกข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับการใช้ภาษาและข้อความที่กะทัดรัดจนผ่านความเห็นชอบ

3.3.4.4 นำแบบสอบถาม (ฉบับร่าง) ที่ปรับปรุงแก้ไขและผ่านความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 5 คน พิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของแบบสอบถาม

3.3.4.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม (ฉบับร่าง) ตามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ภาษา การตั้งคำถามจนผ่านความเห็นชอบของผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม

3.3.4.6 นำแบบสอบถาม (ฉบับร่าง) ที่ปรับปรุงแล้ว จัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.4 วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.4.1 กำหนดรูปแบบการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design ดังตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 แบบแผนการทดลอง

Pre-test	Treatment	Post-test
T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T₁ หมายถึง ทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

T₂ หมายถึง ทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.4.2 ขั้นตอนดำเนินการ

3.4.2.1 ทดสอบก่อนเรียนเพื่อวัดความรู้พื้นฐานนักเรียนก่อนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนชนิด 3 ตัวเลือกที่สร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ (ทดสอบนอกเวลาเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง)

3.4.2.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ระหว่างวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 ถึงวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2560 โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 3 แผน ระยะเวลา 3 สัปดาห์ รวมเวลาทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง

3.4.2.3 ทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดความรู้ที่นักเรียนหลังจากเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนชนิด 3 ตัวเลือกที่สร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ (ทดสอบนอกเวลาเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง)

3.4.2.4 สอบถามความพึงพอใจนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ (สอบถามนอกเวลาเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง)

3.4.2.5 ทดสอบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนรู้อ่านไปแล้ว 14 วัน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบหลังเรียนชนิด 3 ตัวเลือกที่สร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ (ทดสอบนอกเวลาเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง)

ตารางที่ 3.5 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

สัปดาห์ที่	วัน/เดือน/ปี	กิจกรรมการเรียนรู้	ช่วงเวลา
-	19 พ.ค.60	ทดสอบก่อนเรียน	09.20-10.10 น.
1	22 พ.ค.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 1	09.20-10.10 น.
	23 พ.ค.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 2	09.20-10.10 น.
	24 พ.ค.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 3	09.20-10.10 น.
	25 พ.ค.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 4	09.20-10.10 น.
	26 พ.ค.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 5	09.20-10.10 น.

(ต่อ)

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)

สัปดาห์ที่	วัน/เดือน/ปี	กิจกรรมการเรียนรู้	ช่วงเวลา
2	29 พ.ค.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom ช่วงชั่วโมงที่ 1	09.20-10.10 น.
	30 พ.ค.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom ช่วงชั่วโมงที่ 2	09.20-10.10 น.
	31 พ.ค.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom ช่วงชั่วโมงที่ 3	09.20-10.10 น.
	1 มิ.ย.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom ช่วงชั่วโมงที่ 4	09.20-10.10 น.
	2 มิ.ย.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom ช่วงชั่วโมงที่ 5	09.20-10.10 น.
3	5 มิ.ย.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 1	09.20-10.10 น.
	6 มิ.ย.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 2	09.20-10.10 น.
	7 มิ.ย.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 3	09.20-10.10 น.
	8 มิ.ย.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 4	09.20-10.10 น.
	9 มิ.ย.60	สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 5	09.20-10.10 น.
-	12 มิ.ย.60	-ทดสอบหลังเรียน	09.20-10.10 น.
-	13 มิ.ย.60	-สอบถามความพึงพอใจ	09.20-10.10 น.
-	27 มิ.ย.60	-ทดสอบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษหลังเรียนรู้อ่านไปแล้ว 14 วัน	09.20-10.10 น.

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีการเก็บรวบรวมข้อมูล 4 ขั้นตอน ดังนี้

3.5.1 เก็บรวบรวมคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ

3.5.2 เก็บรวบรวมคะแนนของกระบวนการจากการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้จากการประเมิน 3 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ได้แก่ การทดสอบประจำชั่วโมง และประเมินการสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอกความหมาย 2) ด้านกระบวนการ (P) ได้แก่ ประเมินการฟัง การพูด และการอ่าน 3) ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) ซึ่งเป็นพฤติกรรมการทำงาน ได้แก่ ประเมินความมีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน

3.5.3 เก็บรวบรวมคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบหลังเรียนรู้ทันที โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ

3.5.4 เก็บรวบรวมข้อมูลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3.5.5 เก็บรวบรวมคะแนนความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนรู้ผ่านไปแล้ว 14 วัน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบหลังเรียนรู้ทันที จำนวน 30 ข้อ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

3.6.1 ทหาร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งคะแนนก่อนเรียน หลังเรียนรู้ทันที และความคงทนของความรู้หลังเรียนรู้ผ่านไปแล้ว 14 วัน

3.6.2 วิเคราะห์ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้ศึกษาสร้างและพัฒนาขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 (E_1/E_2) ที่กำหนดไว้

3.6.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

3.6.4 วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) เพื่อหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.6.5 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามวิธีของ Goodman Fretcham and Schniceider (1980, pp. 30-40, อ้างถึงใน เษชัญญ์ กิจระการ, 2545, น. 30-32)

3.6.6 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีเกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50–5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50–4.49 หมายถึง พึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50–3.49 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50–2.49 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.49 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.7.1 สถิติพื้นฐาน

3.7.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 102)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} \quad (3-1)$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนนักเรียน

3.7.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณได้จากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 103)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}} \quad (3-2)$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X แทน คะแนนดิบแต่ละตัว
 $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 n แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม
 $\sum$ แทน ผลรวม

3.7.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.7.2.1 หาประสิทธิภาพของการเรียนรู้ (80/80) คำนวณได้จากสูตร E_1/E_2 ดังนี้ (เผชญิกิจระการ, 2544, น. 49-50)

$$E_1 = \frac{\sum X}{\frac{N}{A}} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\sum Y}{\frac{N}{B}} \times 100$$
(3-3)

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนทุกหน่วย
	$\sum Y$	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียนทุกหน่วย
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

3.7.2.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample คำนวณได้จากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 109)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$
(3-4)

- เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
 D แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
 N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

3.7.2.3 หาคูณภาพการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation: C.V.) คำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$C.V. = \frac{S.D.}{\bar{X}} \times 100 \quad (3-5)$$

- เมื่อ C.V. แทน สัมประสิทธิ์ของการกระจาย
 S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

3.7.2.4 หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ (E.I.) คำนวณได้จากสูตร ดังนี้ (เผชญิกิจระการ, 2544, น. 49-50)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็มของแบบทดสอบ} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

3.7.3 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.7.3.1 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบย่อยและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากสูตร ดังนี้ (สมนึก ภัทธีชัย, 2551, น. 221)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3-6)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.7.3.2 หาค่าความยาก (Difficulty) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 81)

$$P = \frac{R_U + R_L}{2f} \quad (3-7)$$

เมื่อ P แทน ระดับความยาก
 R_U แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูก
 R_L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
 f แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำซึ่งเท่ากัน

3.7.3.3 หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Index: r) ของแบบทดสอบวัดผล
 สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 81)

$$r = \frac{R_U + R_L}{f} \quad (3-8)$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนก
 R_U แทน จำนวนคนในกลุ่มที่สูงที่ตอบถูก
 R_L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
 f แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำซึ่งเท่ากัน

3.7.3.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ทั้งฉบับ โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 85-86)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right) \quad (3-9)$$

- เมื่อ r_{tt} แทน ค่าอำนาจจำแนก
 k แทน จำนวนข้อสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่ง ๆ
 q แทน สัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อหนึ่ง ๆ = $1-p$
 S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลการวิจัย ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิจัย
2. ลำดับผลการนำเสนอผลการวิจัย
3. ผลการวิจัย

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิจัย

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผล
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
C.V.	แทน	สัมประสิทธิ์ของการกระจาย
t	แทน	สถิติทดสอบเปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.2 ลำดับผลการนำเสนอผลการวิจัย

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาคุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation)

ตอนที่ 4 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

ตอนที่ 5 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

ตอนที่ 6 วิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนผ่านไปแล้ว 14 วัน

4.3 ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 ดังตารางที่ 4.1-4.2

ตารางที่ 4.1 คะแนนเต็ม คะแนนรวม และค่าร้อยละของคะแนนที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทุกคน
ได้จากการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

แผนการจัดการ การเรียนรู้	คะแนน เต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนน รวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้าน กระบวนการ (P)	ด้าน คุณลักษณะ อันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบ ประจำ ชั่วโมง (1,350)	การสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอก ความหมาย (4,050)	การฟัง การพูด และการอ่าน (4,050)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่น ในการทำงาน (4,050)		
แผนการจัดการจัดการ เรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 1	900	77	224	230	248	779	8655
แผนการจัดการจัดการ เรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 2	900	83	247	255	261	846	9400
แผนการจัดการจัดการ เรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 3	900	81	246	251	253	831	9333
แผนการจัดการจัดการ เรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 4	900	79	249	244	258	830	9222
แผนการจัดการจัดการ เรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 5	900	82	245	248	258	833	9255

(ต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (1,350)	การระดมความคิดอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (4,050)	การฟังและการพูดและการอ่าน (4,050)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (4,050)		
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classoom ช่วงชั่วโมงที่ 1	900	77	243	245	256	821	91.22
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classoom ช่วงชั่วโมงที่ 2	900	85	248	249	256	838	93.11
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classoom ช่วงชั่วโมงที่ 3	900	82	244	246	255	827	91.88
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classoom ช่วงชั่วโมงที่ 4	900	80	251	247	256	834	92.66
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classoom ช่วงชั่วโมงที่ 5	900	81	255	244	258	838	93.11
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 1	900	82	244	250	247	823	91.44

(ต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้อะไร	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (1,350)	การระดมความคิดอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (4,050)	การฟังและการพูดและการอ่าน (4,050)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (4,050)		
แผนการจัดการเรียนรู้อะไร เรียนรู้อะไรที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 2	900	79	247	248	246	820	91.11
แผนการจัดการเรียนรู้อะไร เรียนรู้อะไรที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 3	900	80	246	244	249	819	91.00
แผนการจัดการเรียนรู้อะไร เรียนรู้อะไรที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 4	900	80	249	251	245	825	91.66
แผนการจัดการเรียนรู้อะไร เรียนรู้อะไรที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 5	900	81	245	255	243	824	91.55
ร้อยละ						91.76	

จากตารางที่ 4.1 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ได้คะแนนรวม (E_1) จากการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) คิดเป็นร้อยละ 91.76

ตารางที่ 4.2 ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

สัญลักษณ์	ความหมาย	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	ร้อยละ
E ₁	ประสิทธิภาพด้านกระบวนการ	13,500	12,388	91.76
E ₂	ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์	900	793	88.11

จากตารางที่ 4.2 พบว่า E₁ หมายถึง ประสิทธิภาพด้านกระบวนการ ซึ่งเป็นคะแนนรวมจากการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 91.76 ของคะแนนเต็มที่ได้จากการประเมิน 3 ด้าน คือ

1. ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ได้แก่ การทดสอบประจำชั่วโมง และกิจกรรมการสะกดคำอ่านออกเสียง และบอกความหมาย
2. ด้านกระบวนการ (P) ได้แก่ กิจกรรมการฟัง การพูด และการอ่าน
3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) ซึ่งเป็นพฤติกรรมการทำงาน ได้แก่ ความมีวินัยใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน

E₂ หมายถึง ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ ซึ่งเป็นคะแนนรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) มีค่าเท่ากับ 793 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.11 ของคะแนนเต็ม

ดังนั้น ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงเท่ากับ 91.76/88.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	รวมคะแนน	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	t	$\alpha = 0.01$
หลังเรียน	30	30	793	26.43	1.19	88.11	27.421	.000
ก่อนเรียน	30	30	463	15.43	2.32	51.44		

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเฉลี่ยต่อคนเท่ากับ 15.43 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน และหลังเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ยต่อคนเท่ากับ 26.43 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ซึ่งแตกต่างจากคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาคุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 คุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation: C.V.)

การทดสอบ	N	คะแนน เต็ม	รวม คะแนน	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	C.V.
คะแนนหลังเรียน	30	30	793	26.43	1.19	88.11	4.50
คะแนนก่อนเรียน	30	30	463	15.43	2.32	51.44	

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) เฉลี่ย 26.43 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 โดยคุณภาพการจัดการเรียนรู้มีค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) เท่ากับ 4.50

ตอนที่ 4 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามวิธีของ Goodman Fretchem and Schniceider (1980, pp. 30-40, อ้างถึงใน เษิญญ กิจระการ, 2545, น. 30-32)

$$\begin{aligned}
 \text{ดัชนีประสิทธิผล} &= \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็มของแบบทดสอบ} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}} \\
 &= \frac{793 - 463}{(30 \times 30) - 463} \\
 &= \frac{330}{900 - 463} \\
 &= \frac{330}{437} \\
 &= 0.7551
 \end{aligned}$$

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR) เท่ากับ 0.7551 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 75.51

ตอนที่ 5 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

รายการสอบถาม	ระดับความพึงพอใจ		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความหมาย
1. ด้านเนื้อหา			
1.1 เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่ชอบ	4.48	.46	มาก
1.2 ได้ศึกษาเรื่องที่เรียนได้ตามความต้องการ	4.42	.53	มาก
1.3 เนื้อหาที่เรียนไม่ยากเกินไป	4.54	.60	มากที่สุด
1.4 ความรู้ที่ได้รับนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.52	.62	มากที่สุด
รวม	4.49	.58	มาก
2. กิจกรรมการเรียนการสอน			
2.1 รู้สึกภูมิใจมากเมื่อตอบคำถามได้ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม	4.55	.64	มากที่สุด
2.2 ได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วมร่วมกับเพื่อน ๆ	4.58	.59	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

รายการสอบถาม	ระดับความพึงพอใจ		
	$\bar{X}$	S.D.	แปล ความหมาย
2.3 ได้ฝึกทักษะปฏิบัติและทำงานร่วมกับผู้อื่น	4.53	.66	มากที่สุด
2.4 มีความสนุกสนานกับการร่วมกิจกรรมในชั่วโมงเรียนทำให้รู้สึกพอใจ	4.54	.72	มากที่สุด
รวม	4.55	.65	มากที่สุด
3. ด้านสื่อ/อุปกรณ์การเรียน			
3.1 สื่อและอุปกรณ์น่าสนใจมาก	4.55	.71	มากที่สุด
3.2 ได้รับประสบการณ์ตรงเข้าใจดีและไม่เบื่อหน่าย	4.58	.68	มากที่สุด
3.3 มีการจัดสื่อการเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับกิจกรรมและเนื้อหา	4.60	.54	มากที่สุด
รวม	4.58	.57	มากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผล			
4.1 ได้รับทราบผลคะแนนของแต่ละกิจกรรมทันที	4.40	.63	มาก
4.2 การประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลายและเหมาะสม	4.45	.72	มาก
4.3 ประเมินทั้งด้านความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4.60	.65	มากที่สุด
4.4 วิธีการวัดผล เครื่องมือ สิ่งที่วัดและเกณฑ์ในการวัดและประเมินผล	4.48	.59	มาก
รวม	4.48	.62	มาก
โดยรวม	4.52	.64	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR) อยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 2 ด้าน คือ ด้านสื่อ/อุปกรณ์การเรียน ($\bar{X} = 4.58$) และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.55$) และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก จำนวน 2 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.49$) และด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.48$)

ตอนที่ 6 วิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนผ่านไป แล้ว 14 วัน ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนผ่านไปแล้ว 14 วัน

การทดสอบ	N	คะแนน เต็ม	รวม คะแนน	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	t	$\alpha = 0.05$
คะแนนหลังเรียนผ่านไป แล้ว 14 วัน	30	30	782	26.06	1.17	86.89	2.164	.039
คะแนนหลังเรียน สิ้นสุดทันที	30	30	793	26.43	1.19	88.11		

จากตารางที่ 4.6 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สิ้นสุดทันทีที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 และคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังการเรียนสิ้นสุด 14 วัน เท่ากับ 26.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.17 ซึ่งไม่แตกต่างกันทางสถิติ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. สรุปผล
4. อภิปรายผล
5. ข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.5.1 เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพ ไม่น้อยกว่าเกณฑ์ 80/80

1.5.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

1.5.3 เพื่อศึกษาคุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation)

1.5.4 เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

1.5.5 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

1.5.6 เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

5.2 วิธีดำเนินการวิจัย

5.2.1 ทดสอบก่อนเรียนเพื่อวัดความรู้พื้นฐานนักเรียนก่อนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนชนิด 3 ตัวเลือกที่สร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ (ทดสอบนอกเวลาเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง)

5.2.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ระหว่างวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 ถึงวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2560 โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 3 แผน ระยะเวลา 3 สัปดาห์ รวมเวลาดังกล่าวทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง

5.2.3 ทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดความรู้พื้นฐานนักเรียนหลังจากเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนชนิด 3 ตัวเลือกที่สร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ (ทดสอบนอกเวลาเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง)

5.2.4 สอบถามความพึงพอใจนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ (สอบถามนอกเวลาเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง)

5.2.5 ทดสอบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนผ่านไป 14 วัน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นชุดเดียวกับกับแบบทดสอบหลังเรียนชนิด 3 ตัวเลือกที่สร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ (ทดสอบนอกเวลาเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง)

5.3 สรุป

5.3.1 ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า เท่ากับ 91.76/88.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80

5.3.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 15.43 คะแนน และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 คะแนน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5.3.3 คุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 โดยคุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมีค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) เท่ากับ 4.50

5.3.4 ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) พบว่า เท่ากับ 0.7551 จึงสรุปได้ว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 75.51

5.3.5 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 2 ด้าน คือ ด้านสื่อ/อุปกรณ์การเรียน ($\bar{X} = 4.58$) และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.55$) และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก จำนวน 2 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.49$) และด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.48$)

5.3.6 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนรู้ผ่านไปแล้ว 14 วัน พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการเรียนรู้สิ้นสุดทันทีเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการเรียนรู้สิ้นสุดทันทีแล้วทั้งช่วง 14 วันเฉลี่ยเท่ากับ 26.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.17 ซึ่งไม่แตกต่างกันทางสถิติ

5.4 อภิปรายผล

5.4.1 ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า เท่ากับ 91.76/88.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 (E_1/E_2) สอดคล้องตามสมมติฐาน ข้อที่ 1 ที่ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพไม่น้อยกว่าเกณฑ์ 80/80

E_1 ซึ่งหมายถึง ประสิทธิภาพด้านกระบวนการนั้นเป็นคะแนนรวมจากการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 91.76 ที่ได้จากการประเมิน 3 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ได้แก่ การทดสอบประจำชั่วโมง และประเมินการสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอกความหมาย 2) ด้านกระบวนการ (P) ได้แก่ ประเมินการฟัง การพูด และการอ่าน 3) ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) ซึ่งเป็นพฤติกรรมการทำงาน ได้แก่ ประเมินความมีวินัยใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน

E_2 ซึ่งหมายถึง ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์นั้นเป็นคะแนนรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนอง

ด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) มีค่าเท่ากับ 793 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.11 ของคะแนนเต็ม

ดังนั้น ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงเท่ากับ 91.76/88.11 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ว่า การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพไม่น้อยกว่าเกณฑ์ 80/80

แสดงว่าการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์และวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุดมลักษณ์ เนตรโกศล (2556, น. 72-79) ที่ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 79.63/78.42 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วารุณี ศิริ (2560, น. 61-66) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 76.73/75.83 แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สามารถพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้จริง จึงควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูนำรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้บรรลุผลต่อไป

5.4.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 15.43 คะแนน และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 คะแนน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ก่อนเรียนและหลังเรียนสูงแตกต่างกัน

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้โดยธรรมชาติของภาษา คือ เรียนรู้แบบภาษาแม่ของตนเองเป็นวิธีการสอนภาษาที่จะพัฒนาสติปัญญาของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเล็ก ๆ ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดออกเสียงคำศัพท์ วลี และประโยคสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางประกอบจากสิ่งที่ฟังเพื่อการสื่อสารรูปแบบใหม่สำหรับผู้เรียน โดยผู้วิจัยมีการวางแผนและเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี มีการออกแบบกิจกรรม จัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้มีความหลากหลาย เหมาะสมกับวัยผู้เรียน ดังนั้น เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน ได้พูดและแสดงท่าทางทำให้เกิดความเข้าใจในคำศัพท์ที่ได้เรียน และเมื่อเกิดความสนุกสนานก็จะทำให้มีความเข้าใจในคำศัพท์หรือประโยคเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฐานิศวรร กิจพิสิฐปรีชา (2556, น. 73-77) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วารุณี ศิริ (2560, น. 61-66) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและส่งผลกระทบต่อเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จึงควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูนำรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้บรรลุผลต่อไป

5.4.3 คุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 โดยคุณภาพการจัดการเรียนรู้มีค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) เท่ากับ 4.50 ซึ่งหมายความว่าคุณภาพการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) อยู่ในระดับดีเยี่ยม สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 3 ที่ว่าการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) มีค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจายน้อยกว่า 10.00

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะรับรู้และเข้าใจภาษาได้ด้วยการได้ยิน โดยเฉพาะเด็กซึ่งมีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ ในช่วงระยะเวลาอันสั้น นอกจากนั้นยังเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนเพื่อการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศและกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไป สอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2542, น. 24-25) ที่ได้กล่าวว่า การพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพและเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขตามกรอบและทิศทางจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ครูผู้สอนสามารถออกแบบการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ 4 ด้าน คือ การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทั้งทางด้านร่างกาย (Physical Participation) ด้านสติปัญญา (Intellectual Participation) การมีส่วนร่วมทางสังคม (Social Participation) และมีส่วนร่วมทางอารมณ์

5.4.4 ดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) พบว่าเท่ากับ 0.7551 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 75.51 สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า ความก้าวหน้าของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลัง

การเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพิ่มขึ้นหลังเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 75.00

ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง การปฏิบัติซ้ำ ๆ ทำให้เกิดทักษะและความชำนาญมากขึ้น จึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วารุณี ศิริ (2560, น. 61-66) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I) ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 47.27 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศศิรดา พันชัยภู (2556, น. 50) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนโดยการเล่าเรื่องแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการศึกษาพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของการพัฒนาความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการเล่าเรื่องแบบตอบสนองด้วย ท่าทางมีค่าเท่ากับ 0.5802 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 58.02 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุดมลักษณ์ เนตรโกศล (2556, น. 80) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6331 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 63.31 แสดงว่าการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการเคลื่อนไหว ปฏิบัติท่าทางต่าง ๆ สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

5.4.5 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 5 ที่ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนได้ขยับเคลื่อนไหวร่างกายตลอดเวลา ซึ่งเป็นสิ่งที่แปลกใหม่และเหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียนที่ชื่นชอบการเคลื่อนไหว การแสดงออก จึงทำให้มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริภรณ์ ศรีนาค (2550, น. 59-64) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเจตคติต่อการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริวิภา จอกลบ (2553, น. 43) ที่ได้ศึกษาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ซึ่งจะเน้นการใช้ท่าทางและรูปภาพ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย รวมทั้งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฐานิศวรร กิจพิสิฐปรีชา (2556, น. 73-77) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีระดับความพึงพอใจเฉลี่ย 4.92 อยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วารุณี ศิริ (2560, น. 61-66) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ย 4.20 อยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความสนุกสนานกับการเรียนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนได้อีกด้วย (Emotional Participation)

5.4.6 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนรู้ผ่านไป แล้ว 14 วัน พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการเรียนสิ้นสุดทันทีเฉลี่ย

เท่ากับ 26.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจาก การเรียนสิ้นสุดทันทีแล้วทั้งช่วง 14 วันเฉลี่ยเท่ากับ 26.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.17 ซึ่งไม่แตกต่างทางสถิติ สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 6 ที่ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) หลังเรียนรู้ผ่านไปแล้ว 14 วัน ไม่แตกต่างกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลังเรียน

เมื่อพิจารณาคะแนนแล้วสามารถสรุปได้ว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) มีคะแนนความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ที่แม้ว่าจะทิ้งช่วงไปแล้ว 14 วัน ก็ยังสามารถจดจำคำศัพท์นั้น ๆ ได้ ถึงแม้จะมีคะแนนเฉลี่ยลดลงแต่ก็ เพียงเล็กน้อยจนไม่เห็นความแตกต่างทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) คำศัพท์ที่กำหนดมีความเหมาะสมกับระดับและความต้องการของผู้เรียน ครูผู้สอนมีวิธีการนำเสนอ คำศัพท์ใหม่อย่างหลากหลายและให้ผู้เรียนได้ทบทวนคำศัพท์นั้น ๆ ในบริบทต่าง ๆ บ่อยครั้งเพื่อให้ ผู้เรียนซึมซับความหมายและจดจำคำศัพท์ได้เร็วขึ้น นอกจากนี้จะพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนหลังจากการเรียนสิ้นสุดทันทีแล้วทั้งช่วง 2 สัปดาห์ ที่ไม่แตกต่างกันทางสถิติ อาจเป็นผลมา จากเมื่อผู้เรียนทำแบบทดสอบเสร็จแล้วนั้น ผู้เรียนได้ตรวจสอบคำตอบหรือซักถามคำตอบกับ ครูผู้สอนและเพื่อน ซึ่งวิธีการดังกล่าวถือเป็นกลวิธีการเรียนอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความจำได้แม่นยำจน นำไปสู่ความคงทนในการจำคำศัพท์ สอดคล้องกับที่ Rashed (1990, pp. 732-A) ได้ทำการทดลอง เปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษด้วย การสอนแบบ TPR และการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) ที่มีผลต่อการฟังเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เริ่มเรียน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศอียิปต์ พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าและมีความคงทนในการเรียนรู้มากกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการสอน แบบ Audio-Lingual และสอดคล้องกับที่ Francisco (2011, p. 89) ได้ทดลองวิธีสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการที่ถูกยืนยันว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ และสำหรับเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษในระยะแรกเริ่ม วิธีสอนนี้ คือ วิธีสอนที่ดีที่สุดที่จะใช้กับเด็กหรือ ผู้เรียนในระดับเริ่มต้น เราค้นพบว่าวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางว่าเป็นตัวกระตุ้นให้เด็ก

พัฒนาเมื่อพวกเขาผสมผสานการกระทำและพวกเขากลายเป็นผู้กระทำด้วยการออกคำสั่งด้วยคำพูดท่าทาง และส่งผลให้แรงจูงใจเพิ่มขึ้น ผลการศึกษาการเรียนการสอน TPR มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อความเข้าใจในการฟังคำ ความสามารถในการอธิบายคำ และ TPR สามารถกระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

5.5 ข้อเสนอแนะ

5.5.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

5.5.1.1 ครูต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละชั่วโมงให้ดี พร้อมกับเตรียมสื่อ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้พร้อม เพื่อบรรยากาศการเรียนจะได้ต่อเนื่องและเป็นไปอย่างสนุกสนาน

5.5.1.2 ครูควรมีการเสริมแรงให้กับนักเรียนอยู่เสมอในการทำกิจกรรม เพราะตอนแรกนักเรียนยังเขินอายที่จะแสดงท่าทาง แต่เมื่อนักเรียนปฏิบัติแล้วได้รับคำชมก็จะทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น

5.5.1.3 ครูผู้สอนควรนำบัตรคำศัพท์มาใช้เป็นอุปกรณ์จัดตกแต่งห้องในมุมสร้างเสริมความเข้าใจและความคงทนในการจำคำศัพท์

5.5.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.5.2.1 ควรนำวิธีการสอนโดยตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่นที่ช่วงวัยใกล้เคียงกัน เช่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4

5.5.2.2 ควรนำวิธีสอนนี้ไปใช้กับการสอนวิชาอื่น ๆ จะทำให้นักเรียนจดจำคำศัพท์และประโยคในบทเรียนได้ดีและยังสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้สนุกสนานมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กนิษฐา ระเวช. (2543). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์
กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมวิชาการ. (2541). คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
The Children's Response TPR and Beyond. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กฤษณา ศักดิ์ศรี. (2530). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: รุ่งสาสน์.
- กศยา แสงเดช. (2548). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- เขียน วันทนีตระกูล. (2551). หลักการและวิธีการสอน. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยมหามกุฏ
ราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2553). การประเมินผลการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาสารคาม:
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). การพัฒนาหลักสูตร. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2552). การวิจัยหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม:
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2537). การประเมินผลสื่อประสม ใน เอกสารการสอนชุดวิชา 21322
สื่อการสอนระดับมัธยมศึกษาศึกษา เล่ม 2 หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2532). คำบรรยายวิชาบทเรียนสำเร็จรูป. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช. (2544). คู่มือการเขียนแผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ: ฟลิทส์เซ็นเตอร์.

- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). *การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- ดารุณี คำมูล. (2552). *การศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ถวัลย์ มาศจรีส. (2550). *คู่มือการจัดทำผลงานวิชาการประเภทงานเรียงหนังสือ*. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.
- ทิตนา แคมมณี. (2542). *การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ฐปทอง กว่างสวาสดี. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา Teaching and Learning English at Elementary Education Level*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นวพร ชลารักษ์. (2558). *สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูชาวต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดลำพูน*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บัญชา อึ้งสกุล. (2545). *การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ: หลักการ ทักษะและการปฏิบัติ*. วารสารวิชาการ, 5(7), 52-70.
- บำรุง โตรรัตน์. (2534). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 8)*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประนอม สุรัสวดี. (2535). *กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาพรรณ นิลอรุณ. (2530). *ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาโดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ปวีณา บุตรวงศ์. (2558). ผลการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กลวิธีลื่นชรมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด. มหาสารคาม:
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปาหนัน วรรณสุข. (2563). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR).
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เผชิญ กิจระการ. (2544). การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E₁/E₂).
วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 7, 49-50.
- เผชิญ กิจระการ. (ม.ป.ป.). ดัชนีประสิทธิผล. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เผชิญ กิจระการ. (2545). ดัชนีประสิทธิผล. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,
8, 30-32.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สูดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่..การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่.
กรุงเทพฯ: ไทยร่มเกล้า.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2540). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสมัย รุ่งโรจน์นิมิตชัย. (2548). การศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจาก
การสอนโดยใช้กิจกรรมเกมคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มนตรี ฉะยมแหลม. (2536). ความพึงพอใจในภาระหน้าที่และงานของเกษตรกรอำเภอในจังหวัด
ภาคเหนือ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2537). ประมวลสาระชุดวิชาสัมมนาปัญหาและแนวโน้มทางการ
บริหารการศึกษา หน่วยที่ 5-8. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มาลินี จุฑะรพ. (2537). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ์การพิมพ์.
- รุ่งนภา เทศนา. (2550). การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนแบบปกติ.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

- โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม (ฝ่ายประถมศึกษา). (2560). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปีการศึกษา 2560*. มหาสารคาม: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วรชาติ ภูทอง. (2537). *ผลการสอนแบบสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายที่มีต่อการจำคำศัพท์ผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วารุณี สิริ. (2560). *การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิเชียร ใจทน. (2538). *การพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2549). *นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้*. กทม.: ประสานการพิมพ์.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กทม.: ประสานการพิมพ์.
- วิลาสินี แก้ววรา. (2550). *การใช้แฟลชการ์ดเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของเด็กก้อทิสติก*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศลใจ วิบูลย์กิจ. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคการประสานงานของศิษษาธิการอำเภอกับความพึงพอใจในการทำงานของเจ้าหน้าที่ในสำนักงานศึษาธิการอำเภอ เขตการศึกษา 3*. สงขลา: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- ศศิรดา พันชัยภู. (2556). *การพัฒนาความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนโดยการเล่าเรื่องแบบตอบสนองด้วยท่าทาง*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิริภรณ์ ศรีนาค. (2550). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ศุภศิริ โสมาเกตู. (2544). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้โดยโครงงานกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). *การวัดผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กทม.: ประสานการพิมพ์.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2552). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กทม.: ประสานการพิมพ์.
- สมโภชน์ ธรรมแสง. (2546). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมสวรรค์ พันธุ์เทพ. (2540). *การนำวิธีสอนแบบมุ่งประสิทธิผลไปใช้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และบรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สาโรช ไสยสมบัติ. (2534). *ความพึงพอใจในการทำงานของครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2554). *แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545-2559)*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำลี รักสุทธี. (2553). *เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรแบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- สิริวิภา จอกกลบ. (2553). *ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2551). *กลยุทธ์การสอนคิดแก้ปัญหา* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2550). *การใช้สถิติในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2551). *วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด บันทึกการเรียนรู้การอบรมเชิงปฏิบัติการชมรมนักคิด EK BOOKS*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2546). *19 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- เสงี่ยม โตรัตน์. (2534). *การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษ*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- อรพิน พจนานนท์. (2537). *การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา*.
ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อรรชนิดา หวานคง. (2559). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21.
วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร, 7(2), 304-314.
- อัจฉริยาพร รมรัตน์. (2556). *การพัฒนาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับกิจกรรม
แบบผสมผสาน*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อุดมลักษณ์ เนตรโกศล. (2556). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Asher, James. (1979). *Learning Another Language Through Actions: The Complete
Teacher's Guide Book*. California: Sky Oaks Publication.
- Asher, James. (1982). *Learning Another Language Through Actions*. California:
Production.
- Atkinson, R.C. and Shiffrin, R.M. (1986). Human Memory : A Proposal System and Its
Control Processes. *The Psychology of Learning and Motivation Vol. 2*.
New York: cademic Press.
- Baddeley, A.D. (1990). *Human Memory: Theory and Practice*. East Sussex:
Psychology Press.
- Boyet L. Batang. (2014). Communicative Competence and Language Learning Styles of
Prospective Teachers of English. *International Refereed Research Journal*. Issue.

- Festallor_Education School. (2020). *ความสำคัญของภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ*. สืบค้นจาก <https://www.festallor-edu.com/post/why-english-is-important>.
- Francisco Delgado. (2011). *Teaching English Vocabulary to Third Graders Through the Application on the total Physical Response Method*. Master's Thesis Colombo: Universidad Tecnologica De Pereira.
- Gairns, R. and Redman, S. (1986). *Working with Words*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Haley, Majorie Hall. (1986). A Study of the Effectiveness of Simultaneous Oral Production and the Total Physical Response Strategy on the Speaking Achievement, Attitude, Motivation and Interest of Level I Spanish. *Dissertation Abstracts International*, 47(9), 3295-A.
- Hashemi, M. and M. Azizinezhad. (2014). Computer Assisted Language Learning (CALL) and listening skill of Iranian EFL learners *Procedia-Social and Behavioral Science*, 2011. <<http://dx.doi.org/10.1016/j.sbspro.2011.>>.
- Haycraft, J. (1991). *An Introduction of English Teaching*. London: Longman Group UK.
- Lado, Robert. (1986). *Language Teaching: A Scientific Approach*. New York: McGraw-hill.
- Long, Michael H. and Jack Richards. (1987). *Methodology in TESOL*. Singapore: Harper and Row Publishers.
- Nation, I.S.P. (1983). *Teaching and Learning Vocabulary*. Wellington: English Language Institute University of Wellington.
- Nation, I.S.P. (2001). *Learning Vocabulary in Another Language*. Cambridge: Cambridge University
- Phillips, S. (2545). *กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก= Young Learners*. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- Rashed, Mohamed Khyrat Mahmoud. (1990). The Effect of Total Physical Response Method Versus the Audio-lingual Method on the Rate of Attainment In Listening Comprehension of Egyptian Beginners of English as a Foreign Language. *Dissertation Abstracts International*, 51(3), 732-A.

- Richard, Jack C. (1976). *The role of vocabulary teaching*. USA.: TESOL Quarterly.
- Schmitt, N. (1997). Vocabulary Learning Strategies. In: N. Schmitt and M. McCarthy. (Eds). *Vocabulary: Description, Acquisition and Pedagogy*. Cambridge: Cambridge University Press. 199–227.
- Schmitt, N. (1998). Quantifying Word Association Responses: What Is Native Like?. *System*, 26(3), (389–401).
- Schmitt, N. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Scott, Wendy A. and Lisbeth H. Ytreberg. (1990). *Teaching English to Children*. Longman Press.
- Zuengler, Jane. (1993). Encouraging Learners Conversational Participation: The Effects of Content Knowledge. *Language Learning*, 43(3), 403–432.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รหัสวิชา อ12101 รายวิชาภาษาอังกฤษ
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
เรื่อง My Classroom	รวมเวลา 5 ชั่วโมง/สัปดาห์
เนื้อหา My Classroom	เวลาเรียน 1 ชั่วโมง
ครูผู้สอน.....	สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

- ต. 1.1 ป. 2/1 ปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ และคำขอร้องง่าย ๆ ที่ฟัง
- ต. 1.1 ป. 2/2 ระบุตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียง และสะกดคำและอ่านประโยคง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน
- ต. 1.1 ป. 2/3 เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ฟัง
- ต. 1.1 ป. 2/4 ตอบคำถามจากการฟังประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ ที่มีภาพประกอบ
- ต. 1.2 ป. 2/1 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง
- ต. 1.2 ป. 2/2 ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

- ต. 2.1 ป. 2/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย
- ต. 2.2 ป. 2/1 ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

- ต. 3.1 ป. 2/1 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

- ต. 4.1 ป. 2/1 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
- ต. 4.2 ป. 2/1 ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

2. สำคัญ

ห้องเรียนเป็นสถานที่ที่นักเรียนมารวมกันเพื่อรับความรู้จึงมีสิ่งต่าง ๆ อำนวยความสะดวก เพื่อการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนจึงควรต้องรู้จักลักษณะและส่วนต่าง ๆ ของชั้นเรียน ตลอดจนสิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่ในชั้นเรียน รวมทั้งบุคคลที่อยู่ในชั้นเรียนด้วย

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 ด้านความรู้ (Knowledge: K)

นักเรียนสามารถบอกถึงลักษณะของชั้นเรียน รู้จักสิ่งของเครื่องใช้ที่อยู่ในชั้นเรียน และนำมาใช้ได้ถูกต้อง

3.2 ด้านกระบวนการ (Process: P)

3.2.1 นักเรียนออกเสียง บอกความหมาย สกศดคำศัพท์เกี่ยวกับชั้นเรียนได้

3.2.2 นักเรียนถาม-ตอบเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ในชั้นเรียนได้

3.2.3 นักเรียนดูภาพแล้วบอกความหมายของภาพนั้น ๆ ได้

3.2.4 นักเรียนฟังแถบบันทึกเสียง พูด และอ่านตามได้ถูกต้อง

3.3 ด้านคุณลักษณะ (Attribute: A)

3.3.1 นักเรียนมีระเบียบวินัยและมุ่งมั่นในการทำงาน

3.3.2 นักเรียนมีความใฝ่รู้โดยหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งต่าง ๆ ได้

3.3.3 นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

4. สำคัญการเรียนรู้

4.1 คำศัพท์

a classroom	a blackboard	a window	a door
a school	a table	a desk	a chair
a pencil	a book	a notebook	a pencil case
a computer	a ruler an eraser		a school bag

4.2 โครงสร้างประโยค

What's this/that?

It's a (book).

Is this/that (an eraser)?

Yes, it is./ No, it isn't.

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 5.1 ความสามารถในการสื่อสาร
- 5.2 ความสามารถในการคิด
- 5.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา
- 5.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
- 5.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 6.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- 6.2 ซื่อสัตย์สุจริต
- 6.3 มีวินัย
- 6.4 ใฝ่เรียนรู้
- 6.5 อยู่อย่างพอเพียง
- 6.6 มุ่งมั่นในการทำงาน
- 6.7 รักความเป็นไทย
- 6.8 มีจิตสาธารณะ

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

7.1 ชั้นเสนอบทเรียน

7.1.1 ครูติดภาพห้องนั่งเล่นกับภาพห้องเรียนบนกระดาน ครูชูตุ๊กตาแต่งชุดนักเรียนให้นักเรียนดูพร้อมกับพูดว่า

T : This is a student.

7.1.2 ครูสนทนากับนักเรียนว่า a student คนนี้ควรอยู่ในที่ใด นักเรียนชี้ไปห้องเรียน ครูติดตุ๊กตาบนภาพห้องเรียนและพูดว่า

T : A student is in the classroom.

จากนั้นครูชี้ตัวเองและชี้ไปที่ตัวนักเรียนแล้วพูดว่า

T : I am in the classroom.

You are in the classroom, too.

7.2 ชั้นการปฏิบัติ

7.2.1 สอนคำศัพท์

7.2.1.1 ครูชี้ไปรอบ ๆ ชั้นเรียนและรูปภาพชั้นเรียน ออกเสียงและให้นักเรียนออกเสียงตาม 2-3 ครั้ง พร้อมสะกดคำศัพท์

T : a classroom

Ss : a classroom

c-l-a-s-s-r-o-o-m

ครูชี้ไปที่กระดานออกเสียงและให้นักเรียนออกเสียงตาม 2-3 ครั้งพร้อมสะกดคำศัพท์

T : a blackboard

Ss : a blackboard

b-l-a-c-k-b-o-a-r-d

ครูสอนคำศัพท์อื่นโดยดำเนินตามขั้นตอนข้อ 1)

7.2.1.2 ครูแจกแบบทดสอบประจำชั่วโมงให้นักเรียนคนละ 1 ฉบับ เมื่อนักเรียนทำเสร็จและนำแบบทดสอบมาส่ง ครูตรวจและบันทึกคะแนนนักเรียนด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ลงในแบบประเมิน

7.2.1.3 แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ทีม เข้าแถวตอนเรียงหนึ่ง

ครูพูด T : Show me a chair.

นักเรียนคนที่อยู่หัวแถวจะต้องวิ่งไปหาของนั้นและพูดว่า

S1 : Here it is.

ผู้ที่สามารถบอกได้ก่อนจะได้กลับไปนั่งที่ก่อน คนที่หาได้ช้ากว่าจะต้องไปต่อแถวท้ายแถวตนเอง ทีมใดที่ผู้แข่งขันนั่งที่ได้หมดก่อนทีมนั้นชนะ

7.2.2 สอนประโยคคำถาม What's this? What's that?

7.2.2.1 ครูนำสิ่งของต่าง ๆ ที่จะสอนวางบนโต๊ะหน้าชั้นเรียน (a pen, a pencil, a notebook, a book, a ruler, an eraser) ครูชี้หุ่น 2 ตัวคุยกัน โดยหยิบสิ่งของขึ้นมาทีละชิ้น แล้วพูดว่า

Puppet 1 : What's this?

Puppet 2 : It's a pen.

นักเรียนออกเสียงประโยค 2-3 ครั้ง ฟังจนสามารถพูดคล่อง

7.2.2.2 ครูเดินห่างจากโต๊ะวางสิ่งของใช้หุ่น 2 ตัวถาม-ตอบ

Puppet 1 : ซี้ไปที่หน้าต่าง What's that?

Puppet 2 : ซี้ไปที่หน้าต่าง It's a window.

นักเรียนออกเสียงตามประโยค 2-3 ครั้ง ฟังจนสามารถพูดคล่อง

7.2.2.3 นักเรียนจับคู่เพื่อนสนทนาโดยใช้อุปกรณ์ของจริงที่ตนมีอยู่ผลักดันกันถาม-ตอบโดยใช้คำถาม What's this? และ What's that?

7.3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback)

7.3.1 การทดสอบปฏิบัติ

7.3.1.1 ครูชูบัตรคำและให้นักเรียนแต่ละคนสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอกความหมายจากนั้นครูบันทึกคะแนนนักเรียนด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ลงในแบบประเมิน

7.3.1.2 ครูสนทนาถาม-ตอบกับนักเรียนพร้อมชี้ไปยังสิ่งของที่อยู่ภายในชั้นเรียน ดังตัวอย่างคำสนทนา

T : What's this?

S2 : It's a ruler.

เมื่อการสนทนาถาม-ตอบเสร็จสิ้น ครูบันทึกคะแนนนักเรียนด้านกระบวนการ (P) ลงในแบบประเมิน

7.3.2 การให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback)

ครูให้นักเรียนทำใบงาน จากนั้นครูตรวจใบงานและบันทึกคะแนนนักเรียนด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) ลงในแบบประเมิน

7.4 ขั้นประเมินผล

7.4.1 ครูและนักเรียนทบทวนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ทั้งหมดรวมทั้งความหมาย

7.4.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปประโยคคำถาม-ตอบ

What's this? (ซี้ไกล้)

What's that? (ซี้ไกล)

It's (สิ่งของ).

7.4.3 ครูแนะนำนักเรียนเกี่ยวกับการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตและหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับการเรียนวิชา อ12101 รายวิชาภาษาอังกฤษ เนื้อหา My classroom

7.4.4 ครูสรุปประเมินผลการทำกิจกรรมในชั่วโมงเรียนของนักเรียนทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) ด้านกระบวนการ (P) และด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

8.1 สื่อการเรียนรู้

8.1.1 หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ New Express English ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

8.1.2 แบบทดสอบประจำชั่วโมง

8.1.3 รูปภาพ

8.1.4 บัตรคำ

8.1.5 ของจริง (สิ่งของในห้องเรียน)

8.1.6 ตุ๊กตา

8.1.7 แบบทดสอบ

8.1.8 ใบงาน

8.2 แหล่งการเรียนรู้

8.2.1 ห้องเรียน

8.2.2 ห้องสมุด

8.2.3 ห้องคอมพิวเตอร์

8.2.4 ห้องโสตทัศนอุปกรณ์

9. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ต้องการเน้น

9.1 มีวินัย

9.2 ใฝ่เรียนรู้

9.3 มุ่งมั่นในการทำงาน

10. การวัดผลและประเมินผล

10.1 สิ่งที่ต้องการวัด

10.1.1 ด้านความรู้ความเข้าใจ (K)

10.1.2 ด้านทักษะกระบวนการ (P)

10.1.3 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

10.2 วิธีวัด

10.2.1 ด้านความรู้ความเข้าใจ (K)

1) ทดสอบประจำชั่วโมง

2) ประเมินการสะกดคำ การอ่านออกเสียง และบอกความหมาย

10.2.2 ด้านทักษะกระบวนการ (P) โดยประเมินทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน

10.2.3 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) โดยประเมินความมีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน

10.3 เครื่องมือวัด

10.3.1 ด้านความรู้ความเข้าใจ (K)

1) แบบทดสอบประจำชั่วโมง

2) แบบประเมินการสะกดคำ การอ่านออกเสียง และบอกความหมาย

10.3.2 ด้านทักษะกระบวนการ (P) ได้แก่ แบบประเมินทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน

10.3.3 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) ได้แก่ แบบประเมินความมีวินัย ใฝ่เรียนรู้

และมุ่งมั่นในการทำงาน

10.4 เกณฑ์การวัดและการประเมิน

10.4.1 ทำแบบทดสอบ ดำเนินการวัดโดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบประจำชั่วโมงและ
ครูบันทึกคะแนนลงในแบบประเมินการทำแบบทดสอบประจำชั่วโมง ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบถูกได้ 1 คะแนน

ตอบผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ได้คะแนน 3 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับดีมาก

ได้คะแนน 2 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับดี

10.4.2 ประเมินการสะกดคำ การอ่านออกเสียง และบอกความหมาย ดำเนินการวัด โดยครูให้นักเรียนตอบบัตรคำ ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

1. การสะกดคำ

สะกดคำถูกต้องทุกคำ	3 คะแนน
บางคำสะกดไม่ถูกต้อง	2 คะแนน
สะกดคำไม่ถูกต้องทุกคำ	1 คะแนน

2. การอ่านออกเสียง

อ่านออกเสียงถูกต้องทุกคำ	3 คะแนน
บางคำอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง	2 คะแนน
อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องทุกคำ	1 คะแนน

3. บอกความหมาย

บอกความหมายถูกต้องทุกคำ	3 คะแนน
บางคำบอกความหมายไม่ถูกต้อง	2 คะแนน
บอกความหมายไม่ถูกต้องทุกคำ	1 คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ได้คะแนน 8-9	หมายถึง	การสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอกความหมาย อยู่ในระดับดีมาก
ได้คะแนน 6-7	หมายถึง	การสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอกความหมาย อยู่ในระดับดี
ได้คะแนน 4-5	หมายถึง	การสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอกความหมาย อยู่ในระดับพอใช้
ได้คะแนน 3	หมายถึง	การสะกดคำ อ่านออกเสียง และบอกความหมาย อยู่ในระดับไม่ผ่านเกณฑ์

10.4.3 ประเมินทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน ดำเนินการวัดโดยครูสนทนากับนักเรียนแล้วให้นักเรียนตอบคำถาม ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

1. การฟัง

เข้าใจคำสั่งและคำถามทุกครั้ง 3 คะแนน

บางครั้งไม่เข้าใจคำสั่งและคำถาม 2 คะแนน

ไม่เข้าใจคำสั่งและคำถามทุกครั้ง 1 คะแนน

2. การพูด

ตอบคำถามถูกต้องทุกครั้ง 3 คะแนน

บางครั้งตอบคำถามไม่ถูกต้อง 2 คะแนน

ตอบคำถามไม่ถูกต้องทุกครั้ง 1 คะแนน

3. การอ่าน

อ่านออกเสียงถูกต้องทุกคำ 3 คะแนน

บางคำอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง 2 คะแนน

อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องทุกคำ 1 คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ได้คะแนน 8-9 หมายถึง การฟัง การพูด และการอ่านอยู่ในระดับดีมาก

ได้คะแนน 6-7 หมายถึง การฟัง การพูด และการอ่านอยู่ในระดับดี

ได้คะแนน 4-5 หมายถึง การฟัง การพูด และการอ่านอยู่ในระดับพอใช้

ได้คะแนน 3 หมายถึง การฟัง การพูด และการอ่านอยู่ในระดับไม่ผ่านเกณฑ์

10.4.4 ประเมินความมีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน ดำเนินการวัดโดยให้นักเรียนทำใบงานและบันทึกคะแนนลงในแบบประเมินความมีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

1. มีวินัย

ทำงานเสร็จตามกำหนดและตรวจสอบรายละเอียด 3 คะแนน

ทำงานเสร็จตามกำหนด แต่ไม่ตรวจสอบรายละเอียด	2	คะแนน
ทำงานไม่เสร็จตามกำหนดและไม่ตรวจสอบรายละเอียด	1	คะแนน
2. ใฝ่เรียนรู้		
มีความใฝ่รู้ ตั้งใจและกระตือรือร้น	3	คะแนน
มีความใฝ่รู้ ตั้งใจ แต่บางครั้งเฉื่อยชา	2	คะแนน
ขาดความใฝ่รู้ ไม่ตั้งใจ และเฉื่อยชา	1	คะแนน
3. มุ่งมั่นในการทำงาน		
ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมุ่งมั่น	3	คะแนน
ทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่บางครั้งพุดคุดหยอกล้อกับเพื่อน	2	คะแนน
ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมายและพุดคุดหยอกล้อกับเพื่อน	1	คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ได้คะแนน 8-9	หมายถึง คุณลักษณะอันพึงประสงค์อยู่ในระดับดีมาก
ได้คะแนน 6-7	หมายถึง คุณลักษณะอันพึงประสงค์อยู่ในระดับดี
ได้คะแนน 4-5	หมายถึง คุณลักษณะอันพึงประสงค์อยู่ในระดับพอใช้
ได้คะแนน 3	หมายถึง คุณลักษณะอันพึงประสงค์อยู่ในระดับไม่ผ่านเกณฑ์

11. ความเห็นของผู้บริหารหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ) .....

.....

ตำแหน่ง.....

...../...../.....

12. บันทึกผลหลังสอน

.....
.....
.....
.....

13. ปัญหาหรืออุปสรรค

.....
.....
.....
.....

14. แนวทางแก้ไขหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....
.....
.....
.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ลงชื่อ) .....

(.....)

ครูผู้สอน

...../...../.....

แบบทดสอบประจำชั่วโมง

คำชี้แจง: ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์และคำสะกดใต้ภาพที่กำหนดให้ถูกต้อง

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ตัวอย่างบัตรคำ

a blackboard

a window

a classroom

a door

a table

a desk

a chair

a pencil

a book

a notebook

a pencil case

a computer

a ruler an eraser

a school bag

ตัวอย่างบทสนทนาถาม-ตอบ

T : What's this?

S : It's a ruler.

T : What's that?

S : It's a ruler.

T : What's this?

S : It's a door.

T : What's that?

S : It's a door.

T : What's this?

S : It's a window.

T : What's that?

S : It's a window.

T : What's this?

S : It's a desk.

T : What's that?

S : It's a desk.

T : What's this?

S : It's a chair.

T : What's that?

S : It's a chair.

T : What's this?

S : It's a pencil.

T : What's that?

S : It's a pencil.

T : What's this?

S : It's a school bag.

T : What's that?

S : It's a school bag.

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์สัมพันธ์กับภาพ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

- คำชี้แจง:**
1. แบบทดสอบนี้ใช้สำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน-หลังเรียน
  2. แบบทดสอบนี้เป็นชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก a b c
  3. แบบทดสอบมีทั้งหมด 30 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 30 คะแนน
  4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบให้ครบทุกข้อ โดยทำเครื่องหมาย X ทับหัวข้อที่

เห็นว่าถูกต้องที่สุด

1. ถ้านักเรียนต้องการถามว่าบุคคลในภาพที่นักเรียนถืออยู่ในมือนี้คือใคร ควรพูดอย่างไร
  - a. Who's this?
  - b. Who's that?
  - c. Who are you?
2. ถ้านักเรียนต้องการตอบว่าเป็นภาพของคุณพ่อ ควรตอบอย่างไร
  - a. It's my father.
  - b. Yes, it is.
  - c. No, it isn't.
3. ถ้านักเรียนไม่แน่ใจว่าเป็นภาพคุณแม่ของเพื่อนใช่หรือไม่ ควรถามอย่างไร
  - a. Who's that?
  - b. Is that your mother?
  - c. It's your mother.
4. A: Is that your grandfather?
 B: _____
  - a. Yes, it is.
  - b. No, it isn't.
  - c. It's my grandmother

5. _____ your brother? Yes, it is.

- a. What is
- b. This is
- c. Is this

6. Tim : _____.

Bob : It's my sister.

- a. Who's this?
- b. Is this your sister?
- c. What's this?

7. คำศัพท์ในข้อใดหมายถึง คุณแม่ของคุณพ่อ

- a. a mother
- b. a grandmother
- c. a grandfather

8. คำศัพท์ในข้อใดหมายถึง น้องชาย

- a. a sister
- b. a brother
- c. a father

9. บุคคลในข้อใดมีอายุน้อยที่สุด

- a. a father
- b. a grandmother
- c. a sister

10. ข้อใดสะกดถูกต้องทุกคำ

- a. a sister, a brother
- b. a father, a sister
- c. a mother, a sister

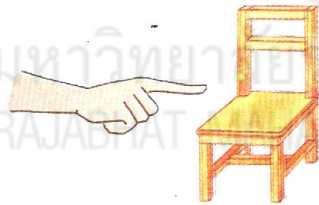
11. ข้อใดเป็นอุปกรณ์สำหรับใช้ทำการบ้าน
- a. a pencil   a ruler   a notebook
 b. an eraser   a book   a school bag
 c. a computer   a pen   a blackboard

12. นักเรียนเก็บเครื่องเขียนไว้ที่ใด
- a. a blackboard
 b. a pencil case
 c. a chair

13. เวลาเข้าห้องเรียน นักเรียนจะต้องเดินเข้าทางใด
- a. a window
 b. a door
 c. a classroom

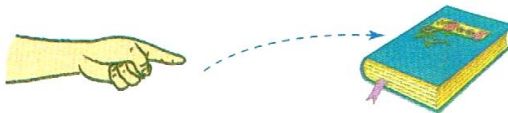
14. นักเรียนไม่ทราบว่าจะอะไรวางอยู่บนโต๊ะที่อยู่ไกลจากนักเรียน ควรถามว่าอย่างไร
- a. What's this?
 b. What's that?
 c. What's?

15.

- a. This is a chair.
 b. That is a chair.
 c. Yes, it is.

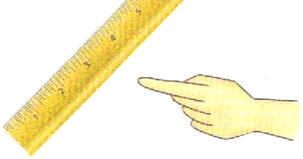
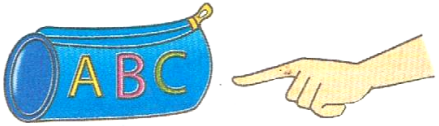
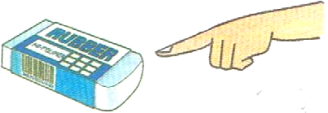

16.

Pam : _____?

Jame : No, it is not.

- a. What's that?
 b. Is this a book?
 c. Is that a computer?

17. Jenny : _____?
Anny : It's a ruler.
- a. What's this?
b. Is this a ruler?
c. Is that a ruler?
-
18. What's this?
_____.
- a. Yes, it is.
b. It's a pencil case.
c. It's a desk.
-
19. Bo : _____ an eraser?
Pop: Yes, it is.
- a. Is this
b. Is that
c. What's
-
20. _____ is _____?
a. What - this
b. What - that
c. Who - it
-
21. ข้อใดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย
a. nine six seven
b. four five three
c. three two one
22. ข้อใดเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก
a. five one seven
b. two four six
c. three nine six

23.

- a. a butterfly and a bug
- b. a butterfly and a bird
- c. a bug and a fish

24.

How old are you?

- _____.
- a. I am seven.
  - b. I seven.
  - c. You are seven.

25.

ถ้าต้องการถามอายุควรพูดอย่างไร

- a. Are you eight?
- b. How old are you?
- c. How you are old?

26.

เมื่อนักเรียนส่งของให้เพื่อนควรพูดอย่างไร

- a. Here it is.
- b. Wow! Thank you.
- c. This is for you.

27.

Bee : Count the birds, please.

Pea : _____.

- a. One, two, three. Three bugs.
- b. One, two, three. Three books.
- c. One, two, three. Three birds.

28.

How many _____ are there?

- a. butterfly
- b. butterflys
- c. butterflies

29. Tom: _____.

Jo : Ten bugs.

- a. Count the birds.
- b. How many bugs are there?
- c. How many butterflies?

30. ให้นักเรียนเรียงลำดับบทสนทนาให้ถูกต้อง โดยนำหมายเลขหน้าประโยคไปเขียนเติมลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1. There are three monkeys.
2. One, two, three.
3. Look! There are monkeys.
4. Count the monkeys.

A : _____.

B : _____.

A : _____.

B : _____.

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
เพื่อการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

.....

- คำชี้แจง:** 1. แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. โปรดกาเครื่องหมายถูก (✓) ลงช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งระดับคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีอยู่ 5 ระดับ ดังนี้
- 5 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพมาก
- 3 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด					
1.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
1.2 สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้					
1.3 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
1.4 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายสามารถประเมินผลได้					
1.5 สามารถประเมินผลได้					
รวม					
2. สำคัญ					
2.1 ความถูกต้อง					
2.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย.					
2.4 สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
รวม					

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3. เนื้อหาสาระ					
3.1 สอดคล้องกับผลจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน					
3.3 เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
3.4 สอดคล้องกับท้องถิ่น					
รวม					
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน					
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ					
รวม					
5. สื่อการสอน					
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมการสอน					
5.2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ					
5.3 ประหยัดเวลาในการสอน					
รวม					
6. การวัดและประเมินผล					
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
6.3 เครื่องมือที่ใช้เหมาะสมกับวัย					
6.4 การประเมินผลเป็นไปตามสภาพจริง					
รวม					
โดยรวม					

แบบสอบถามความพึงพอใจ

เพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

.....

คำชี้แจง: 1. แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับนักเรียนประเมินความพึงพอใจมีต่อการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2. โปรดกาเครื่องหมายถูก (✓) ลงช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งระดับความ
พึงพอใจมีอยู่ 5 ระดับ ดังนี้

5 คะแนน หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง พึงพอใจมาก

3 คะแนน หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง พึงพอใจน้อย

1 คะแนน หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านเนื้อหา					
1.1 เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่ชอบ					
1.2 ได้ศึกษาเรื่องที่เรียนได้ตามความต้องการ					
1.3 เนื้อหาที่เรียนไม่ยากเกินไป					
1.4 ความรู้ที่ได้รับนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
รวม					

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
2.1 รู้สึกภูมิใจมากเมื่อตอบคำถามได้ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม					
2.2 ได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วมร่วมกับเพื่อน ๆ					
2.3 ได้ฝึกทักษะปฏิบัติและทำงานร่วมกับผู้อื่น					
2.4 มีความสนุกสนานกับการร่วมกิจกรรมในชั่วโมงเรียนทำให้รู้สึกพอใจ .					
รวม					
3. ด้านสื่อ/อุปกรณ์การเรียน					
3.1 สื่อและอุปกรณ์น่าสนใจมาก					
3.2 ได้รับประสบการณ์ตรงเข้าใจดีและไม่เบื่อหน่าย					
3.3 มีการจัดสื่อการเรียนรู้ได้เหมาะสมกับกิจกรรมและเนื้อหา					
รวม					
4. ด้านการวัดและประเมินผล					
4.1 ได้รับทราบผลคะแนนของแต่ละกิจกรรมทันที					
4.2 การประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลายและเหมาะสม					
4.3 ประเมินทั้งด้านความรู้ ทักษะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์					
4.4 วิธีการวัดผล เครื่องมือ สิ่งที่วัดและเกณฑ์ในการวัดและประเมินผล					
รวม					
โดยรวม					

ภาคผนวก ค

ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้
กับข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลการวิเคราะห์ค่าความยาก (P)
ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

ตารางที่ ค.1 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับข้อสอบ

วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	ผลลัพธ์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	0	+4	0.80	ใช้งานได้
2	+1	0	+1	+1	+1	+4	0.80	ใช้งานได้
3	0	+1	+1	0	+1	+3	0.60	ใช้งานได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
6	+1	+1	+1	+1	0	+4	0.80	ใช้งานได้
7	0	+1	+1	0	+1	+3	0.60	ใช้งานได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
11	0	+1	0	+1	+1	+3	0.60	ใช้งานได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
14	+1	0	0	+1	+1	+3	0.60	ใช้งานได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
17	+1	+1	0	+1	0	+3	0.60	ใช้งานได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
19	0	+1	+1	+1	+1	+4	0.80	ใช้งานได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้

(ต่อ)

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	ผลลัพธ์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
22	+1	0	+1	+1	+1	+4	0.80	ใช้งานได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
24	+1	0	+1	0	+1	+3	0.60	ใช้งานได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
27	0	+1	0	+1	+1	+3	0.60	ใช้งานได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
29	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
31	+1	+1	+1	+1	0	+4	0.80	ใช้งานได้
32	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
33	+1	+1	0	0	+1	+3	0.60	ใช้งานได้
34	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
35	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
36	+1	+1	+1	+1	0	+4	0.80	ใช้งานได้
37	0	+1	+1	0	+1	+3	0.60	ใช้งานได้
38	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
39	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1	ใช้งานได้
40	+1	0	+1	+1	0	+3	0.60	ใช้งานได้

จากตารางที่ ค. 1 พบว่า ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญได้ข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง .60-1.00 จำนวน 40 ข้อ

ตารางที่ ค 2 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (r_{tt}) ของ
ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	P	r	ผลลัพธ์
1	0.33	0.33	ใช้งานได้
2	0.27	0.40	ใช้งานได้
3	0.37	0.27	ใช้งานได้
4	0.38	0.23	ใช้งานได้
5	0.37	0.20	ใช้งานได้
6	0.25	0.37	ใช้งานได้
7	0.30	0.30	ใช้งานได้
8	0.28	0.20	ใช้งานได้
9	0.30	0.20	ใช้งานได้
10	0.27	0.33	ใช้งานได้
11	0.30	0.27	ใช้งานได้
12	0.27	0.20	ใช้งานได้
13	0.30	0.33	ใช้งานได้
14	0.33	0.33	ใช้งานได้
15	0.33	0.33	ใช้งานได้
16	0.33	0.23	ใช้งานได้
17	0.28	0.20	ใช้งานได้
18	0.27	0.27	ใช้งานได้
19	0.30	0.27	ใช้งานได้
20	0.23	0.40	ใช้งานได้
21	0.23	0.23	ใช้งานได้
22	0.23	0.33	ใช้งานได้

(ต่อ)

ตารางที่ ค.2 (ต่อ)

ข้อที่	P	r	ผลลัพธ์
23	0.25	0.30	ใช้งานได้
23	0.25	0.20	ใช้งานได้
25	0.27	0.20	ใช้งานได้
26	0.37	0.23	ใช้งานได้
27	0.23	0.40	ใช้งานได้
28	0.30	0.27	ใช้งานได้
29	0.25	0.23	ใช้งานได้
30	0.30	0.23	ใช้งานได้

จากตาราง ค 2 พบว่า จากแบบทดสอบ 40 ข้อ มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง .20-.38 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) อยู่ระหว่าง .20-40 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.965 โดยผู้วิจัย ได้คัดเลือกเอาข้อสอบ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.23-0.38 และมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-0.40 เพื่อนำมาเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อไป

ภาคผนวก ง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนจากการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ ง.1 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแผน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 1

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	2	7	7	8	24	80.00
2	30	3	7	8	8	26	86.66
3	30	3	8	7	7	25	83.33
4	30	3	8	8	8	27	90.00
5	30	3	7	8	8	26	86.66
6	30	3	8	8	8	27	90.00
7	30	2	8	8	8	26	86.66
8	30	3	7	7	9	26	86.66
9	30	2	7	8	8	25	83.33
10	30	2	8	8	9	27	90.00
11	30	3	7	7	9	26	86.66
12	30	3	8	8	8	27	90.00
13	30	3	7	8	8	26	86.66
14	30	3	8	8	8	27	90.00
15	30	3	8	8	9	28	93.33
16	30	2	8	8	9	27	90.00
17	30	2	7	7	8	24	80.00
18	30	3	8	8	9	28	93.33
19	30	2	7	8	8	25	83.33

(ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	3	8	8	8	27	90.00
21	30	2	8	8	8	26	86.66
22	30	2	8	8	9	27	90.00
23	30	2	7	8	9	26	86.66
24	30	3	7	8	8	26	86.66
25	30	2	7	8	8	25	83.33
26	30	3	8	7	9	27	90.00
27	30	3	7	7	9	26	86.66
28	30	2	7	7	8	24	80.00
29	30	2	7	7	7	23	76.66
30	30	3	7	7	8	25	83.33
รวม	900	77	224	230	248	779	-
$\bar{X}$		2.56	7.46	7.66	8.26	25.96	86.55
S.D.		.50	.51	.48	.59	1.22	-
ร้อยละ		85.55	82.96	85.18	91.85	86.55	

จากตารางที่ ง.1 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 86.55

ตารางที่ ง.2 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 2

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	8	8	27	90.00
2	30	3	8	8	9	28	93.33
3	30	3	8	9	9	29	96.66
4	30	3	8	8	9	28	93.33
5	30	3	9	9	9	30	100.00
6	30	3	9	9	9	30	100.00
7	30	2	8	8	9	27	90.00
8	30	2	8	9	8	27	90.00
9	30	3	8	8	9	28	93.33
10	30	3	8	8	9	28	93.33
11	30	3	8	9	8	28	93.33
12	30	2	8	9	9	28	93.33
13	30	3	8	8	8	27	90.00
14	30	3	8	9	9	29	96.66
15	30	3	9	9	8	29	96.66
16	30	3	9	9	8	29	96.66
17	30	3	8	8	9	28	93.33
18	30	3	9	9	9	30	100.00
19	30	2	8	9	9	28	93.33

(ต่อ)

ตารางที่ ง.2 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	2	8	8	9	27	90.00
21	30	3	8	8	9	28	93.33
22	30	3	8	9	8	28	93.33
23	30	2	8	8	8	26	86.66
24	30	3	8	9	9	29	96.66
25	30	3	8	8	9	28	93.33
26	30	2	8	8	9	27	90.00
27	30	3	9	9	8	29	96.66
28	30	3	9	9	9	30	100.00
29	30	3	8	8	9	28	93.33
30	30	3	8	8	9	28	93.33
รวม	900	83	247	255	261	846	-
$\bar{X}$		2.76	8.23	8.50	8.70	28.20	94.00
S.D.		.43	.43	.50	.46	1.03	-
ร้อยละ		92.22	91.48	94.44	96.66	94.00	

จากตารางที่ ง.2 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 94.00

ตารางที่ ง.3 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 3

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	8	8	27	90.00
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	9	8	8	28	93.33
4	30	3	8	9	8	28	93.33
5	30	3	8	9	9	29	96.66
6	30	3	8	8	8	27	90.00
7	30	2	8	8	8	26	86.66
8	30	2	8	8	9	27	90.00
9	30	3	8	8	8	27	90.00
10	30	2	8	8	9	27	90.00
11	30	3	8	8	8	27	90.00
12	30	2	8	9	9	28	93.33
13	30	3	9	8	9	29	96.66
14	30	3	9	8	9	29	96.66
15	30	3	8	9	9	29	96.66
16	30	3	9	9	8	29	96.66
17	30	3	8	8	8	27	90.00
18	30	3	8	9	8	28	93.33
19	30	3	8	8	9	28	93.33

(ต่อ)

ตารางที่ ง.3 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	2	8	8	8	26	86.66
21	30	2	9	8	8	27	90.00
22	30	2	8	8	9	27	90.00
23	30	2	8	8	8	26	86.66
24	30	3	8	9	8	28	93.33
25	30	3	8	8	8	27	90.00
26	30	2	8	9	8	27	90.00
27	30	3	8	9	9	29	96.66
28	30	3	9	9	9	30	100.00
29	30	3	8	9	9	29	96.66
30	30	3	8	8	9	28	93.33
รวม	900	81	246	251	253	831	-
$\bar{X}$		2.70	8.20	8.36	8.43	27.70	92.33
S.D.		.46	.40	.49	.50	1.05	-
ร้อยละ		90.00	91.11	92.96	93.70	92.33	

จากตารางที่ ง.3 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 92.33

ตารางที่ ง.4 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 4

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	9	8	8	28	93.33
2	30	3	8	8	9	28	93.33
3	30	3	8	8	9	28	93.33
4	30	3	8	8	9	28	93.33
5	30	2	9	8	8	27	90.00
6	30	2	9	8	8	27	90.00
7	30	2	9	8	9	28	93.33
8	30	2	8	8	9	27	90.00
9	30	3	8	8	9	28	93.33
10	30	3	8	8	9	28	93.33
11	30	3	8	8	8	27	90.00
12	30	3	8	8	9	28	93.33
13	30	3	9	8	8	28	93.33
14	30	3	8	8	9	28	93.33
15	30	3	9	8	9	29	96.66
16	30	3	9	9	9	30	100.00
17	30	2	8	8	8	26	86.66
18	30	2	9	9	9	29	96.66
19	30	2	8	8	9	27	90.00

(ต่อ)

ตารางที่ ง.4 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟังการพูดและการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	3	8	8	9	28	93.33
21	30	3	8	8	8	27	90.00
22	30	3	8	8	8	27	90.00
23	30	2	8	8	8	26	86.66
24	30	3	8	9	9	29	96.66
25	30	3	8	9	9	29	96.66
26	30	2	8	8	9	27	90.00
27	30	3	8	8	8	27	90.00
28	30	2	9	8	8	27	90.00
29	30	2	8	8	8	26	86.66
30	30	3	8	8	9	28	93.33
รวม	900	79	249	244	258	830	-
$\bar{X}$		2.63	8.30	8.13	8.60	27.66	92.22
S.D.		.49	.46	.34	.49	.95	-
ร้อยละ		87.77	92.22	90.37	95.55	92.22	

จากตารางที่ ง.4 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 92.22

ตารางที่ 5 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family ช่วงชั่วโมงที่ 5

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟังการพูดและการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	8	9	28	93.33
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	8	8	8	27	90.00
4	30	3	8	8	9	28	93.33
5	30	2	8	8	9	27	90.00
6	30	3	8	8	8	27	90.00
7	30	2	8	8	9	27	90.00
8	30	3	8	8	9	28	93.33
9	30	3	8	8	8	27	90.00
10	30	3	8	8	8	27	90.00
11	30	3	8	8	9	28	93.33
12	30	3	8	8	9	28	93.33
13	30	3	9	9	8	29	96.66
14	30	3	8	8	9	28	93.33
15	30	3	8	8	9	28	93.33
16	30	3	9	9	9	30	100.00
17	30	2	8	8	9	27	90.00
18	30	2	9	8	8	27	90.00
19	30	2	8	9	8	27	90.00

(ต่อ)

ตารางที่ ง.5 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	2	8	8	8	26	86.66
21	30	3	8	9	9	29	96.66
22	30	3	9	8	8	28	93.33
23	30	3	8	8	9	28	93.33
24	30	3	8	8	9	28	93.33
25	30	3	8	9	8	28	93.33
26	30	2	8	9	8	27	90.00
27	30	3	8	8	9	28	93.33
28	30	3	8	9	9	29	96.66
29	30	2	9	9	9	29	96.66
30	30	3	8	8	9	28	93.33
รวม	900	82	245	248	258	833	-
$\bar{X}$		2.73	8.16	8.26	8.60	27.76	92.55
S.D.		.44	.37	.44	.49	.85	
ร้อยละ		91.11	90.74	91.85	95.55	92.55	

จากตารางที่ ง.5 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 92.55

ตารางที่ ง.6 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family ช่วงชั่วโมงที่ 5

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	8	8	27	90.00
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	2	8	8	8	26	86.66
4	30	3	8	8	9	28	93.33
5	30	2	8	8	9	27	90.00
6	30	3	8	8	8	27	90.00
7	30	3	9	8	9	29	96.66
8	30	2	8	8	9	27	90.00
9	30	3	8	8	8	27	90.00
10	30	3	8	8	8	27	90.00
11	30	3	8	8	9	28	93.33
12	30	2	8	8	9	27	90.00
13	30	3	8	9	8	28	93.33
14	30	3	8	8	9	28	93.33
15	30	2	8	8	8	26	86.66
16	30	2	8	9	9	28	93.33
17	30	2	8	8	8	26	86.66
18	30	2	8	9	9	28	93.33
19	30	2	9	8	9	28	93.33

(ต่อ)

ตารางที่ ง.6 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	2	8	8	8	26	86.66
21	30	3	8	8	8	27	90.00
22	30	2	8	9	9	28	93.33
23	30	2	8	8	9	27	90.00
24	30	3	8	8	8	27	90.00
25	30	3	8	8	9	28	93.33
26	30	2	8	8	8	26	86.66
27	30	3	8	8	9	28	93.33
28	30	3	8	8	9	28	93.33
29	30	3	9	9	9	30	100.00
30	30	3	8	8	8	27	90.00
รวม	900	77	243	245	256	821	-
$\bar{X}$		2.56	8.10	8.16	8.53	27.36	91.22
S.D.		.50	.30	.37	.50	.92	
ร้อยละ		85.55	90.00	90.74	84.81	91.22	

จากตารางที่ ง.6 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 91.22

ตารางที่ ง.7 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 2

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	9	8	28	93.33
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	8	8	8	27	90.00
4	30	2	8	8	9	27	90.00
5	30	3	8	9	9	29	96.66
6	30	3	8	9	8	28	93.33
7	30	3	8	9	9	29	96.66
8	30	3	8	8	9	28	93.33
9	30	3	8	8	9	28	93.33
10	30	3	8	8	9	28	93.33
11	30	3	8	8	8	27	90.00
12	30	2	8	8	9	27	90.00
13	30	3	9	9	8	29	96.66
14	30	3	8	8	9	28	93.33
15	30	3	8	9	8	28	93.33
16	30	3	9	9	9	30	100.00
17	30	3	8	8	8	27	90.00
18	30	3	8	9	8	28	93.33
19	30	3	9	8	8	28	93.33

(ต่อ)

ตารางที่ ง.7 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	3	8	8	9	28	93.33
21	30	3	9	8	9	29	96.66
22	30	3	8	8	8	27	90.00
23	30	2	8	8	9	27	90.00
24	30	2	8	8	9	27	90.00
25	30	3	9	8	8	28	93.33
26	30	3	9	8	8	28	93.33
27	30	3	8	8	8	27	90.00
28	30	3	9	9	9	30	100.00
29	30	2	9	8	9	28	93.33
30	30	3	8	8	9	28	93.33
รวม	900	85	248	249	256	838	-
$\bar{X}$		2.83	8.26	8.30	8.53	27.93	93.11
S.D.		.37	.44	.46	.50	.86	-
ร้อยละ		94.44	91.85	92.22	94.81	93.11	

จากตารางที่ ง.7 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom ช่วงชั่วโมงที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 93.11

ตารางที่ ง.8 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 3

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	2	8	8	9	27	90.00
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	8	9	9	29	96.66
4	30	3	8	8	8	27	90.00
5	30	3	8	8	8	27	90.00
6	30	3	8	8	9	28	93.33
7	30	3	8	8	9	28	93.33
8	30	3	8	8	8	27	90.00
9	30	3	8	8	9	28	93.33
10	30	3	8	8	8	27	90.00
11	30	3	8	8	9	28	93.33
12	30	3	8	8	8	27	90.00
13	30	2	8	9	8	27	90.00
14	30	2	8	9	9	28	93.33
15	30	2	8	8	9	27	90.00
16	30	2	9	9	8	28	93.33
17	30	3	8	8	9	28	93.33
18	30	3	9	8	8	28	93.33
19	30	3	8	8	9	28	93.33

(ต่อ)

ตารางที่ ง.8 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	3	8	8	8	27	90.00
21	30	3	8	9	8	28	93.33
22	30	3	8	8	9	28	93.33
23	30	3	8	8	9	28	93.33
24	30	3	9	8	8	28	93.33
25	30	2	9	8	8	27	90.00
26	30	2	8	8	9	27	90.00
27	30	2	8	8	9	27	90.00
28	30	3	8	9	8	28	93.33
29	30	3	8	8	9	28	93.33
30	30	3	8	8	8	27	90.00
รวม	900	82	244	246	255	827	-
$\bar{X}$		2.73	8.13	8.20	8.50	27.56	91.88
S.D.		.44	.34	.40	.50	.56	-
ร้อยละ		91.11	90.37	91.11	94.44	91.88	

จากตารางที่ ง.8 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom ช่วงชั่วโมงที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 91.88

ตารางที่ ง.9 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 4

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	2	8	8	8	26	86.66
2	30	3	8	8	9	28	93.33
3	30	3	8	8	8	27	90.00
4	30	3	9	8	9	29	96.66
5	30	3	9	9	9	30	100.00
6	30	3	8	9	9	29	96.66
7	30	2	8	8	9	27	90.00
8	30	2	8	8	8	26	86.66
9	30	2	8	8	8	26	86.66
10	30	3	8	8	8	27	90.00
11	30	3	8	8	8	27	90.00
12	30	3	9	8	9	29	96.66
13	30	2	8	8	9	27	90.00
14	30	3	8	8	8	27	90.00
15	30	3	9	9	9	30	100.00
16	30	2	9	9	9	29	96.66
17	30	3	8	8	8	27	90.00
18	30	3	9	9	8	29	96.66
19	30	3	8	8	9	28	93.33

(ต่อ)

ตารางที่ ง.9 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	3	8	8	8	27	90.00
21	30	3	8	8	8	27	90.00
22	30	3	8	8	8	27	90.00
23	30	3	8	8	9	28	93.33
24	30	2	9	8	9	28	93.33
25	30	2	8	8	8	26	86.66
26	30	2	9	8	9	28	93.33
27	30	2	9	9	9	29	96.66
28	30	3	9	9	8	29	96.66
29	30	3	9	8	9	29	96.66
30	30	3	8	8	9	28	93.33
รวม	900	80	251	247	256	834	-
$\bar{X}$		2.66	8.36	8.23	8.53	27.80	92.66
S.D.		.47	.49	.43	.50	1.18	-
ร้อยละ		88.88	92.96	91.48	94.81	92.66	

จากตารางที่ ง.9 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 92.66

ตารางที่ ง.10 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom ช่วงชั่วโมงที่ 5

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	8	9	28	93.33
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	9	8	8	28	93.33
4	30	3	8	8	9	28	93.33
5	30	3	9	8	9	29	96.66
6	30	3	9	8	8	28	93.33
7	30	3	8	8	9	28	93.33
8	30	2	9	8	9	28	93.33
9	30	2	8	8	8	26	86.66
10	30	2	8	8	8	26	86.66
11	30	3	9	8	9	29	96.66
12	30	3	9	8	9	29	96.66
13	30	3	8	8	8	27	90.00
14	30	2	9	8	9	28	93.33
15	30	3	9	8	9	29	96.66
16	30	3	9	9	9	30	100.00
17	30	2	8	8	9	27	90.00
18	30	3	9	9	8	29	96.66
19	30	2	9	8	8	27	90.00

(ต่อ)

ตารางที่ ง.10 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	2	8	8	8	26	86.66
21	30	3	8	8	9	28	93.33
22	30	3	9	8	8	28	93.33
23	30	3	8	8	9	28	93.33
24	30	3	9	9	9	30	100.00
25	30	3	8	9	8	28	93.33
26	30	2	8	8	8	26	86.66
27	30	3	9	8	9	29	96.66
28	30	3	9	8	9	29	96.66
29	30	2	8	8	9	27	90.00
30	30	3	8	8	9	28	93.33
รวม	900	81	255	244	258	838	-
$\bar{X}$		2.70	8.50	8.13	8.60	27.93	93.11
S.D.		.46	.50	.34	.49	1.11	-
ร้อยละ		90.00	94.44	90.37	95.55	93.11	

จากตารางที่ ง.10 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My classroom ช่วงชั่วโมงที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 93.11

ตารางที่ ง.11 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 1

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	2	8	8	8	26	86.66
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	8	8	8	27	90.00
4	30	3	8	8	8	27	90.00
5	30	3	9	8	9	29	96.66
6	30	3	8	8	9	28	93.33
7	30	2	8	8	8	26	86.66
8	30	2	8	9	8	27	90.00
9	30	2	8	9	8	27	90.00
10	30	3	8	9	8	28	93.33
11	30	3	8	9	8	28	93.33
12	30	3	8	9	8	28	93.33
13	30	2	8	8	8	26	86.66
14	30	3	8	8	8	27	90.00
15	30	3	8	9	9	29	96.66
16	30	2	8	9	9	28	93.33
17	30	3	8	8	8	27	90.00
18	30	3	8	8	9	28	93.33
19	30	3	9	9	8	29	96.66

(ต่อ)

ตารางที่ ง.11 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟังการพูดและการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	3	8	8	8	27	90.00
21	30	3	8	8	8	27	90.00
22	30	3	8	8	8	27	90.00
23	30	3	8	8	8	27	90.00
24	30	2	8	8	8	26	86.66
25	30	3	8	9	8	28	93.33
26	30	2	8	8	8	26	86.66
27	30	3	8	8	9	28	93.33
28	30	3	8	8	9	28	93.33
29	30	3	9	8	8	28	93.33
30	30	3	9	9	8	29	96.66
รวม	900	82	244	250	247	823	-
$\bar{X}$		2.73	8.13	8.33	8.23	27.43	91.44
S.D.		.44	.34	.47	.43	.93	-
ร้อยละ		91.11	90.37	92.59	91.48	91.44	

จากตารางที่ ง.11 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 91.44

ตารางที่ ง.12 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 2

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	8	8	27	90.00
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	8	8	9	28	93.33
4	30	3	8	8	8	27	90.00
5	30	3	9	8	8	28	93.33
6	30	3	9	8	8	28	93.33
7	30	3	8	8	8	27	90.00
8	30	2	8	8	8	26	86.66
9	30	2	8	8	8	26	86.66
10	30	2	8	8	8	26	86.66
11	30	2	8	8	8	26	86.66
12	30	3	8	8	8	27	90.00
13	30	3	8	9	9	29	96.66
14	30	3	8	8	9	28	93.33
15	30	3	9	8	8	28	93.33
16	30	3	9	9	9	30	100.00
17	30	2	8	8	8	26	86.66
18	30	3	9	8	8	28	93.33
19	30	3	8	9	8	28	93.33

(ต่อ)

ตารางที่ ง.12 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	2	8	8	8	26	86.66
21	30	3	8	9	9	29	96.66
22	30	3	8	8	8	27	90.00
23	30	2	8	8	8	26	86.66
24	30	2	8	8	8	26	86.66
25	30	2	8	9	8	27	90.00
26	30	2	8	9	8	27	90.00
27	30	2	9	8	8	27	90.00
28	30	3	9	9	9	30	100.00
29	30	3	8	9	8	28	93.33
30	30	3	8	8	8	27	90.00
รวม	900	79	247	248	246	820	-
$\bar{X}$		2.63	8.23	8.26	8.26	27.33	91.11
S.D.		.49	.43	.44	.40	1.15	-
ร้อยละ		87.77	91.48	91.85	91.11	91.11	

จากตารางที่ ง.12 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 91.11

ตารางที่ ง.13 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 3

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	8	9	28	93.33
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	9	8	8	28	93.33
4	30	3	8	8	8	27	90.00
5	30	3	8	8	9	28	93.33
6	30	3	8	8	9	28	93.33
7	30	3	8	8	9	28	93.33
8	30	3	8	8	8	27	90.00
9	30	3	8	8	8	27	90.00
10	30	2	8	8	8	26	86.66
11	30	3	8	8	8	27	90.00
12	30	3	8	8	8	27	90.00
13	30	2	9	8	9	28	93.33
14	30	3	9	8	8	28	93.33
15	30	2	8	8	9	27	90.00
16	30	3	9	9	9	30	100.00
17	30	3	8	8	8	27	90.00
18	30	2	8	9	9	28	93.33
19	30	3	8	8	8	27	90.00

(ต่อ)

ตารางที่ ง.13 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟังการพูดและการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	3	8	8	8	27	90.00
21	30	3	9	8	8	28	93.33
22	30	2	8	8	8	26	86.66
23	30	3	8	8	8	27	90.00
24	30	3	8	9	8	28	93.33
25	30	2	8	9	8	27	90.00
26	30	2	8	8	8	26	86.66
27	30	2	8	8	8	26	86.66
28	30	2	9	8	9	28	93.33
29	30	2	8	8	8	26	86.66
30	30	3	8	8	8	27	90.00
รวม	900	80	246	244	249	819	-
$\bar{X}$		2.66	8.20	8.13	8.30	27.30	91.00
S.D.		.47	.40	.34	.46	.87	-
ร้อยละ		88.88	91.11	90.37	92.22	91.00	

จากตารางที่ ง.13 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 91.00

ตารางที่ ง.14 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 4

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟังการพูดและการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	2	9	8	8	27	90.00
2	30	2	8	8	8	26	86.66
3	30	3	8	8	8	27	90.00
4	30	2	8	9	8	27	90.00
5	30	2	9	9	8	28	93.33
6	30	3	9	8	8	28	93.33
7	30	3	9	8	8	28	93.33
8	30	2	8	8	8	26	86.66
9	30	3	8	8	8	27	90.00
10	30	3	8	8	8	27	90.00
11	30	3	8	8	8	27	90.00
12	30	3	8	9	8	28	93.33
13	30	3	9	8	9	29	96.66
14	30	2	8	8	8	26	86.66
15	30	3	9	9	8	29	96.66
16	30	3	9	9	9	30	100.00
17	30	3	8	8	8	27	90.00
18	30	3	9	9	9	30	100.00
19	30	2	8	8	8	26	86.66

(ต่อ)

ตารางที่ ง.14 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟังการพูดและการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	2	8	8	8	26	86.66
21	30	2	8	8	8	26	86.66
22	30	2	8	8	9	27	90.00
23	30	3	8	8	8	27	90.00
24	30	3	8	9	8	28	93.33
25	30	3	8	8	8	27	90.00
26	30	3	8	9	8	28	93.33
27	30	3	8	9	8	28	93.33
28	30	3	9	9	8	29	96.66
29	30	3	8	9	9	29	96.66
30	30	3	8	8	8	27	90.00
รวม	900	80	249	251	245	825	-
$\bar{X}$		2.66	8.30	8.36	8.16	27.50	91.66
S.D.		.47	.46	.49	.37	1.16	-
ร้อยละ		88.88	92.22	92.96	90.74	91.66	

จากตารางที่ ง.14 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 91.66

ตารางที่ ง.15 ผลคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 5

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟัง การพูด และการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
1	30	3	8	8	8	27	90.00
2	30	3	8	8	8	27	90.00
3	30	3	8	9	8	28	93.33
4	30	3	8	8	8	27	90.00
5	30	3	8	9	8	28	93.33
6	30	3	8	9	8	28	93.33
7	30	2	8	8	9	27	90.00
8	30	2	8	9	8	27	90.00
9	30	3	8	8	8	27	90.00
10	30	2	8	8	8	26	86.66
11	30	3	8	9	8	28	93.33
12	30	2	8	9	8	27	90.00
13	30	3	9	8	8	28	93.33
14	30	3	8	9	8	28	93.33
15	30	3	8	9	8	28	93.33
16	30	3	9	9	8	29	96.66
17	30	3	8	8	8	27	90.00
18	30	3	9	9	8	29	96.66
19	30	3	8	9	9	29	96.66

(ต่อ)

ตารางที่ ง.15 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม	คะแนนจากการเรียนรู้				คะแนนรวม	ร้อยละ
		ด้านความรู้ (K)		ด้านกระบวนการ (P)	ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)		
		ทดสอบประจำชั่วโมง (3 คะแนน)	การสะกดคำอ่านออกเสียงและบอกความหมาย (9 คะแนน)	การฟังการพูดและการอ่าน (9 คะแนน)	มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน (9 คะแนน)		
20	30	2	8	8	8	26	86.66
21	30	2	8	8	8	26	86.66
22	30	2	9	9	8	28	93.33
23	30	2	8	8	8	26	86.66
24	30	3	8	9	8	28	93.33
25	30	3	8	8	8	27	90.00
26	30	2	8	8	8	26	86.66
27	30	3	8	9	8	28	93.33
28	30	3	8	9	8	28	93.33
29	30	3	9	8	9	29	96.66
30	30	3	8	8	8	27	90.00
รวม	900	81	245	255	243	824	-
$\bar{X}$		2.70	8.16	8.50	8.10	27.46	91.55
S.D.		.46	.37	.50	.30	.93	-
ร้อยละ		90.00	90.74	94.44	90.00	91.55	

จากตารางที่ ง.15 พบว่า นักเรียนได้คะแนนรวมจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Number ช่วงชั่วโมงที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 91.55

ตารางที่ ง.16 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนที่นักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนอง

ด้วยท่าทาง

นักเรียนเลขที่	ผลคะแนนทดสอบหลังเรียน (30 คะแนน)	ผลคะแนนทดสอบก่อนเรียน (30 คะแนน)
1	24	15
2	26	13
3	25	14
4	27	18
5	28	18
6	27	17
7	26	14
8	26	13
9	25	16
10	27	12
11	26	11
12	27	19
13	26	14
14	27	19
15	28	17
16	27	13
17	24	15
18	28	14
19	25	14

(ต่อ)

ตารางที่ ง.16 (ต่อ)

นักเรียนเลขที่	ผลคะแนนทดสอบหลังเรียน (30 คะแนน)	ผลคะแนนทดสอบก่อนเรียน (30 คะแนน)
20	27	18
21	26	18
22	27	17
23	26	14
24	26	13
25	25	16
26	27	15
27	28	14
28	29	19
29	26	14
30	27	19
รวม	793	463
$\bar{x}$	26.43	15.43
S.D	1.19	2.32
ร้อยละ	88.11	51.44

จากตารางที่ ง.16 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายจำนวน 30 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนได้คะแนนรวมเท่ากับ 463 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 15.43 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 51.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.32 และ ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (E_2) ได้คะแนนรวมเท่ากับ 793 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 26.43 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19

ตารางที่ ง.17 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนที่นักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 2 ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางผ่านไป แล้ว 14 วัน

นักเรียนเลขที่	ผลคะแนนทดสอบหลังเรียนผ่านไปแล้ว 14 วัน (30 คะแนน)	ผลคะแนนทดสอบหลังเรียนทันที (30 คะแนน)
1	23	24
2	25	26
3	25	25
4	28	27
5	27	28
6	26	27
7	26	26
8	26	26
9	26	25
10	26	27
11	25	26
12	27	27
13	27	26
14	28	27
15	27	28
16	25	27
17	25	24
18	27	28
19	24	25
20	26	27

(ต่อ)

ตารางที่ ง.17 (ต่อ)

นักเรียนเลขที่	ผลคะแนนทดสอบหลังเรียนผ่านไปแล้ว 14 วัน (30 คะแนน)	ผลคะแนนทดสอบหลังเรียนทันที (30 คะแนน)
21	27	26
22	26	27
23	27	26
24	25	26
25	26	25
26	26	27
27	27	28
28	28	29
29	25	26
30	26	27
รวม	782	793
$\bar{x}$	26.06	26.43
S.D	1.17	1.19
ร้อยละ	86.89	88.11

จากตารางที่ ง.17 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายจำนวน 30 คน มีคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนทันทีได้คะแนนรวมเท่ากับ 793 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 26.43 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 และมีคะแนนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางผ่านไปแล้ว 14 วัน ได้คะแนนรวมเท่ากับ 782 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 26.06 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.17

ภาคผนวก จ

หนังสือขอความอนุเคราะห์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๔/ว พิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๑ มีนาคม ๒๕๖๐

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางจรินยา โพธิ์แท่น

ด้วย นางสาวชิตชนก มโนจันทร์ รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๓๑๐๑๐๒ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศึกษารูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ (The Improvement Of English Vocabulary Ability toward Learning through Total Physical Response Technique For Prathomsuksa ๒)” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาวิจัย

- ด้าน ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาและภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติการวิจัย
 อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

โทรศัพท์, โทรสาร ๐-๔๓๗๔-๒๖๒๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๔/ว พิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๑ มีนาคม ๒๕๖๐

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางอาภรณ์ศิริ พลรักษา

ด้วย นางสาวชิตชนก มโนจันทร์ รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๓๑๐๑๐๒ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศึกษารูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (The Improvement Of English Vocabulary Ability toward Learning through Total Physical Response Technique For Prathomsuksa 2)” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาวิจัย

- ด้าน ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาและภาษา
- ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ตรวจสอบด้านสถิติการวิจัย
- อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

โทรศัพท์, โทรสาร ๐-๔๓๗๔-๒๖๒๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๔/ว พิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

๔๕๐๐๐

๑ มีนาคม ๒๕๖๐

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวกรณิณวันน์ ไคร์นุ่นสิงห์

ด้วย นางสาวชิตชนก มโนจันทร์ รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๓๑๐๑๐๒ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษารูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (The Improvement Of English Vocabulary Ability toward Learning through Total Physical Response Technique For Prathomsuksa 2)” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาวิจัย

- ด้าน ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาและภาษา
- ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ตรวจสอบด้านสถิติการวิจัย
- อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

โทรศัพท์, โทรสาร ๐-๔๓๗๔-๒๖๒๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๔/ว พิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

๔๔๐๐๐

๑ มีนาคม ๒๕๖๐

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายเทอดเกียรติ ชูบุรีรักษ์

ด้วย นางสาวชิตชนก มโนขันธุ์ รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๓๑๐๑๐๒ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศึกษารูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (The Improvement Of English Vocabulary Ability toward Learning through Total Physical Response Technique For Prathomsuksa 2)” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาวิจัย

- ด้าน ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาและภาษา
- ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ตรวจสอบด้านสถิติการวิจัย
- อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

โทรศัพท์, โทรสาร ๐-๔๓๗๔-๒๖๒๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๔/ว พิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

๔๔๐๐๐

๑ มีนาคม ๒๕๖๐

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายทวี พรหมมา

ด้วย นางสาวชิตชนก มโนขันธุ์ รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๓๑๐๑๐๒ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศึกษารูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (The Improvement Of English Vocabulary Ability toward Learning through Total Physical Response Technique For Prathomsuksa 2)” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาวิจัย

- ด้าน ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาและภาษา
- ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ตรวจสอบด้านสถิติการวิจัย
- อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

โทรศัพท์, โทรสาร ๐-๔๓๗๔-๒๖๒๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๔/ว พิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๑ มีนาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม

ด้วย นางสาวชิตชนก มโนชนธ์ รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๓๑๐๑๐๒ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษารูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (The Improvement Of English Vocabulary Ability toward Learning through Total Physical Response Technique For Prathomsuksa 2)” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยกับประชากรจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๖๗ คนและกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ห้อง ป.๒/๒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน ๓๐ คน เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

โทรศัพท์, โทรสาร ๐-๔๓๗๔-๒๖๒๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๔/ว พิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๑ มีนาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา จังหวัดมหาสารคาม

ด้วย นางสาวชิตชนก มโนชนธ์ รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๓๐๓๑๐๑๐๒ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษารูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (The Improvement Of English Vocabulary Ability toward Learning through Total Physical Response Technique For Prathomsuksa 2)” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือการวิจัยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๒๓ คน ที่เคยผ่านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมาแล้วในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

โทรศัพท์, โทรสาร ๐-๔๓๗๔-๒๖๒๓

การเผยแพร่ผลการวิจัย

ชิตชนก มโนจันทร์, ดวงพร ศรีบุญเรือง และลดาวัลย์ วัฒนบุตร. (2564). การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วารสารมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด,
10(1), (มกราคม-มิถุนายน 2564).

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวชิตชนก มโนจันทร์
วันเกิด	10 พฤษภาคม 2534
สถานที่เกิด	จังหวัดกาฬสินธุ์
ที่อยู่ปัจจุบัน	169 หมู่ที่ 11 ตำบลกมลาไสย อำเภอกมลาไสย จังหวัดกาฬสินธุ์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2549	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบัวขาว วันครู(2500)
พ.ศ. 2553	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกมลาไสย
พ.ศ. 2557	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2564	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY